MARC LEVY

SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN

ROMAN

Çeviri: IŞIK ERGÜDEN

CAN

6. BASKI

Eserleri 41 dile çevrilen Marc Levy, okurlarına yepyeni dünyaların kapılarını açıyor. Her yeni romanıyla, dünyada milyonlarca okur bir kez daha, Marc Levy'nin büyülü dünyasıyla buluşuyor.

Fotoğraf: Uğur Günyüz

Tanrı ile Şeytan en sonunda bir konuda anlaşıp karara varırlar: Aralarında ezelden beri süregelen çekişmeye kesin bir son verecek, insanlığa ve dünyaya kimin hükmedeceğini bir daha değişmeyecek biçimde belirleyeceklerdir. Kural saptanır: Her ikisi de en üstün, en becerikli temsilcilerini yeryüzüne yollayacaktır. Tanrı'nın gönderdiği meleğin yaptığı iyilikler, Şeytan'ın gönderdiği iblisin yaptığı kötülüklerden daha fazla olursa, dünya sonsuza dek Tanrı'nın hükmü altına girecek, tersi olursa dünyanın efendisi Şeytan olacaktır. Peki, ya melekle iblis yeryüzünde karşılaşıp birbirlerine âşık olurlarsa? *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, okurları, Marc Levy'nin mizah yüklü sevecen dünyasına götürüyor. Ustası Paulo Coelho'nun izinden yürüyen Levy, her şeyin tüketim ve yabancılaşmaya temellendiği günümüz toplumunda sevgiye, dostluğa tutunmayı öneriyor okurlarına.

ISBN 978-975-07-0576-2

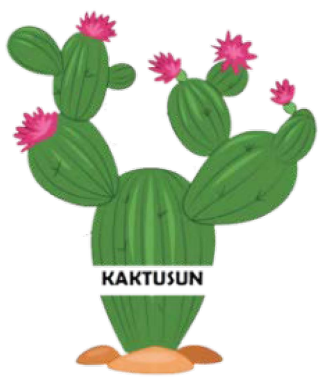
9 789750 705762

14,50 TL
KDV DAHİL

Marc Levy
SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN

CAN

Can Yayınları: 1503

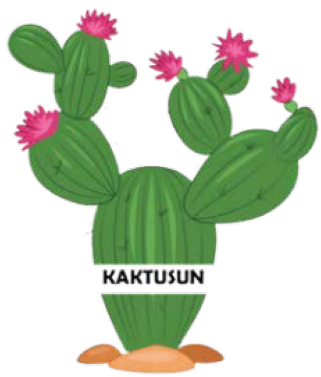
Sept jours pour une éternité, Marc Levy
© 2003 Editions Robert Laffont, Susanna Lea Associates
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2005
6. basım: Mayıs 2010
Bu kitabın 6. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak baskı: Çetin Ofset
İç baskı ve cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0576-2

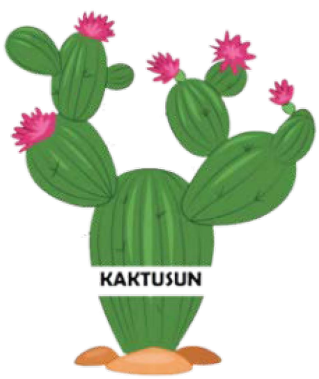
CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Marc Levy

SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN

Fransızca aslından çeviren
IŞIK ERGÜDEN

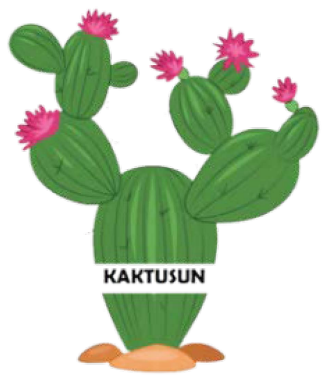

CAN YAYINLARI

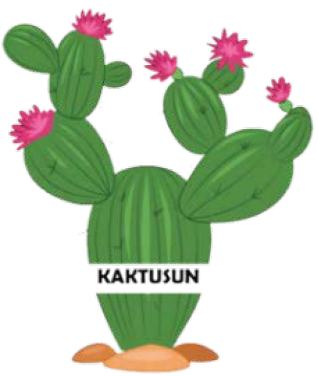
MARC LEVY'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI

KEŞKE GERÇEK OLSA / *roman*
NEREDESİN / *roman*
GELECEK SEFERE / *roman*
SİZİ TEKRAR GORMEK / *roman*
DOSTLARIM AŞKLARIM / *roman*
ÖZGURLÜK İÇİN / *roman*
BİRBİRİMİZE SOYLEYEMEDİĞİMİZ ONCA ŞEY / *roman*

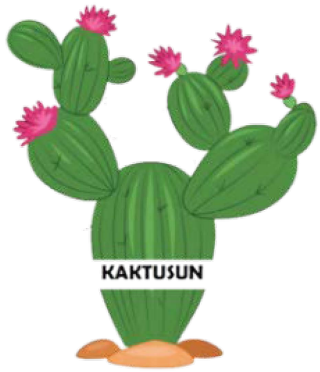

Marc Levy, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatanı ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin*, ilkini aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden 1 milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsı öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Bir kısa metraj filmi de *(La lettre de Nabila)* bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

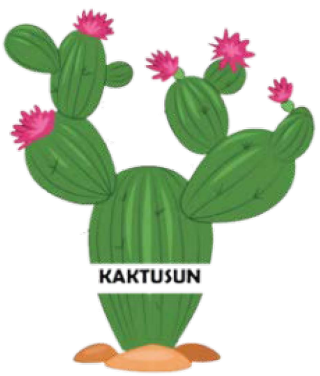
Işık Ergüden, 1960'ta İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde, yüksek öğrenimini Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı. Çeviri ve yazıyla uğraşıyor. Türkçe'ye kazandırdığı elliden fazla kitap arasında Jules Verne'in *Kaptan Grant'ın Çocukları*, Muñoz Molina'nın *Savaşma Arzusu*, Jorge Semprun'un *Federico Sanchez'in Ozyaşamöyküsü* ve René Girard'ın *Günah Keçisi* adlı yapıtları da bulunuyor.

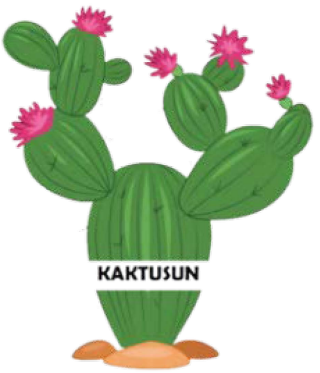

Tesadüf, Tanrı'nın fark edilmeden
geçip gitmek için büründüğü biçimdir.

Jean Cocteau

Başlangıçta Tanrı gökleri ve yeri yarattı. Ve akşam oldu, ve sabah oldu:

Birinci Gün

Yatağına uzanmış olan Lucas, çılgınca yanıp sönen çağrı cihazının minik lambasına baktı. Elindeki kitabı kapadı ve hayranlık içinde yanı başına koydu. Bu hikâyeyi kırk sekiz saat içinde üçüncü kez okuyordu ve cehennemin anısına dair okuduğu hiçbir şey ona bu kadar zevk vermemişti.

Parmağının ucuyla kitabın kapağını okşadı. Hilton denen bu adam neredeyse onun kült yazarı olmuştu. Eseri yeniden eline aldı. İyi ki müşterinin biri bu otel odasının komodininin çekmecesinde unutmuştu onu! Kitabı kendinden emin bir tavırla odanın diğer ucunda açık duran valize fırlattı. Sarkaçlı küçük saate baktı, gerinerek yataktan çıktı. "Haydi, kalk ve yürü," dedi kendi kendine, neşe içinde. Dolabın aynasının karşısına geçip kravatının düğümünü sıktı, siyah takımının ceketini düzeltti, televizyonun yanındaki küçük yuvarlak masanın üzerinden güneş gözlüğünü aldı ve ceketinin üst cebine yerleştirdi. Pantolonunun kemer deliğine takılı çağrı cihazı hiç durmadan titreşiyordu. Odadaki tek gömme dolabın kapısını ayağıyla iteledi ve pencereye doğru yöneldi. Kımıltısız duran kasvetli perdeyi aralayarak iç avluya göz attı. Manhattan'ın alçak kesimlerine çöken ve TriBeCa'nın[1] sınırlarına kadar yayılan kirliliği uzaklaştıracak

[1] Manhattan'ın güney mahallesi. (Çev.)

en ufak bir yel esmiyordu. Gün kavurucu sıcak olacaktı. Lucas güneşe tapıyordu. Onun ne kadar zararlı olduğunu ondan daha iyi kim bilebilirdi ki? Kuraklığın hüküm sürdüğü topraklarda her türlü tohum ve bakterinin üremesine imkân doğmuyor muydu? Zayıfları güçlülerden ayıklamada Azrail'den daha söz dinlemez değil miydi? "Ve ışık oldu!" diye mırıldandı telefon ahizesini kaldırırken. Resepsiyona, hesabı hazırlamalarını söyledi, New York yolculuğu kısa sürmüştü. Odadan çıktı.

Koridorun ucunda, acil çıkış merdivenine açılan kapının alarm bağlantısını kopardı.

Küçük avluya vardığında, içinden kitabı alıp valizini büyük bir çöp kutusuna fırlattı ve uçar adımlarla dar sokağa girdi.

Birbirine benzemeyen taşlarla döşeli SoHo'nun dar bir sokağında Lucas, işlemeli demirden küçük bir balkonu obur bakışlarla gözlüyordu. Balkon, paslanmış iki perçin çivisi sayesinde bile çökmenin cazibesine direnemeyecekti. Üçüncü kattaki kiracı, göğüsleri gayet biçimli, göbeği küstahça güzel, etli dudaklı genç manken, hiçbir şeyden kuşkulanmayarak şezlonguna uzanmıştı. Mükemmeldi bu. Birkaç dakika içinde (eğer gözleri onu yanıltmıyorlarsa; asla yanıltmazlardı) perçinler pes eder. Bunun üzerine, o hayran olunası kadın kendini üç kat aşağıda bulur, bedeni paramparça olmuştur. Kulağından sızıp sokak taşlarının aralarına akan kan, yüzüne resmedilip kalmış korkuyu vurgular. Sevimli, güzel yüzü böylece donup kalır; ta ki genç bayanın ailesinin onu içine kapattıkları, sonra da mermer bir taşın ve birkaç litre gereksiz gözyaşının altına fırlatıp attıkları çam ağacı ahşabından bir tabutun içinde bozulup çürüyene dek. Sıradan bir şey, semt gazetesinde en fazla dört satırlık yer tutacak, o da kötü kaleme alınmış bir dört satır olacak, olsa olsa bina sahibine dava açılmasına neden olacak kadar sıradan bir şey. Belediyenin teknik sorumlularından biri işini kaybeder (her zaman bir suçlu gerekir), üstle-

rinden biri de küçük balkonun altından geçen olsaydı, kazanın bir drama dönüşeceği sonucuna vararak olayı hasıraltı eder. Bundan çıkan sonuç Tanrı'nın varlığıdır ve Lucas'nın asıl sorunu da budur.

O süslü püslü apartman dairesinde telefon çalmamış ve orada oturan kuş beyinli cep telefonunu banyoda bırakmamış olsaydı gün kusursuz biçimde başlamış olurdu. O kuş beyinli salak telefonunu aramak için ayağa kalktı. Bir Mac belleği bile bir mankenin beyninden daha güçlüdür, diye düşündü Lucas. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Lucas dişlerini sıktı ve çenesi, tıpkı geçerken sokağı titreterek üzerine gelen çöp kamyonunun çeneleri gibi gıcırdadı. Sert ve gayet net bir çatırtıyla binanın ön yüzünden kopan metalik aksam aşağıya yuvarlandı. Alt katta bir pencere patlayarak tuz buz oldu. Tetanos basil kolonilerinin ve çitkuşlarının en eski meskenlerinden olan paslanmış demir putreller, dev bir mikado gibi sokağa döküldü. Lucas'nın bakışları yeniden aydınlandı. Keskin metalden bir ana mertek, baş döndürücü bir hızla yere doğru iniyordu. Derhal yaptığı hesaplar doğru çıkarsa, ki hiç yanılmazdı, kaybedilmiş bir şey yoktu. Uyuşuk uyuşuk sokağa girerek çöp arabası sürücüsünü yavaşlamaya zorladı. Putrel, çöp arabasının şoför kabinini delip şoförün göğüs kafesine çakıldı. Kamyon aniden yön değiştirdi. Arka platformda ayakta duran iki çöpçünün gıkı bile çıkamadı. Birini çöp kasasının açık ağzı yutuverdi ve soğukkanlılığını hiç bozmadan ayini yöneten çeneler tarafından öğütüldü, diğeri öne fırladı ve kırma taş döşeli yolun üzerinde cansız kaydı. Kamyonun ön dingili bacağının üzerinden geçmişti.

Hızla giden Dodge bir sokak lambasına çarparak havaya fırladı. Soyulmuş elektrik telleri kımıl kımıl kıvranarak, yolun kıyısındaki ağzına kadar pis su dolu kanalcıklara kadar uzanma iyiliğini gösterdiler. Bir kıvılcım demeti, civardaki bütün evleri etkileyen korkunç kısa

devrenin habercisi oldu. Semtteki trafik ışıkları, Lucas'nın takım elbisesi gibi kapkara kesti. Uzaklarda, başının çaresine terk edilmiş kavşaklardan, ilk çarpışmaların gürültü patırtısı işitilmeye başlanmıştı bile. Crosby Street ile Spring'in kesiştiği yerde, çılgın bir çöp kamyonu ile sarı bir taksinin çarpışması önlenemedi. Yan tarafından darbe alan taksi, modern sanat müzesinin mağaza camından girip yerleşti. "Vitrinleri biraz daha doldu," diye mırıldandı Lucas. Kamyonun ön dingili, park etmiş bir arabanın üzerine çıktı, artık körleşmiş farları göğe dikilmişti. Çöp kamyonunun ağır kasası, sacları gürültüyle yırtılırken eğilip büküldü, sonra da yan yattı. İçindeki tonlarca çerçöpü derinliklerinden kustu ve yol iğrenç çöplerden bir halıyla kaplandı. Kusursuz felaketin gürültüsünü bir ölüm sessizliği izledi. Güneş, en yüksek noktasına doğru seyrine sessizce devam ediyordu, ışınlarının yaydığı sıcaklık mahallenin havasını hızla iç bulandırıcı kokulara buladı.

Lucas gömleğinin yakasını düzeltti, gömlek eteklerinin ceketini aşmasından nefret ederdi. Etrafa yayılmış felaketi seyretti. Kol saati henüz dokuzu gösteriyordu ve nihayet güzel bir gün başlamaktaydı.

Taksi şoförünün başı direksiyona düşmüş, klaksonu durmadan çalıyor, New York Limanı'ndaki römorkörlerin düdük sesleriyle birlikte çınlıyordu. Güz sonunun bu pazar günü gibi hava güzelse eğer, çok güzel bir yerdi liman. Lucas oraya gitti. Bir helikopter onu LaGuardia Havaalanı'na indirecekti, uçağı altmış altı dakika içinde havalanıyordu.

*

San Francisco Ticari Limanı'nın 80 numaralı rıhtımı boştu. Zofia telefon ahizesini yavaşça yerine koydu ve kabinden çıktı. Gözlerini ışıktan kırpıştırarak, karşıdaki dalgakıranı seyretti. Dev konteynerlerin etrafında bir sü-

rü insan koşturup duruyordu. Göğün yükseklerinde, sepetlerine tünemiş vinç operatörleri, Çin'e doğru yola çıkacak dev bir kargo gemisinin tam tepesinde kesişen çengellerin balesini ustaca yönetiyorlardı. Zofia iç çekti. Dünyanın en iyi niyetiyle donanmış olsa da her şeyi tek başına yapamıyordu. Çok maharetliydi, ama aynı anda her yerde olamazdı.

Golden Gate Köprüsü çoktan puslanmıştı. Körfezi adım adım istila eden kalın bulut tabakasını ayaklarının tepe uçları aşıyordu yalnızca. Bir süre sonra, görüş mesafesi sıfıra ineceğinden köprü ulaşımı iptal olacaktı. Güvenlik görevlisi giysileri içinde hayran olunacak kadar güzel görünen Zofia'nın, götürü usulü ücret alan dok işçilerine işi bıraktırmaları için sendikalı ustabaşıları ikna edecek vakti kalmamıştı pek. Öfkelenmeyi bilebilseydi bari!.. Bir insanın yaşamı, yine de, alelacele yüklenmiş birkaç sandıktan daha ağır basıyor olmalıdır; ama insanlar o kadar çabuk değişmiyorlardı, yoksa Zofia orada olmaya gerek duymazdı.

Zofia dokların ortamını seviyordu. Burada yapacak çok iş buluyordu her zaman. Dünyanın tüm sefaleti, eski depoların gölgesinde randevulaşmıştı sanki. Evsizler orayı mesken tutuyordu. Güz yağmurlarından, kış geldiğinde şehrin üzerine Pasifik'in sürükleyip getirdiği buz kesmiş rüzgârlardan ve hangi mevsim olursa olsun, bu düşman evrende dolanarak kendilerini tehlikeye atmayı pek sevmeyen polis devriyelerinden kısmen korunaklıydı.

"Manca, çalışmasınlar artık!"

Geniş omuzlu, heybetli adam işitmemiş gibi davrandı. Göbeğine dayadığı büyük bloknotuna, gökyüzünde yükselen bir konteynerin sicil numarasını yazıyordu.

"Manca! Zabıt tutmak zorunda bırakmayın beni, telsizinizi alın ve işi bıraktırın!" diye tekrarladı Zofia. "Görüş mesafesi sekiz metrenin altında ve gayet iyi biliyorsunuz ki on metrenin altına düştüğünde iş bırakma düdüğü çalmış olmalıydınız."

Ustabaşı Manca sayfanın altına paraf attı ve başında bekleyen genç puantöre uzattı. Elinin bir hareketiyle uzaklaşması için işaret etti.

"Altında durmayın onun, indirme-bindirme bölgesindesiniz, düşerse affetmez!"

"Evet, ama asla düşmez. Manca, beni işittiniz mi?" diye ısrar etti Zofia.

"Gözümde lazer dürbünü yok ya, nereden bileyim!" diye homurdandı adam, kulağını kaşıyarak.

"Ama kötü niyetiniz herhangi bir mesafe ölçerden daha kesin! Zaman kazanmaya çalışmayın, çok geç olmadan kapatın şu limanı."

"Siz dört aydır burda çalışıyorsunuz, verimlilik hiç bu kadar düşmemişti. Hafta sonu dostlarımın ailelerini siz mi besleyeceksiniz?"

Yük indirme bölgesine doğru bir traktör yaklaşıyordu. Şoför pek bir şey göremiyordu, aracın önündeki kafes, bir römorkla çarpışmasını kıl payı engelledi.

"Haydi toz olun, küçükhanım, rahatsızlık verdiğinizi görmüyor musunuz!"

"Rahatsız eden ben değilim, sis. Dok işçilerinize başka türlü ödeme yapmalısınız. Çocukların, sendikanın ölüm sigortası primini almaktansa bu akşam babalarını görmekten daha mutlu olacaklarına eminim. Acele edin Manca, iki dakika içinde bizzat adınıza bir mahkeme celbi çıkartacağım ve yargıcın karşısına geçip davamı savunacağım."

Ustabaşı Zofia'yı süzdükten sonra denize tükürdü.

"Sudaki halkalarınız bile görünmüyor!" dedi Zofia.

Manca omuz silkti, telsizini eline aldı ve genel olarak çalışmanın durdurulması emrini vermeye razı oldu. Bir süre sonra dört el boru sesi çınladı ve vinçlerin, kaldıraçların, çekicilerin, taşıyıcıların ve rıhtımların etrafında ya da kargo gemilerinin güvertesinde kımıldayabilecek her şeyin balesi bir anda durdu. Uzakta, görünmeyenin içinde, bir römorkörün sis düdüğü, iş bırakma düdüğüne ce-

vap verdi.

"Günler işsiz geçtikçe, sonunda bu liman kapanacak."

"Ne yağmuru yağdıran benim, ne de havayı güzel yapan, Manca, ben yalnızca adamlarınızın kendilerini öldürmelerini engelliyorum. Huysuzluk edip durmayın, birbirimize öfkelenmekten hoşlanmıyorum, gelin size kahve ve menemen ısmarlayayım!"

"Melek gözlerinizle bana dilediğiniz kadar bakabilirsiniz, ama, söylemedi demeyin, görüş on metreye çıkarsa her şeyi yeniden çalıştırırım."

"Gemilerin gövdesindeki adlarını ne zaman okuyabilirseniz, o zaman! Haydi gelin!"

Limanın en iyi lokantası olan Fisher's Deli çoktan ağzına kadar dolmuştu. Her siste, bütün dok işçileri orada toplanıp o işgününü kurtaracak olan, havanın açılması umudunu paylaşırlardı. Kıdemliler salonun dibindeki masalara oturmuştu. Barda, ayakta, en gençler duruyor, havanın açmasının ilk işareti olan, pencerelerin ötesinde bir teknenin pruvasını ya da güvertedeki bir vincin ucunu seçmeye çalışarak tırnaklarını kemiriyordu. Hep aynı konuşmaların ardında, hepsi de şiş göbekleri, sıkışmış yürekleriyle dua ediyordu. Eklemlerine kadar sızan pastan ve tuzdan asla şikâyet etmeden gece gündüz çalışan, her işi yapan bu insanlar için, nasır bağlamış ellerini hiç hissetmeyen bu adamlar için, ceplerinde sendikal güvence olarak birkaç dolarla eve dönmek korkunç bir şeydi.

Lokantada tam bir kakafoni hüküm sürüyordu. Birbirine çarpan çatal bıçakların, kahve makinesinden çıkan buharın, kapların içinde tıngırdayan buz parçalarının gürültüsü... Kırmızı kadife kaplı kanepelerin üzerinde, dok işçileri altışarlı gruplar halinde oturuyor ve hayhuyun ötesinde pek az laf ediliyordu.

Audrey Hepburn tarzı kesilmiş saçları, pamuklu bluzu içinde narin siluetiyle servis yapan Mathilde öyle do-

lu bir tepsi taşıyordu ki, şişeler sanki büyülenmiş gibi dengede duruyordu. Önlüğüne tıkıştırdığı sipariş defteriyle, mutfaktan kasaya, bardan masalara, salondan bulaşıkçının penceresine gidip geliyordu. Yoğun sisli günler onun için dur durak demeden çalışmak anlamına geliyordu, ama olağan yalnızlığına böylesi günleri tercih ederdi. Cömert gülümseyişleri, kaçamak bakışları ve taşı gediğine koyan iğnelemeleriyle etrafındaki erkeklerin moralini az da olsa hep canlı tutardı. Kapı açıldığında Mathilde başını çevirip gülümsedi. İçeri gireni gayet iyi tanıyordu.

"Zofia! Beş numaralı masa! Acele et, masayı sana ayırmak için neredeyse üstüne çıkmam gerekecekti. Hemen kahve getiriyorum size."

Zofia, söylenmeye devam eden ustabaşıyla birlikte masaya yerleşti.

"Beş yıldır dilimde tüy bitti, tungsten aydınlatmalar yerleştirelim diyorum, yılda en az yirmi işgünü kazancımız olur. Hem bu kurallar da saçma sapan, adamlarım beş metre görüş mesafesinde bile çalışmayı bilirler, hepsi tam proleter!"

"Adamlarınızın yüzde otuz yedisi çırak, Manca!"

"Çıraklar öğrenmek için burada! Bizim meslek babadan oğula aktarılır, kimse burada başkasının yaşamıyla oynamıyor. Dok işçisi kartı daima bileğinin gücüyle hak edilir!"

Mathilde, işini tez yapmasından gururlu, siparişlerini getirip masaya koyarken konuşmalarını bölünce Manca'nın yüzü yumuşamıştı.

"Sizin için jambonlu omlet, Manca. Sana Zofia, her zamanki gibi bir şey yemezsin sanıyorum. Yine de sana içmeyeceğin bir kahve getirdim, köpüksüz sütlü. Ekmek, ketçap, işte, her şey burada!"

Ağzını çoktan doldurmuş olan Manca teşekkür etti. Mathilde, pek emin olmayan bir sesle Zofia'ya akşam boş olup olmadığını sordu. Zofia, işi biter bitmez onu araya-

cağını söyleyince rahatlayan garson kız, akın akın insan gelen lokantanın gürültü patırtısı içinde kayboldu. Salonun dibinden kalkan heybetli bir adam çıkışa doğru yöneldi. Zofia ile ustabaşının bulunduğu masanın yanında durup ustabaşını selamladı. Manca ağzını silip adamı selamlamak için doğruldu.

"Ne arıyorsun burada?"

"Senin gibi ben de şehrin en iyi omletini ziyarete geldim!"

"Güvenlik görevlimizi tanıyor musun, Teğmen Zofia..."

"Bu zevke henüz nail olamadık," diye hemen söze girdi Zofia ayağa kalkarak.

"Pekâlâ, size eski dostum, San Francisco Polisi'nden Müfettiş George Pilguez'i takdim edeyim."

Zofia, kendisine şaşkın şaşkın bakan dedektife elini içtenlikle uzatırken, kemerine asılı çağrı cihazı çalmaya başladı.

"Sanırım sizi çağırıyorlar," dedi Pilguez.

Zofia, kemerindeki küçük aygıta baktı. Işıklı diyot 7 rakamının üzerinde yanıp sönüyordu. Pilguez gülümseyerek Zofia'yı süzdü.

"Sizde 7'ye kadar çıkıyor demek. İşiniz son derece önemli olmalı, bizde 4'te durur."

"Bu diyot ilk kez yanıyor," cevabını verdi Zofia, heyecanlanmıştı. "İzninizle, kalkıyorum."

İki adamı selamladı. Mathilde hafifçe bir işaret yaptı ama Zofia görmedi, kalabalığın arasından kapıya doğru ilerleyebilmek için kendine yol açmaya başladı.

Yerine Müfettiş Pilguez'in oturduğu masadan ustabaşı seslendi:

"Hızlı sürmeyin, on metrenin altında görüş mesafesinde rıhtımlarda araç kullanmaya izin yok!"

Ama Zofia işitmedi; deri ceketinin yakasını ensesine kaldırarak, arabasına doğru koştu. Arabanın kapısını kapar kapamaz, motoru çalıştırdı ve motor çeyrek devre ge-

lince harekete geçti. Servise ait Ford sarsıldı ve uğuldayan sireniyle doklardan içeri daldı. Zofia, giderek yoğunlaşan sisten hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bu hayaletimsi dekorun içinde ilerliyor, vinç ayakları arasında ustaca manevra yapıyor, konteynerler ile durdurulmuş makineler arasında neşeyle slalom yapıyordu. Ticari faaliyet bölgesinin girişine varmasına birkaç dakika yetti. O sırada yol serbest olmasına rağmen kontrol noktasında yavaşladı. Kırmızı-beyaz çizgili bariyer kalkmıştı. 80 numaralı rıhtımın nöbetçisi kulübesinden çıktı, ama böyle bir *beyaz gece*'de hiçbir şey göremedi. İnsan kendi elini bile uzatsa göremezdi. Zofia liman bölgesi boyunca ilerleyerek 3. Cadde'ye çıktı. Çin Havzası'nı tümüyle geçtikten sonra, 3. Cadde nihayet şehir merkezine doğru çatallanıyordu. Soğukkanlı Zofia ıssız yollarda sürüyordu arabayı. Çağrı cihazı yeniden çınladı. Zofia yüksek sesle itiraz etti:

"Elimden geleni yapıyorum! Kanatlarım yok ya, hızın da bir sınırı var!"

Cümlesini henüz tamamlamıştı ki, engin bir şimşek sisin içinde yıldırım gibi bir ışık hâlesi yaydı. İşitilmemiş şiddette bir gökgürültüsü patladı ve evlerin cephelerindeki tüm camlar titredi. Zofia gözlerini faltaşı gibi açtı, ayağı gaza biraz daha fazla bastı, gösterge hafifçe hareketlendi. Market Street'ten geçmek için yavaşladı, trafik ışıklarının rengi seçilemiyordu. Kearny Caddesi'ne girdi. Zofia, varacağı yerden hâlâ sekiz blok uzaktaydı. Hatta, caddedeki trafiğin akış yönüne uymaya rıza gösterirse dokuz. Kuşkusuz o da öyle yapacaktı.

Göz gözü görmeyen sokaklarda tufanı andıran bir yağmur sessizliği parçalıyordu. İri damlalar ön camda sağır edici bir şıpırtıyla patlıyor, silecekler yağmur damlalarıyla baş edemiyordu. Uzakta, şehri kaplayan yoğun siyah buluttan yalnızca Transamerica Building'in piramit şeklindeki görkemli kulesinin son katının bulunduğu uç görülüyordu.

*

Birinci sınıf koltuğuna gömülmüş Lucas, uçağın camından bu şeytansı ama Tanrısal güzellikteki manzarayı seyrediyordu. Boeing 767 San Francisco Körfezi üzerinde dönüp duruyor, her an gelebilecek iniş iznini bekliyordu. Sabırsız Lucas kemerine asılı çağrı cihazına dokundu. 7 numaralı diyot sürekli yanıp sönüyordu. Hostes gelip aleti kapatmasını ve koltuğunun sırtını dikleştirmesini emretti: Uçak yere yaklaşmaktaydı.

"Tamam bayan, kesin artık şu yaklaşmayı da bu lânet olası uçağı indirin, acelem var!"

Komuta masasındaki pilotun sesi hoparlörlerden cızırdayarak çıktı: Yerdeki meteorolojik koşullar oldukça elverişsizdi, ama yedekteki yakıt miktarının azalması nedeniyle iniş yapmak zorundaydılar. Uçak mürettebatından oturmalarını rica etti ve kabin şefini pilot kabinine çağırdı. Mikrofonunu kapadı. Birinci sınıf hava hostesinin zoraki gülümsemesi Oscar'a aday gösterilebilirdi: Dudaklarının birleştiği yere iliştirdiği Charlie Brown'vari gülümsemeyi dünyadaki hiçbir aktris başaramazdı. Yanında oturan ve korkusuna bir türlü hâkim olamayan yaşlı kadın Lucas'nın bileğine yapıştı. Elinin nemi ve onu sarsan hafif titreyiş Lucas'yı eğlendirdi. Her biri diğerinden daha şiddetli bir dizi sarsıntı yolcu kabinini sarsıyordu. Metal yığını da yolcular kadar acı çekiyormuş gibiydi. Camdan, aletin kanatlarının, Boeing mühendislerinin öngördüğü genlik derecesinin azami sınırında salındığı görülebiliyordu.

"Kabin şefi niçin çağrıldı?" diye sordu yaşlı kadın, gözünden yaşlar süzülmek üzereydi.

"Kaptan pilotun kahvesine şeker atması için!" cevabını verdi Lucas, yüzü ışıl ışıl. "Korkuyor musunuz?"

"Korku ne kelime. Selâmetimiz için dua edeceğim!"

"Ah! Hemen kesin şunu! Rahat olun, saklayın bu

kaygıyı, sağlığınıza çok iyi gelir! Adrenalin, her şeyi temizler. Kan dolaşımının tıkanıklığını gideren sıvıdır o, hem sonra kalbinizi de çalıştırır. Ömrünüze iki yıl kazanmaktasınız şu an! Yirmi dört ay bedava abonelik, kesin avantajlısınız!"

Ağzı konuşamayacak kadar kurumuş olan kadın, alnındaki terleri elinin tersiyle sildi. Kalbi gemi azıya almıştı, güçlükle soluk alıyordu ve parıldayan bir yığın küçük yıldız gözlerini bulandırıyordu. Eğlenen Lucas, dostça kadının dizine vurdu.

"Gözlerinizi sıkıca yumarsanız ve elbette dikkatinizi odaklarsanız, Büyük Ayı'yı görebilirsiniz."

Gülmekten kırılıyordu. Yanındaki kadın bilincini yitirmişti, başı koltuğun koluna düştü. Şiddetli gürültü patırtıya rağmen hostes ayağa kalktı. Bagajlara zar zor tutunarak baygın kadına doğru ilerliyordu. Önlüğünün cebinden küçük bir tuz şişesi çıkararak kapağını açtı ve bilincini yitirmiş yaşlı kadının burnunun dibinde dolaştırdı. Lucas, daha da eğlenerek ona baktı.

"Unutmayın ki büyükannenin düzgün duramamak için özrü var, pilotunuz gözünün yaşına bakmıyor. İnsan kendini Rus dağlarında sanır. Söylesenize... Aramızda kalacak ama, söz... sizin büyükanne reçeteniz... onun üzerinde... kötülüğü kötülükle tedavi etmek için mi?"

Ve yeniden kahkahayı basmasını engelleyemedi. Kabin şefi kızgın kızgın Lucas'yı süzdü: Durumu hiç komik bulmadığını ona bildirdi.

Sert bir hava akımı kabin şefini pilot kabininin kapısına doğru yollarken Lucas ona gevrek gevrek gülümsedi ve yanında oturan kadının yanağını içten bir şekilde tokatladı. Kadın sıçradı, tek gözünü açtı.

"Ve yeniden aramızdasınız işte! Bu küçük yolculukta kaç kilometre yaptınız?"

Kadının kulağına eğilip fısıldadı:

"Hiç utanmayın, etrafımızdakilere bir bakın, dua ediyor onlar da, bu ne gülünç!"

Kadın cevap verecek vakit bulamadı, motorların sağır edici uğultusu içinde uçak yere inmişti. Pilot motorların itmesini tersine çevirdi. Şiddetle fışkıran sular aracın gövdesini kamçılıyordu. Uçak nihayet durdu. Tüm yolcular pilotları alkışlıyor, ellerini kavuşturup kendilerini kurtardığı için Tanrı'ya teşekkür ediyorlardı. Öfke içindeki Lucas güvenlik kemerini çözdü, gözlerini göğe kaldırdı, saatine baktı ve ön kapıya doğru ilerledi.

*

Yağmur şiddetini iyice artırmıştı. Zofia, Ford'u Kule' nin etrafındaki kaldırım boyunca park etti. Siperliği indirince, CIA harflerinin yazılı olduğu küçük bir rozet ortaya çıktı. Sağanak yağmurun altında koşarken gülümsedi, cebini iyice karıştırarak bozuk para aradı ve bulduğu tek parayı parkometreye attı. Sonra meydan boyunca ilerledi. Meydanın çevrelediği piramit şeklindeki görkemli binanın ana salonuna açılan üç döner kapıdan geçti. Kemerindeki çağrı cihazı bir kez daha titreşti: Gözlerini yukarı kaldırdı.

"Üzgünüm ama ıslak mermer çok kaygan! Herkes bunu bilir, belki yalnızca mimarlar hariç..."

Kule'nin son katında bulunanlar, mimarlar ile Tanrı arasındaki tek farkın Tanrı'nın kendini mimar saymaması olduğunu söyleyerek eğlenirlerdi.

Zofia bina duvarı boyunca ilerledi, renginin daha açık olmasından tanıdığı bir döşeme taşına gelince elini üzerine koydu. Cephedeki bir pano açıldı, Zofia içeri daldı ve duvarda açılan küçük kapı derhal kapandı.

*

Lucas taksisinden inmiş ve emin adımlarla Zofia'nın biraz önce ayrılmış olduğu kilise avlusunda yürüyordu. Aynı Kule'nin ters tarafında, o da Zofia gibi taşın üzerine

elini koydu. Diğerlerinden daha koyu renkte bir döşeme taşı yiv üzerinde kaydı ve Lucas Transamerica Building'in batı ayağından içeri girdi.

*

Zofia, koridorun loşluğuna alışmakta hiç güçlük çekmedi. Yedi zikzak çizdikten sonra, beyaz granitlerle kaplı geniş bir hole girdi. Üç asansör yükseliyordu. Tavanın yüksekliği baş döndürücüydü. Bağlantı noktaları seçilemeyen kablolarla asılmış olan her biri farklı boyda dokuz anıtsal küreden opal rengi bir ışık yayılıyordu.

Merkezi her ziyaret edişinde, Zofia şaşkınlığa boğuluyordu. Bu yerlerde hüküm süren atmosferin alışılmadık olduğuna kuşku yoktu. Masasından kalkan kapıcıyı selamladı.

"Günaydın, Pierre, nasılsınız?"

Merkezin giriş çıkışını sürekli denetleyen bu adama Zofia içten bir sevgi duymaktaydı. Seve seve geçtiği bu kapıları her hatırlayışında, Pierre'in varlığını da hatırlıyordu. Yoğun giriş çıkışlara karşın, bina girişinde hüküm süren bu dingin ve güven telkin edici atmosfer onun sayesinde değil miydi? Yüzlerce kişinin kapılara hücum ettiği izdiham yaşanan günlerde bile, Zea denen Pierre, kargaşaya ya da itiş kakışa asla izin vermezdi. Bu ağırbaşlı ve özenli adamın varlığı olmasa CIA merkezi gerçekten böyle olamazdı.

"Bu son zamanlarda iş çok," dedi Pierre. "Sizi bekliyorlar. Üstünüzü değiştirmek isterseniz, vestiyer anahtarınız şuralarda olmalı, bir saniye izin verin..."

Resepsiyonun tezgâhının çekmecelerini karıştırırken mırıldanıyordu:

"O kadar çok var ki! Nereye koymuş olabilirim?"

"Vaktim yok Zea!" dedi Zofia, güvenlik kapısına doğru acele acele yürürken.

Camlı kapı ekseni etrafında döndü. Zofia sol asansö-

re doğru ilerledi, Pierre ona emri hatırlatarak, ortadaki hızlı asansörü işaret etti, doğrudan doğruya son kata gidiyordu.

"Emin misiniz?" diye sordu Zofia, şaşkın.

Pierre başını sallarken kapılar, granit duvarlarda çınlayan küçük bir çan sesiyle açılmaktaydı.

"Acele edin, iyi günler!" dedi Pierre sevgi dolu bir gülümsemeyle.

Kapılar Zofia'nın üzerine kapandı ve asansör CIA'nın sonuncu katına doğru yükseldi.

*

Kule'nin karşı ayağında, eski yük asansörünün lambasından çıtırtılar çıktı ve ışık birkaç saniye titreşti. Lucas kravatını düzeltti, ceketinin eteklerine vurdu. Parmaklıklar açılmıştı.

Tıpatıp aynı kostümler içindeki bir adam koşturarak karşılamaya geldi. Konuşmadan, soğuk bir hareketle bekleme bölümlerindeki koltukları gösterdi ve geri dönüp çalışma masasının arkasına oturdu. Ayaklarına bağlı olarak uyuklayan Kerberus havalı bekçi köpeği tek gözünü açtı, sarkık dudaklarını yaladı ve gözünü tekrar kapadı. Siyah döşemenin üzerine bir salya uzayıp aktı.

*

Resepsiyonist Zofia'ya eşlik ederek onu yumuşacık bir kanepeye götürdü. Alçak bir masanın üzerine onun için bırakılmış dergilerden birini seçebilirdi. Masasının arkasına geri dönmeden önce, kısa süre içinde çağrılacağını bir kez daha belirtti.

*

Aynı anda, Lucas elindeki dergiyi kapattı ve saatine baktı, neredeyse öğle olmuştu. Saatini kolundan çıkardı

ve oradan ayrılırken ayarlamayı unutmamak için bileğine tersten taktı. Zaman zaman 'Büro'da zamanın durduğu oluyordu ve Lucas dakiklikten şaşmaya dayanamazdı.

*

Zofia, Mikhail'i koridorun ucunda belirdiği anda tanıdı. Onun da yüzü aniden aydınlanmıştı. Kır saçları her zaman biraz karışıktı, yüzünü uzun gösteren kalın favorileri ve dayanılmaz İskoç aksanıyla (bu aksanı tek bir filmini bile kaçırmadığı Sean Connery'den kapmış olduğunu ileri sürenler vardı), yaşlılığın zarafetini asla bozmadığı bir tipi vardı. Zofia, vaftiz babasının s'leri tıslayarak söyleme tarzına tapıyordu, ama güldüğünde çenesinde oluşan gamzeye daha çok bayılıyordu. Büro'ya geldiğinden beri Mikhail onun akıl hocasıydı, ezeli modeliydi. Zofia hiyerarşinin basamaklarını tırmandıkça, attığı her adıma eşlik etmişti. Zofia'nın dosyasında en ufak olumsuzluğun olmaması için elinden geleni yapmıştı. Sabırlı dersleri ve candan özeni sayesinde, himayesindeki kızın kıymetli niteliklerine hep değer vermişti. Eşine ender rastlanan cömertliği, gereken yerde daima hazır bulunuşu, samimi ruhunun coşkusuyla Zofia, kimi zaman yanındakileri şaşırtan o dillere destan taşı gediğine koyuşlarını telafi edebiliyordu. Kimi zaman pek geleneksel olmayan giyiniş tarzına gelince... herkes gayet iyi biliyordu ki, hem de uzun süreden beri, sarık sarmayla hoca olunmaz.

Mikhail, Zofia'yı hep desteklemişti, çünkü daha Zofia ilk kez kabul edilirken onun seçkin bir üye olduğunu fark etmişti. Dahası, onun bunu asla bilmemesine her zaman özen göstermişti. Mikhail'in görüşlerini tartışmaya kimse cesaret edemezdi: Doğal otoritesiyle, bilgeliği ve işine yürekten bağlılığıyla tanınıyordu. Karanlık zamanlardan beri Mikhail CIA'nın iki numarasıydı, yukardaki

herkesçe *Beyefendi* olarak adlandırılan Büyük Patron'un sağ koluydu.

Dirseğinin altında bir dosyayla Mikhail, Zofia'nın önünden geçti. Zofia onu kucaklamak için ayağa kalktı.

"Seni tekrar görmek pek hoş! Sen mi çağırttın beni?"

"Evet, aslında pek öyle sayılmaz, burada bekle," dedi Mikhail. "Gelip alacağım seni."

Doğal olmayan, gergin bir hali vardı.

"Neler oluyor?"

"Şu an değil, sonra açıklayacağım sana, ama önce şu sakızı ağzından çıkarırsan sevinirim..."

Tavsiyesini tamamlayacak vakit bulamadan resepsiyonist araya girdi, bekleniyordu. Mikhail hızlı adımlarla koridorda ilerlerken Zofia'yı yatıştırmak için arkasına baktı. Bölme duvarından, büyük büroda şiddetlenen konuşmanın kimi yerleri işitilmeye başlanmıştı bile.

"Yo, Paris olmaz! Onlar hep grevde... Senin için çok daha kolay olur, nerdeyse her gün gösteri var... Israr etme... zaman kadar kadim bu, bizi memnun etmek için yarın bırakacaklarını sanmıyorum!"

Kısa bir sessizlik olunca, Mikhail fırsattan yararlanıp kapıyı tıklatacaktı ki, *Beyefendi*'nin sesinin daha sert bir tona bürünmesiyle kolu havada kaldı:

"Asya da olmaz, Afrika da!"

Mikhail işaretparmağını büktü, ama eli kapı kanadının birkaç santimetre uzağında kımıldamadan kaldı, çünkü ses yine yükselmişti ve bu kez koridorda çınlıyordu:

"Teksas'ın sözünü bile etme! Sen oradayken Alabama niçin olmasın?!"

Bir teşebbüste daha bulundu, yine başarısız, ama artık ses yatışmıştı:

"*Buraya* ne dersin? Hiç de kötü bir fikir değil bu... Gereksiz yer değiştirmelerden korur bizi, ezelden beri burada didişiyoruz. *San Francisco*!"

Sessizliğe bakılırsa vakit gelmişti. Zofia, *Beyefendi*'nin bürosuna girmekte olan Mikhail'e çekingen çekingen güldü. Kapı ardından kapandı ve Zofia resepsiyoniste dönerek sordu:

"Sinirli mi?"

"Evet, batı gününün doğumundan beri böyle," cevabını verdi resepsiyonist kaçamakça.

"Niçin?"

"Burada çok şey işitiyorum ben, ama yine de *Beyefendi*'nin girdisini çıktısını bilecek değilim... hem kuralı siz de biliyorsunuz, hiçbir şey söylememem gerek, yerimi bilirim ben."

Küçük bir an sessizliği koruyabilmeyi büyük çabalar pahasına başaran resepsiyonist devam etti:

"Aramızda kalsın ama, ikimizin arasında, tek gergin olan o değil, emin olabilirsiniz. Rafael ve Cebrail bütün batı gecesi boyunca çalıştılar, Mikhail doğu şafağında onların yanına geldi, son derece ciddi bir şey olmalı."

Büro'da kullanılan tuhaf kelimeler Zofia'yı eğlendiriyordu. Yerkürede her yerin kendi saat dilimleri varken, buralarda böyle saatle düşünmek mümkün müydü? Zofia'nın bu konudaki ilk ironisinde vaftiz babası ona şunu hatırlatmıştı ki, Merkez'in faaliyetlerinin evrensel yansıması ve personelinin dilsel çeşitliliği bazı deyimlerin ve başka kullanımların gerekçesiydi. Örneğin, Entelijans'ın ajanlarına kimlik verirken rakam kullanmak yasaktı. *Beyefendi* kendi Direktuvar'ını ilk seçerken onları adlandırmıştı ve bu gelenek sürüp gidiyordu... Sonuç olarak, yeryüzündeki önyargılara dayalı fikirlerden epeyce uzak ve çok yalın birkaç kural, CIA'nın yönetimsel ve hiyerarşik bağlantılarını kolaylaştırıyordu. Melekler daima önadlarıyla çağrılıyordu.

...çünkü Melekler Merkezî Gizli Servisi[1] olarak da adlandırılan Tanrı'nın evi en eski zamanlardan beri böy-

[1] CENTRALE DE L'INTELLIGENCE DES ANGES (CIA).

le işliyordu.

Beyefendi odayı bir baştan ötekine katediyordu, ellerini arkasına atmış, kaygılı bir haldeydi. Zaman zaman, odadaki büyük pencerelerden bakmak için duruyordu. Altındaki kalın bulut yığını yeryüzünün en ufak bir parçasını bile görmesini engelliyordu. Sonsuz boyutlardaki camlı pencereler, engin mavilikle çevriliydi. Odada boydan boya uzanan toplantı masasına öfkeli bir bakış attı. Kocaman yüzey, bitişik büroyla ara duvara kadar uzanıyordu. Masanın başına dönen *Beyefendi,* bir yığın dosyayı iteledi. Her hareketi, hâkim olmaya çalıştığı sabırsızlığını açığa vuruyordu.

"Dostum! Her şey toz içinde! Ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Bu adaylıkların hepsi kitaba uygun! Nasıl kazanacaklar ki?"

Mikhail kapının dibinde durmuştu ve birkaç metre ilerledi.

"Hepsi Konseyimizin seçtiği ajanlar..."

"Benim Konseyim mi, kıt fikirlilerle dolu! Hep aynı meselleri saçmalayıp duruyorlar, Konsey yaşlanıyor! Onlar gençken, dünyayı iyileştirecek yığınla fikirleri vardı. Bugün neredeyse her şeyden ellerini eteklerini çekmiş haldeler!"

"Ama niteliklerinde eksilen bir şey yok, *Beyefendi*!"

"Niteliklerini tartışma konusu etmiyorum, ama nereye vardığımıza bak!"

Sesi göğe yükselmişti, odanın duvarları zangır zangır titriyordu. Mikhail, her şeyden çok işvereninin öfkesinden çekinirdi. Bu öfke ender patlardı ama sonuçları yıkıcıydı. Adamın o andaki ruh halini keşfetmek için şehirde hâkim olan havaya pencereden bakmak yeterliydi.

"Konsey'in çözümleri şu son zamanlarda insanlığı gerçekten ilerletti mi?" karşılığını verdi *Beyefendi*. "Ortalığı bayraklarla donatacak, şenliğe boğacak ne var ki? Çok kalmadı, bir süre sonra kelebeğin kanat çırpışı üzerinde bile etkimiz olmayacak... Hem de ne *O'nun* ne de

Benim," dedi, odanın dibindeki duvarı işaret ederek. "Benim Konseyimin seçkin üyeleri biraz daha modern olabilselerdi, bu denli saçma bir meydan okumayla karşı karşıya kalmazdım! Ama bahse girdik bir kere, bu durumda bize gereken şey yenilik, orijinallik, parlak fikir, özellikle de yaratıcılık! Yeni bir kampanyaya girişiliyor, tehlikede olan bu evin kaderi, aksi Şeytan!"

O an, ara bölme duvarına üç kez vuruldu. *Beyefendi* öfkeli öfkeli oraya baktı ve masanın ucuna oturdu. Kurnaz kurnaz Mikhail'i süzdü.

"Koltuğunun altında ne saklıyorsun, göster bakalım!"

Ne yapacağını tam bilemeyen sadık yardımcısı yaklaştı ve önüne karton kapaklı bir dosya koydu. *Beyefendi* dosyanın kapağını açtı, ilk sayfaları sırayla çevirirken gözü parladı. Alnındaki kırışıklar, okuduğu şeye verdiği dikkatin arttığını gösteriyordu. Son yaprağı da çevirince, yana yana duran fotoğraflar dizisini dikkatle inceledi.

Sarışın haliyle, eski Prag mezarlığında ağaçlı bir yolda dalgın dalgın yürürken; esmer haliyle, Saint-Petersburg kanalları boyunca koşarken; kızıl saçlı, Eyfel Kulesi'nin dibinde dikkatle bakarken; Rabat'ta kısa saçlı, Roma'da uzun saçlarını rüzgâra bırakmış, Madrid'deki Avrupa Meydanı'nda kıvırcık saçlı, Tanca'nın dar sokaklarında kehribar rengi saçlarla, her zaman hayranlık vericiydi. Cepheden de profilden de yüzü daima melek gibiydi. *Beyefendi,* soran bakışlarıyla, Zofia'nın omzunun gözüktüğü tek fotoğrafı gösterdi: Küçük bir ayrıntı dikkatini çekmişti.

"Küçük bir desen," dedi acele acele Mikhail, parmaklarını ovuşturarak. "Hiç önemi olmayan küçücük bir çift kanat, bir şıklık, bir dövme... belki biraz modern, öyle mi? Silinebilir ama!"

"Kanat olduğunu görüyorum," diye homurdandı *Beyefendi*. "Nerede o, ne zaman görebilirim?"

"Girişte bekliyor..."

"İçeri girsin o halde!"

Mikhail bürodan çıktı ve Zofia'nın yanına gitti. Odaya getirirken ona bir dizi öğütte bulundu. Zofia büyük patronun yanına çıkacaktı ve olay öyle istisnaiydi ki, vaftiz babası onun yerine korkuyordu... Ve Zofia da tüm görüşme boyunca kendi korkusunu saklamalıydı. Yalnızca dinlemekle yetinmeliydi; tabii eğer *Beyefendi* bir soru sorar ve cevabı da kendi vermezse... Gözlerinin içine bakmak yasaktı. Mikhail bir nefes aldı ve devam etti:

"Saçlarını arkadan topla ve düzgün dur. Bir şey daha, eğer konuşursan, her cümlenin sonunu *Beyefendi* diye bağlaman lazım..."

Mikhail, Zofia'yı süzdü ve gülümsedi.

"...Neyse, sana söylediklerimi unut, kendin ol! Sonuçta *O'nun* isteği de bu. Ben seni bu nedenle aday gösterdim, *O* da seni kuşkusuz bu nedenle seçti! Tükendim ben artık, benim yaşıma göre değil bunlar!"

"Niçin seçildim?"

"Öğreneceksin, haydi, derin bir soluk al ve içeri gir, senin için büyük bir gün... şu sakızı da kesin olarak at ağzından!"

Zofia, reverans yapmaktan alıkoyamadı kendini.

Kırış kırış yüzü, yüce elleri, heybetli omuzları, kalın sesiyle Tanrı, hayal edebileceğinden çok daha etkileyiciydi. Zofia sakızını gizlice dilinin altına kaydırdı ve tarifi imkânsız bir ürpertinin sırtını yaladığını hissetti. *Beyefendi* onu oturmaya davet etti. Mademki vaftiz babasına göre (Mikhail'e böyle dediğini *O* biliyordu) Konutunun en nitelikli ajanlarından biriydi, Büro'nun kuruluşundan beri gördüğü en önemli görevi ona emanet etmekte sabırsızlanıyordu. Zofia'ya baktı, Zofia derhal başını eğdi.

"Tek sorumlusu olacağınız operasyonların kusursuzca işlemesi için gerekli belge ve bilgileri Mikhail size teslim edecek..."

Hata yapma hakkı yoktu ve zaman sınırlıydı... Başarmak için yedi günü vardı.

"...Hayal gücünüzü, yeteneğinizi gösterin, belli ki fazlasıyla sahipsiniz bunlara, bunu biliyorum. Son derece ağzı sıkı olun, çok başarılı olduğunuzu da biliyorum."

Emir vererek konuşuyordu. Bugüne kadar hiçbir operasyon Büro'yu bu kadar tehlikeye atmamıştı. Bu inanılmaz meydan okumaya sürüklenmeye nasıl izin vermiş olduğunu *O* bile bilmiyordu.

"...Yo hayır, biliyorum sanırım!" diye ekledi.

Karşılıklı kozların ciddiyeti dikkate alındığında, Zofia yalnızca Mikhail'e başvurabilirdi ve, eğer fazlasıyla ihtiyaç duyarsa ya da ona ulaşamazsa, *Bizzat O'na* başvurmalıydı. Şimdi *Beyefendi*'nin ona göstereceği şey buralardan asla sızmamalıydı. Çekmecesini açtı ve altında iki imza bulunan bir elyazmasını önüne koydu. Metin, kendisini bekleyen tuhaf görevin hükümlerini ayrıntılı olarak belirtiyordu:

"Dünyanın düzenini idare eden iki güç, karanlık zamanlardan beri hiç durmadan karşı karşıya geldiler. İnsanlığın yazgısına kendi iradesine göre ve tek başına ne birinin ne de diğerinin etkide bulunabildiğini, her birinin kendi dünya görüşünü kusursuzca gerçekleştirmekte diğeri tarafından engellendiğini saptayarak..."

Beyefendi Zofia'nın okumasını keserek yorumda bulundu:

"Elma boğazında kaldığından beri Şeytan benim yeryüzünü insana emanet etmeme karşı çıkıyor. Benim yaratığımın buna layık olmadığını bana sürekli kanıtlamak istiyor."

Okumasına devam etmesi için işaret etti ve Zofia belgeyi yeniden eline aldı:

"...Politikayla, ekonomiyle ve iklimle ilgili tüm analizler yeryüzünün cehenneme dönmekte olduğunu ortaya koymaktadır."

Mevcut durumun, insanın gerçek doğasını ifadesine engel olan sürekli rekabetlerinin sonucu olduğu şeklindeki Şeytan'ın vardığı erken sonuca Meclislerinin karşı

çıkmış olduğunu Mikhail, Zofia'ya açıkladı.

Kesin karar vermek için çok erkendi, tek kesin olan şuydu ki, dünya artık yusyuvarlak dönmüyordu. Zofia okumaya devam etti:

"İnsanlık kavramı, her ikisinin bakış açısına göre köklü biçimde bölünmüştür. Bitmek bilmez tartışmalardan sonra, üçüncü binyılın gelişiyle birlikte, bizim uzlaşmaz çelişkilerimizden kurtulmuş yeni bir çağın benimsenmesi gerektiği fikrini kabul ettik. Kuzeyden güneye, batıdan doğuya, bizim zorunlu birlikte yaşamamıza daha etkin bir işleyiş tarzı getirmenin zamanı geldi..."

"Böyle devam edemez," diye sözüne devam etti *Beyefendi.*

Zofia, sese eşlik eden ellerin ağır hareketlerini izliyordu.

"Yirminci yüzyıl katlanılır gibi değildi. Hem, olaylar böyle giderse, sonunda tüm kontrolü yitireceğiz. Benim gibi O da yitirecek. Hoş görülebilir bir şey değil bu, güvenilirliğimizi yitireceğiz. Evrende yalnızca Yeryüzü yok, herkesin gözü bende. Kutsal yerler sorularla dolu, ama insanlar oralarda giderek daha az cevap buluyor..."

Mikhail, rahatsız bir halde, gözlerini tavana dikti, öksürdü. *Beyefendi* Zofia'yı okumasına devam etmeye davet etti:

"...gelecek binyılda yeryüzünü yönetmekle görevli olacak kişinin meşruiyetini kanıtlamak için, birbirimize karşı son bir meydan okumaya kalkıştık. Bu meydan okumanın hükümleri aşağıdadır:

Yedi gün boyunca, en iyi ajanımız olarak kabul ettiğimiz kişiyi insanların arasına göndereceğiz. İnsanlığı daha fazla iyiliğe ya da kötülüğe yönlendirmeyi başarabilen kendi tarafına zafer getirecektir. Böylelikle iki kurumumuzun kaynaşması yönünde adım atılmış olacaktır. Yeni dünyanın idari yetkisi galip gelende olacaktır."

Elyazmasını Tanrı ve Şeytan kendi elleriyle imzalamışlardı.

Zofia yavaşça başını kaldırdı. Elleri arasında tuttuğu belgenin kaynağını anlayabilmek için metni baştan sona tekrar okumak istiyordu.

"Saçma bir bahis bu," dedi *Beyefendi,* biraz sıkıntıyla. "Ama olan oldu."

Zofia parşömeni yeniden eline aldı, gözlerinden yansıyan şaşkınlığı *O* anlamıştı.

"Bu yazıyı benim son vasiyetnamemin satırbaşı kabul et. Ben de yaşlanıyorum. İlk kez sabırsızlanıyorum, bu nedenle zaman çok çabuk geçiyormuş gibi davran," diye ekledi pencereden bakarken. "Sayılı zaman çabuk geçer, unutma... Gerçi hep böyleydi, ilk ödünüm bu oldu benim."

Mikhail, Zofia'ya işaret etti. Kalkmak ve odadan çıkmak gerekiyordu. Zofia, söylenene derhal uydu. Ama kapının dibinde, geri dönme arzusunu bastıramadı.

"Beyefendi?"

Mikhail soluğunu tuttu. Tanrı başını ona doğru çevirdi, Zofia'nın yüzü aydınlandı.

"Teşekkür ederim," dedi Zofia.

Tanrı gülümsedi.

"Sonsuzluk için yedi gün... sana güveniyorum!"

Odadan çıkan Zofia'nın arkasından baktı.

Koridorda Mikhail ancak soluk alabilmişti ki, sert bir sesin onu çağırdığını işitti. Zofia'yı bıraktı, geri döndü ve büyük büroya tekrar girdi. *Beyefendi* kaşlarını çattı.

"Masamın altına yapıştırdığı kauçuk parçası çilek kokuyor değil mi?"

"Çilek, *Beyefendi,*" karşılığını verdi Mikhail.

"Son bir şey daha. Görevini tamamladığında, buradaki herkes omzuna kondurmadan önce, şu küçük deseni çıkarttırırsan sana müteşekkir kalacağım. Modadan asla kaçınamıyoruz."

"Elbette, Beyefendi."

"Bir soru daha: Benim onu seçeceğimi nereden bildin?"

"Çünkü iki bin yıldır sizin yanınızda çalışıyorum *Beyefendi*!"

Mikhail kapıyı ardından kapadı. *Beyefendi* tek başına kaldığında, uzun masanın ucuna oturdu ve gözlerini *karşısındaki* bölme duvarına dikti. Boğazını temizleyerek berrak ve güçlü bir sesle duyurdu:

"Hazırız!"

"Biz de!" cevabını verdi Şeytan'ın sesi sinsice.

Zofia küçük bir salonda bekliyordu. Mikhail salona girdi ve pencereye doğru ilerledi. Altlarındaki gökyüzü aydınlanıyordu. Bulut tabakasından birkaç tepe sıyrılmaya başlamıştı bile.

"Acele et, kaybedecek vaktimiz yok, seni hazırlamalıyım."

Bir yüklüğün altındaki yuvarlak küçük bir masaya oturdular. Zofia kaygısını Mikhail'e belirtti.

"Böyle bir göreve nereden başlamalıyım, vaftiz baba?"

"Yola çıkarken karşında bir engel bulacaksın, Zofia'm benim! Olaylara karşıdan bakalım; kötülük evrensel artık ve neredeyse bizim kadar da görünmez. Sen savunmada oynuyorsun, rakibin saldırıda. Öncelikle sana karşı birleştireceği güçleri saptamak gerekir. Onun bir şeyler yapmaya kalkışacağı yeri bul. Belki de önce onun harekete geçmesine izin vermelisin, sonra da onun projeleriyle elinden geldiğince mücadele et. Ancak onu etkisiz kıldığında büyük bir tasarıyı uygulamaya koyma şansın olacaktır. Senin tek kozun yeri tanıyor olman. Operasyon alanı olarak San Francisco'yu seçtiler... tamamen bir tesadüf."

*

İskemlesinde ileri geri sallanan Lucas, *Başkan*'ının dikkatli bakışı altında aynı belgeyi anlamaya çalışıyor-

du. Storlar inik olmasına rağmen *Şeytan* bakışlarını maskeleyen kalın güneş gözlüğünü çıkarmamıştı. Vaktiyle aşırı ışıktan yanmış olan gözlerini en ufak aydınlığın rahatsız ettiği yakın çevresinin malumuydu.

Ölçüsüz oranlardaki (geniş salonu komşu bürodan ayıran bölme duvarına kadar uzanıyordu) masanın etrafında yerini almış olan kabine üyeleriyle çevrili olan *Başkan,* Konsey üyelerine oturumun kapandığını bildirdi. Adı Blaise olan iletişim müdürünün teşvikiyle topluluk tek çıkış kapısına doğru ilerledi. Oturmaya devam eden *Başkan,* eliyle bir işaret yaparak Lucas'yı yanına çağırdı. Hareketini tekrarlayarak, Lucas'nın iyice eğilmesini istedi ve kulağına kimsenin işitmediği bir şeyler mırıldandı. Lucas bürodan çıkarken Blaise yanına yaklaştı. Asansöre kadar birlikte yürüdüler.

Yolda Blaise ona bir yığın pasaport, yabancı paralar, koca bir deste araba anahtarı verdi ve platin rengi bir kredi kartını da burnunun dibinde salladı.

"Harcama pusulalarına insaflı davranın, suiistimal yok!"

Lucas plastik dörtgeni hızla ve sinirli bir hareketle kaptı ve tüm teşkilatın en yağlı elini sıkmayı reddetti. Bu duruma alışkın olan Blaise avcunu pantolonuna sürttü ve ellerini beceriksizce ceplerine gizledi. Gizlemek, bu mevkiye kadar yükselmiş kişinin önemli özelliklerinden biriydi. Zaten mahareti sayesinde değil, yükselme isteğinin yaratabileceği her türlü dalavere ve ikiyüzlülük sayesinde gelmişti o mevkiye. Blaise, Lucas'yı kutladı, onun adaylığını desteklemek için tüm ağırlığını (fizyonomisine bakılırsa; bir yeğinseme) koyduğunu söyledi. Lucas onun sözlerine hiç itibar etmedi: Blaise, onun gözünde, özel akrabalık bağları nedeniyle iç iletişim sorumlusu olmuş yeteneksizin tekiydi.

Lucas, görevinin gidişatından Blaise'i düzenli olarak haberdar etme sözü verdiğinde parmaklarını çaprazlama zahmetine bile katlanmadı. Onu kullanan örgütte, yöne-

ticilerin iktidarlarını daimi kılmak için sahip oldukları en emin yol aldatmaktı. *Başkan*'larını memnun etmek için, kendi aralarında yalan söyledikleri bile oluyordu. İletişim sorumlusu, *Başkan*'ın kulağına fısıldamış olduğu şeyi açıklaması için Lucas'ya yalvardı. Lucas onu küçümseyerek süzdü ve oradan ayrıldı.

*

Zofia vaftiz babasının elini sıktı ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağına dair güvence verdi. Ona bir sır verip veremeyeceğini sordu. Mikhail, başını evet anlamında salladı. Zofia tereddüt etti ve *Beyefendi*'nin gözlerinin inanılmaz olduğunu, bu kadar mavi bir şey hiç görmemiş olduğunu itiraf etti.

"Kimi zaman renk değiştirdikleri olur, ama içlerinde neler gördüğünü kimseye söylememelisin."

Söz verdi Zofia ve koridora çıktı. Asansörde Mikhail de onun yanındaydı. Kapılar kapanmadan hemen önce, samimi bir ortaklıkla kulağına fısıldadı:

"*O* seni sevimli buldu."

Zofia kızardı. Mikhail bir şey görmemiş gibi davrandı.

"Onlara göre bu meydan okuma belki de kötülüklere eklenmiş bir kötülüktür; bizim için ise hayat memat meselesi. Hepimiz sana güveniyoruz."

Bir süre sonra, Zofia yeniden büyük salondan geçti. Pierre kontrol ekranlarına bir göz attı, yol serbestti. Kapı yeniden ön cephede yiv üzerinde kaydı ve Zofia sokağa çıkabildi.

*

Aynı anda Lucas Kule'nin öteki tarafından çıkıyordu. Çakan son bir şimşek, uzakta, Tiburon Tepeleri'nin üzerindeki gökyüzünü çizgi çizgi yaptı. Lucas bir taksi çağırdı. Araba gelip durdu ve Lucas da taksiye bindi.

Karşı kaldırımdaki Zofia ise arabasına doğru koşuyordu, çünkü bir trafik polisi ceza pusulasını yazmaktaydı.

"Güzel bir gün, nasılsınız?" dedi Zofia üniformalı kadına.

Sözleşmeli personel yavaşça başını çevirdi, Zofia'nın kendisiyle alay etmediğine emin olmak istiyordu.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu Polis Jones.

"Hayır, sanmıyorum."

Kuşkulu kuşkulu Zofia'yı süzerken kaleminin ucunu çiğneyip duruyordu. Ceza makbuzunu koçandan kopardı.

"Ya siz, siz nasılsınız?" diye sordu pusulayı ön cama yerleştirirken.

"Çilekli sakızınız var mı?" diye sordu Zofia makbuzu kaparak.

"Yok, naneli var."

Zofia, kendisine sunulan tableti nazikçe reddetti. Arabasının kapısını açtı.

"Ceza pazarlığı yapmayacak mısınız?"

"Hayır, hayır."

"Biliyorsunuz, yıl başından beri, resmi araç sürücüleri cezalarını kendileri ödemek zorunda."

"Evet," dedi Zofia, "bir yerlerde okudum bunu sanıyorum, az çok normal bir durum sonuçta."

"Siz okulda daima birinci sırada mıydınız?" diye sordu Memur Jones.

"Açıkçası, hatırlamıyorum. Şimdi siz sorunca düşündüm de, sanıyorum nereye istersem oraya oturuyordum."

"İyi olduğunuza emin misiniz?"

"Bu akşam günbatımı muhteşem olacak, sakın kaçırmayın! Ailecek seyretmelisiniz, Presidio Park'tan bakıldığında manzara göz kamaştırıcı olur. İzninizle, beni bekleyen epeyce çok iş var," dedi Zofia arabasına binerken.

Ford uzaklaştığında, sözleşmeli polis vücudunun hafifçe ürperdiğini hissetti. Tükenmez kalemini cebine koydu ve cep telefonunu eline aldı.

Kocasının telesekreterine uzun bir mesaj bıraktı. İşe başlamayı yarım saat geciktiremez miydi, erken gelmek için elinden geleni yapacaktı. Günbatımında Presidio Parkı'nda bir gezinti öneriyordu. İstisnai bir şey olacaktı bu; bunu söyleyen CIA'dan bir kadın memurdu! Kocasını sevdiğini de ekledi, iş nedeniyle farklı saatlerde yaşamaya başladıklarından beri onu ne kadar özlediğini söyleyecek vakit bulamamıştı. Birkaç saat sonra, ani karar verilmiş bir piknik için alışveriş yaparken, alışveriş arabasına koyduğu sakız paketinin naneli olmadığını fark etmedi bile.

*

Finans merkezindeki trafik tıkanıklığının esiri olan Lucas bir turist rehberin sayfalarını karıştırıyordu. Blaise ne düşünürse düşünsün, görevinin hedefi harcama pusulasındaki artışı haklı çıkaracak türdendi. Şoförden onu Nob Hill'de indirmesini istedi. Şehrin ünlü lüks oteli Fairmont'da bir süit cuk otururdu. Araba California Street üzerinde, Grace Cathedral'in önünden saparak otelin görkemli girişi altında kayboldu. Yaldızlı örgülerle kaytanlanmış kırmızı kadife halının önünde durdu. Komi, ufak bavulunu almak istedi, ama Lucas ona öyle bir bakış fırlattı ki, adamcağız uzak durmak zorunda kaldı. Döner kapıyı onun için çeviren kapıcıya teşekkür etmedi ve dosdoğru resepsiyona doğru yürüdü. Görevli onun rezervasyonuna dair hiçbir işaret bulamadı. Lucas sesini yükselterek genç kadını beceriksizlikle suçladı. O anda hizmet sorumlusu derhal koştu. Dalkavuk bir tonda, 'müşkülpesent özel müşteri' Lucas'ya manyetik bir kart verdi ve binlerce özür diledi. 'Üst sınıf süit' kategorisine atlamanın yeteneksiz bir görevlinin neden olduğu önemsiz can sıkıntılarını unutturacağını umuyordu. Lucas

kartı sıradan bir şeymişçesine elinde tuttu ve hiçbir gerekçeyle rahatsız edilmemeyi istedi. Eline bir banknot tutuşturmuş gibi yaptı. Adamın elinin neredeyse Blaise'inki kadar nemli olduğunu anladı ve hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdü. Resepsiyon sorumlusu arkasına döndü, avcu boş, kendisi öfkeliydi. Asansör görevlisi, parlak yolcusuna iyi bir gün geçirip geçirmediğini nazikçe sordu.

"Seni ne ilgilendirir bu?" cevabını verdi Lucas asansör kabininden çıkarken.

*

Zofia arabasını kaldırım boyunca park etti. Pacific Heights'a bakan küçük Viktoryen evinin ön terasındaki basamakları tırmandı, kapıyı açtı ve ev sahibesiyle karşılaştı.

"Yolculuktan döndün demek, çok sevindim," dedi Miss Sheridan.

"Ama daha bu sabah ayrılmıştım!"

"Emin misin? Bana sanki dün akşam da yoktun gibi geldi. Neyse, farkındayım, yine üstüme vazife olmayan şeylere karışıyorum, ama evin boş olması hoşuma gitmiyor."

"Geç döndüm, uyuyordunuz siz, her zamankinden biraz fazla işim vardı."

"Çok çalışıyorsun! Senin yaşında ve senin kadar güzelken, akşamlarını bir sevgiliyle geçirir insan."

"Üstümü değiştirmeliyim, ama giderken sizi görmeye geleceğim Kraliçe, söz!"

Kraliçe Sheridan'ın güzelliği zamana asla boyun eğmemişti. Yumuşak ve pes sesi olağanüstüydü. Aydınlık gözleri, yalnızca güzel anılarını hatırladığı yoğun bir yaşama tanıklık ediyordu. Dünyayı dolaşan büyük muhabir kadınların ilkiydi. Oval salonunun duvarları sararmış fotoğraflarla, sayısız yolculuğunun, karşılaşmalarının ta-

nığı olmuş geçmişin yüzleriyle kaplıydı. Meslektaşları istisnai olanın fotoğrafını çekmeye çalışırken Kraliçe sıradan olanı yakalamıştı. Onun gözünde en güzel, ortalıkta olandı.

Bacakları tekrar yola çıkmayı engellediğinde Pacific Heights'daki konutuna çekildi. Orada doğmuştu ve 2 Şubat 1936'da, yirminci yaş gününde ise Avrupa'ya giden bir yük gemisine binerek oradan ayrılmıştı. Çok sonraları geri döndüğünde, biricik aşkını da orada yaşamıştı. Kısacık bir mutluluk ânı.

O zamandan beri Kraliçe bu büyük evde tek başına yaşamıştı. Ta ki *San Francisco Chronicle*'a bir küçük ilan kaleme aldığı güne dek. "Ben sizin yeni *roommate*'inizim," demişti Zofia gülümseyerek giriş kapısında belirdiğinde, ilanın çıktığı sabah. Kararlı ses tonu cezbetmişti Kraliçe'yi ve yeni kiracısı o akşam taşınmıştı. Bugün artık yalnızlığından vazgeçmiş olduğu için mutlu olduğunu itiraf eden kadının yaşamı haftalar içerisinde değişivermişti. Zofia, ev sahibesiyle geçirdiği akşamüzerlerine vurgundu. Çok geç dönmediği zamanlarda, holden süzülen ışın demetini terasın camlarından fark ettiğinde anlardı. Miss Sheridan davetini hep böyle dile getirilmişti. Her şeyin yolunda olduğundan emin olma bahanesiyle, Zofia başını kapıdan uzatır ve büyük bir fotoğraf albümünün halının üzerine açıldığını, birkaç parça galetanın da Afrika'dan getirilmiş zarif işlemeli bir kabın içinde durduğunu görürdü. Kraliçe koltuğunda beklerdi. İç avludaki zeytin ağacının karşısına oturmuş olurdu. O zaman, Zofia içeri girer, yere uzanır ve odadaki kütüphanelerin tıkabasa dolu olduğu deri kaplı eski albümlerden birinin sayfalarını çevirmeye başlardı. Gözlerini zeytin ağacından hiç ayırmayan Kraliçe, resimleri tek tek yorumlardı.

Zofia üst kata çıktı, kendi dairesinin anahtarını çevirdi, kapıyı ayağıyla itti ve anahtar tomarını konsolun üzerine attı. Ceketini girişe fırlattı, küçük salonda göm-

leğini çıkardı, odadan geçerken pantolonunu orada bıraktı ve banyoya girdi. Duş musluklarını sonuna kadar açtı, borular zonklamaya başladı. Vanaya sertçe vurdu ve su saçlarından aşağı boşandı. Limana kadar uzanan sarmal biçimli çatılara tepeden bakan küçük çatı penceresinden Grace Cathedral'in çan sesleri işitiliyordu. Saat akşamın yedisiydi.

"Henüz erken!" dedi Zofia.

Hoş okaliptus kokulu yatak odasından çıktı ve odasına geri döndü. Küçük giysiliğin kapısını açtı, üstüne yapışan bir gömlekle üzerine fazla büyük gelen bir erkek gömleği arasında, pamuklu bir pantolon ile eski kotu arasında tereddüt etti ve kot ile bol gömleği seçip kollarını kıvırdı. Çağrı cihazını beline taktı ve ayağına bir çift tenis ayakkabısı giyip eğilmek zorunda kalmadan topuk kısımlarını ayağına geçirebilmek için seke seke girişe doğru yürüdü. Eline bir tomar anahtar aldı, pencereleri açık bırakmaya karar vererek merdivenden indi.

"Bu akşam geç döneceğim. Yarın görüşürüz, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, çağrımdan arayın beni, anlaştık mı?"

Miss Sheridan Zofia'nın yorumlamayı çok iyi bildiği bir şeyler mırıldandı. "Çok çalışıyorsun kızım, insan hayata bir kez gelir," gibi bir şey.

İşin doğrusu da buydu. Zofia sürekli başkalarının haklarıyla ilgileniyordu. Gün boyu dur durak bilmezdi. Yemek yemek ya da susuzluğunu gidermek için bile olsa ufacık bir mola vermiyordu, çünkü melekler asla bir şey yemezler. Ne kadar geniş yürekli ve sezgili olsa da Kraliçe, Zofia'nın 'yaşamı' diye adlandırdığı şeyin ne olduğunu anlayamazdı.

*

Ağır çanlar, saatin yedinci ve son tınısındaydı hâlâ. Nob Hill'in tepesindeki Grace Cathedral, Lucas'nın süiti-

nin pencereleriyle karşı karşıyaydı. Piliç kemiğini büyük bir zevkle emen Lucas, budun ucundaki kıkırdağı kıtır kıtır yedi ve ellerini perdeye silmek için ayağa kalktı. Ceketini giydi, şöminenin üzerinde duran büyük aynaya baktı ve odadan çıktı. Görkemli merdivenin basamaklarından aşağı indi. Muhteşem kanatlı kapı hole açılıyordu. Resepsiyoniste alaycı bir gülüş fırlattı. Kadın Lucas'yı görür görmez başını eğmişti. Girişte bir komi derhal bir taksiye el etti ve Lucas çocuğa bahşiş vermeden bindi. Gıcır gıcır yeni bir araba arzuluyordu. Pazar günü böyle bir araba seçmek için şehrin en uygun yeri, yük gemilerinden indirildikten sonra çok sayıda farklı modelin park edildiği ticari limandı. Şoförden, 80. Rıhtım'a götürmesini istedi. Orada, hoşuna giden birini çalabilirdi.

"Acele edin, yetişmem lazım!" dedi şoföre.

Chrysler, California Street'e saptı ve şehrin aşağı tarafına indi. İş merkezinden geçmeleri yedi dakikalarını almıştı. Şoför her kavşakta bloknotunu elinden bırakarak duruma itiraz ediyordu. Bütün ışıklar yeşil yanmaktaydı; bu durumda, yasanın emrettiği gibi gittiği yönü kaydetmesi mümkün olmuyordu. "Sanki kasıtlı yapıyorlar," diye homurdandı altıncı kavşakta. Dikiz aynasından Lucas'nın gülümseyişini gördü ve yedinci ışık da ona yolu açtı.

Liman bölgesinin girişine vardıklarında, otomobilin radyatöründen yoğun bir duman yükseldi, araba öksürdü ve yolun kenarında hareketsiz kalakaldı.

"Bir bu eksikti!" diye iç çekti şoför.

"Size ödeme yapmıyorum," dedi Lucas kırıcı bir sesle, "gideceğimiz yere varmış değiliz."

Kapıyı açık bırakarak çıktı. Şoför daha bir şey diyememişti ki, taksisinin kaputu, radyatörden fışkıran paslı sudan bir gayzerle göğe doğru fırladı. "Motorun mortu çekti moruk!" diye bağırdı Lucas uzaklaşırken.

Nöbetçi kulübesindeki bekçiye şifreli bir kimlik kartı gösterince kırmızı-beyaz çizgili bariyer kalktı. Park ye-

rine kadar emin adımlarla yürüdü. Orada, üstü açılır muhteşem bir Chevrolet Camaro'yu gözüne kestirdi ve kilidini maymuncukla güçlük çekmeden açtı. Direksiyona geçen Lucas kemerinde taşıdığı anahtar yığınından birini seçti ve birkaç saniye sonra arabayı çalıştırdı. Araba, yoldaki çukurlarda birikmiş suların tekini bile ıskalamayarak, ana yolda ilerledi. Böylece yolu üzerinde sağda solda bulunan konteynerlerin hepsini pisletti, kayıt numaralarını okunmaz kıldı.

Yolun sonunda el frenini sertçe çekti; araba yan yan kaydı ve limanın lokantası Fisher's Deli'nin önüne birkaç santim kala durdu. Lucas arabadan çıktı, girişteki üç ahşap basamaktan ıslık çalarak çıktı ve kapıyı itti.

Salon neredeyse bomboştu. Genellikle işçiler gelip uzun bir işgününden sonra susuzluklarını giderirlerdi, ama o gün, bütün sabah ortalığı kırıp geçirmiş olan kötü hava nedeniyle, çalışamadıkları saatleri telafi etmekle uğraşıyorlardı. Bu akşam çok geç paydos edecekler, birazdan gelecek olan gece vardiyalarına makineleri teslim etmeye boyun eğeceklerdi.

Lucas bir bölmeye yerleşerek gözlerini barın arkasında bardakları kurulayan Mathilde'e dikti. Lucas'nın tuhaf gülümseyişinden rahatsız olan Mathilde hemen gelip siparişini aldı. Lucas susamış değildi.

"Belki bir şeyler yersiniz?" diye sordu kız.

Yalnızca eğer kız eşlik ederse. Mathilde nazikçe talebi reddetti, servis saatlerinde salonda oturması yasaktı. Lucas'nın vakti çoktu, aç değildi, son derece bayağı bulduğu bu yerden başka bir yere davet etti Mathilde'i.

Mathilde rahatsız olmuştu. Lucas'nın cazibesi onu kayıtsız bırakmaktan uzaktı. Kibarlık onun yaşamında olduğu kadar şehrin bu bölümünde de ender rastlanır bir şeydi. Mathilde bakışlarını kaçırdı, Lucas ise berrak gözleriyle onu süzüyordu.

"Gerçekten çok kibar," diye mırıldandı.

Aynı anda, iki küçük uyarı işitti.

"Yapamam," cevabını verdi Lucas'ya, "Bu akşam bir kız arkadaşımla yemek yiyorum. Korna çalan o. Belki bir başka sefere, olur mu?"

Zofia içeri girdi, nefes nefeseydi, Mathilde'in bir direnç göstererek yeniden arkasına geçtiği bara doğru yürüdü.

"Özür dilerim geciktim, ama gerçekten çılgın bir gün geçirdim," dedi Zofia, barın önündeki taburelerden birine oturarak.

Gece vardiyasından on kadar adam lokantaya girdiler. Lucas'nın çok canı sıkıldı bu duruma. Dok işçilerinden biri Zofia'nın karşısında durdu. Üniformasız haliyle onu nefis buluyordu. Vinççiye, komplimanı için teşekkür etti Zofia ve gözlerini göğe kaldırarak Mathilde'e doğru döndü. Güzel garson arkadaşına doğru eğilerek, salonun dibindeki bölmede oturan siyah ceketli müşteriye çaktırmadan bakmasını istedi.

"Gördüm... boş ver!"

"Hemen iri iri laflar!" diye fısıldadı Mathilde.

"Mathilde, son maceran neredeyse hayatına mal olacaktı, bu kez başını beladan kurtarabilirsen... sevinirim!"

"Niçin böyle dediğini anlayamıyorum?"

"Çünkü bela, tam da bu tür olur!"

"Hangi tür?"

"Karanlık bakışlar."

"Bak hele, hızlı ateş ediyorsun! Silahını doldurduğunu bile işitmedim!"

"Senin o O'Farrell'deki[1] barmeninin seninle cömertçe paylaştığı tüm o pisliklerden temizlenmen altı ayını aldı. İkinci şansını da mahvetmek mi istiyorsun? Bir işin var, odan var ve on yedi haftadır 'temiz'sin. Hemen yeniden dalmak mı istiyorsun?"

"Kanım temiz değil, benim!"

"Kendine zaman tanı ve ilaçlarını al!"

---

[1] Adı kötüye çıkmış barların bulunduğu San Francisco sokağı. (Çev.)

"Kibar bir hali var bunun."

"Çıtıpıtı bir av görmüş timsah gibi!"

"Tanıyor musun?"

"Hiç görmedim!"

"Peki bu aceleci yargı neden?"

"Güven bana, olacakları öngörebilecek bir yeti bağışlanmış bana."

Lucas'nın pes sesini ve soluğunu ense kökünde hisseden Zofia sıçradı.

"Zarif dostunuzun akşamını önceden doldurduğunuza göre, iyi yüreklilik gösterip şehrin en iyi salonlarından birinde hep birlikte bir daveti kabul edin. Benim üstü açığa üçümüz gayet yakışırız!"

"Çok önsezilisiniz, Zofia'dan daha iyi kalplisi olamaz!" diye sözü aldı Mathilde, arkadaşının sorun çıkarmayacağına dair umut doluydu.

Zofia ona teşekkür etmek ve başından savmak niyetiyle arkasına döndü, ama kendisini süzen gözlere derhal yakalandı. İkisi de birbirlerine bir şey söyleyemeden uzun uzun bakıştılar. Lucas konuşmak istiyordu, ama gırtlağından hiç ses çıkmadı. Altüst edici olduğu kadar meçhul de olan bu kadın yüzünün hatlarını sessizce süzüyordu. Zofia'nın ağzı kurumuştu, el yordamıyla içecek bir şey aradı, elini tezgâha koydu. Art arda gelen beceriksiz hareketlerle bardağını düşürdü ve tezgâhın üzerinde yuvarlanan bardak yerde kırılıp yedi parçaya ayrıldı. Zofia cam parçalarını toplamak için eğildi ve üçünü dikkatle yerden alırken, Lucas da ona yardım etmek için diz çöktü ve diğer dört parçayı kavradı. Ayağa kalkarken, ikisi de bakışlarını birbirlerinden bir an bile ayırmadılar.

Bir birine bir diğerine bakan Mathilde öfkeyle araya girdi:

"Ben süpürürüm."

"Çıkar önlüğünü de gidelim, çok geç kaldık!" karşılığını verdi Zofia bakışlarını çevirerek.

Başıyla Lucas'yı selamladı ve arkadaşını ite kaka dı-

şarı çıkardı. Park yerinde Zofia adımlarını hızlandırdı. Mathilde'in kapısını açtıktan sonra kendi de bindi ve hışım gibi çalıştırdı motoru.

"Neyin var?" diye sordu Mathilde, afallamıştı.

"Hiç!"

Mathilde ortadaki dikiz aynasını ona çevirdi.

"Yüzüne bak ve hiçini yeniden ifade et!"

Araba liman boyunca ilerliyordu. Zofia camını açtı, içeri dondurucu bir hava girdi, Mathilde titredi.

"Bu adam çok tehlikeli!" diye mırıldandı Zofia.

"Büyük, küçük, yakışıklı, çirkin, zayıf, şişman, kıllı, tüysüz, kel tanıdım, ama tehlikeli, itiraf edeyim ki beni yolda bıraktın!"

"O halde bana güven, nasıl söyleyeceğimi ben bile bilmiyorum. Üzüntülü ve kafası çok karışık gibi... ben asla..."

"Demek ki, senin gibi ıstırap içindeki ruhlara bayılan biri için tam biçilmiş kaftan. Bizim kalp sol karıncığımızda ise küçük bir kırık olsun artık!"

"İğneleme insanı!"

"Ne ters dünya bu! Adamın tekini çıtır bulup senden tarafsız bir fikir istiyorum. Suratına bile bakmıyorsun, sonra da Geronimo'nun incelttiği bir okla saldırıyorsun. Sonunda yüzünü çevirip bakmaya tenezzül ettiğinde de, gözlerini onun gözlerine, banyo lavabomun tıkanıklığını açmak isteyen bir vantuz gibi yapıştırıyorsun. Üstüne üstlük benim alaycı olmaya hakkım yok!"

"Hiçbir şey hissetmedin mi, Mathilde?"

"Hissettim. Bilmek istersen eğer, *Kızıl Maske*, hem de Macy's'te[1] olanlardan, zarafetinin iyiye işaret olduğunu sanmıştım."

"Ne kadar karanlık bir hali vardı fark etmedin mi?"

"Karanlık olan dışarısı, farlarını yak, kaza yapacağız!"

---

[1] Büyük lüks mağazalar zinciri. (Çev.)

Mathilde parkasının yakasını iyice kaldırdı ve ekledi:

"Pekâlâ, tamam, ceketi biraz karanlıktı: Bağışla ama, İtalyan kesimi kaşmirden."

"Bundan söz etmiyorum."

"Sana söyleyeyim mi, ister misin? Eline geçen donu giyen adamlardan olmadığına eminim."

Mathilde bir sigara çıkarıp yaktı. Camını açtı ve ağzından dışarı verdiği, kıvrıla kıvrıla giden uzun duman açık camdan dışarı çıktı.

"Zatürreden öleceğiz ama olsun! Tamam, kabul ediyorum, dondan dona fark var!"

"Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun!" karşılığını verdi Zofia, kaygılı.

"Calvin Klein'ın kızını düşünsene, önünde soyunan erkeğin donunda babasının adının iri iri harflerle yazılı olduğunu görünce nasıl da allak bullak olur!"

"Onu daha önce gördün mü?" diye sordu Zofia, soğukkanlılıkla.

"Belki Mario'nun barında, ama garanti edemem. O dönemde ayık olduğum akşamlar enderdi."

"Ama tüm bunlar bitti, geride kaldı şimdi," dedi Zofia.

"*Déjà-vu*'ye inanmaz mısın?"

"Belki, niye sordun?"

"Biraz önce, barda... bardak ellerinden düştüğünde... Ağır çekim düştüğünü sandım."

"Miden boş senin, Asya yemekleri yemeye götüreyim seni!" diye sözü bağladı Zofia.

"Son bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Sen hiç üşümez misin?" diye sordu Mathilde.

"Niçin?"

"Çünkü ağzımda küçük bir çomakla bir Eskimo'ya benzeyebilirim, şu camı kapa!"

Ford, Ghirardelli Square'daki eski çikolata fabrikası-

na doğru ilerliyordu. Birkaç dakikalık sessizliğin sonunda Mathilde radyoyu açtı ve akıp giden şehre baktı. Colombus Avenue ile Bay Street'in kesiştiği yerde, liman gözden kayboldu.

*

"Elinizi kaldırırsanız tezgâhımı silebilirim!"

Fisher's Deli'nin patronu Lucas'yı daldığı hayallerden çekip almıştı.

"Anlamadım?"

"Parmaklarınızın altında cam var, elinizi keseceksiniz."

"Benim için kaygılanmayın. Kimdi o?"

"Güzel bir kadın, buralarda ender rastlanır!"

"Evet, bu yüzden bu semti seviyorum!" diye sert bir şekilde sözünü kesti Lucas. "Soruma cevap vermediniz."

"Benim garson kızla mı ilgileniyorsunuz? Üzgünüm ama personelim hakkında bilgi veremem, tekrar gelmeli ve ona sormalısınız, yarın saat onda işe başlayacak."

Lucas elini çinko tezgâha indirdi. Cam parçaları binlerce kırıntı halinde patladı. İşyeri sahibi bir adım geriledi.

"Bana ne sizin garsondan! Onunla birlikte giden genç kadını tanıyor musunuz?" diye devam etti Lucas.

"Dostlarından biri, liman güvenliğinde çalışıyor, size tek söyleyebileceğim bu."

Lucas, ani bir hareketle, patronun kemerine sokulmuş bezi kaptı. Tuhaf bir şekilde en ufak bir sıyrık bile olmayan avuç içini sildi. Sonra bez parçasını tezgâhın arkasındaki çöp kutusuna fırlattı.

Fisher's Deli'nin patronu kaşlarını çattı.

"Endişelenme moruk," dedi Lucas hiçbir şey olmamış eline bakarak. "Korların üzerinde yürümek gibi bir şey bu, bir hilesi var, hilesiz iş olmaz!"

Sonra çıkışa doğru yürüdü. Lokantanın önünde, işa-

retparmağı ile başparmağı arasına saplanmış minicik bir kırıntıyı çıkardı.

Üstü açık arabasına doğru ilerledi, kapıdan uzanıp el frenini indirdi. Çalmış olduğu araba rıhtımın kıyısına doğru yavaş yavaş ilerledi ve sarsıldı. Arabanın radyatör kafesi sulara gömüldüğünde, Lucas'nın yüzü, çocuk gülümsemesi kadar yoğun bir gülümsemeyle aydınlandı.

Ona göre, (daima aralık bırakmaya özen gösterdiği) camdan giren suyun arabanın içini istilâ ettiği an, katışıksız bir sevinç ânıydı. Ama onun en çok tercih ettiği, motor tamamen sular altında kalmadan hemen önce susturucudan çıkan iri su kabarcıklarıydı. Kabarcıklar yüzeyde patlarken çıkan 'blob blob' sesleri dayanılır gibi değildi.

Limanın bulanık sularında yok olan Camaro'nun stop lambalarını görmek için kalabalık toplandığında, Lucas, elleri ceplerinde, çoktan ağaçlıklı yolda yürümekteydi.

"Nadide bir mücevher buldum sanki," diye mırıldandı uzaklaşırken. "Kazanamazsam, işe şeytan karışmış demektir."

*

Zofia ile Mathilde, körfez manzarasının karşısında, Beach Street'e bakan devasa pencerenin önünde yemek yiyorlardı. "En iyi masamız," diye belirtmişti metrdotel, çıkık dişlerini ortaya koyan Avrasyalı gülümseyişiyle. Manzara muhteşemdi. Solda, aşıboyası renklerinden gurur duyan Golden Gate, kendinden bir yaş büyük ağbisi Bay Bridge ile güzellikte yarışıyordu. Karşılarında, iri dalgalardan korunan marinanın dingin alanında duran teknelerin yelken direkleri ağır ağır sallanıyordu. Çakıllarla kaplı ağaçlıklı yollar, denize kadar uzanan çimenleri kare kare küçük parçalara ayırmıştı. Akşam gezintisine çıkanlar bu yollarda dolaşıyor, bu güz başının ılık ha-

vasından yararlanıyorlardı.

Garson, masalarına restoranın özel kokteylinden birer kadeh ile bir sepet karides cipsi getirdi. "Lokantamızın hediyesi," dedi mönüleri sunarken. Mathilde Zofia'ya buranın müdavimi olup olmadığını sordu. Fiyatlar sıradan bir idare görevlisi için oldukça yüksek gelmişti. Zofia patronun davetlisi olduklarını söyledi.

"Para cezalarından mı kurtardın adamı?"

"Birkaç ay önceki bir hizmet yalnızca, hepsi bu, emin ol," karşılığını verdi Zofia, anlaşılmaz bir şekilde.

"Senin bu açıklamaların pek uymuyor bana! Ne tür bir hizmet?"

Zofia bir akşam dokların üzerinde restoranın sahibiyle karşılaşmıştı. Rıhtım boyunca yürüyordu. Çin'den gelme kapkacakların gümrükten teslimatını beklemekteydi.

Bakışındaki hüzün Zofia'nın dikkatini çekmişti; onu rıhtımın kenarından eğilmiş, uzun süre gözlerini tuzlu suya dikmiş görünce, aklına hemen en kötü olasılık gelmişti. Yanına yaklaşmış ve konuşmaya çalışmış, sonunda adamın ağzından, kırk üç yıllık evlilikten sonra karısının onu terk etmek istediğini öğrenmişti.

"Karısı kaç yaşında?" diye sordu Mathilde, kafası karışmıştı.

"Yetmiş iki yaşında!"

"Yetmiş iki yaşında boşanmayı mı düşünüyorlar?" diye sordu Mathilde, gülme isteğini güçlükle engelleyerek.

"Senin de kocan kırk üç yıl horlasa bunu çok ciddi, hatta her gece düşünürsün."

"Eee, çifti bağladın mı birbirine?"

"Bir ameliyat olmasına, bunun ona hiç zarar vermeyeceğine söz vererek ikna ettim. Erkekler bu kadar çıtkırıldım işte."

"Gerçekten suya atlayacağına emin miydin?"

"Alyansını suya atmıştı!"

Mathilde gözlerini göğe kaldırdı, baştan başa Tiffany's vitraylarıyla dekore edilmiş restoranın tavanına hayran kalmıştı. Salona bir katedral havası veriyordu. Zofia düşüncesini söyledi ve ona bir parça piliç servisi yaptı.

Kafası karışmış Mathilde elini saçlarında gezdirdi.

"Doğru mu, bu horlama hikâyesi?"

Zofia ona baktı ve kendini tutamayıp gülümsedi.

"Hayır!"

"Yaa, ne kutluyoruz o halde?" diye sordu Mathilde kadehini kaldırırken.

Zofia bu sabah bir terfi aldığından üstü kapalı söz etti. Hayır, başka bir yere atanmamıştı, hayır, maaşı yükseltilmemişti, her şeyi maddi ayrıcalıklara indirgememek gerekirdi. Eğer Mathilde kıkırdamaya son verirse, bazı görevlerin paradan ya da otoriteden daha fazlasını getirdiğini ona belki açıklayabilirdi. Kendini gerçekleştirmenin incelikli bir biçimiydi bu. Başkalarının zararına değil ama yararına, insanın kendi üzerinde hâkimiyet kurması çok hoş olabilir.

"Öyle olsun bakalım!" diye kıkırdadı Mathilde.

"Şuna emin olabilirsin ki dostum, seninle birlikteyken başımın dinç olmasına imkân yok," karşılığını verdi Zofia, gücenik bir halde.

Mathilde, kadehlerini doldurmak için pirinç rakısının bambu şişesini eline aldı ve tam o anda Zofia'nın yüzü aniden değişti. Dostunun bileğini kavradı ve onu koltuğundan kaldırıverdi.

"Çık burdan, hızla çıkışa doğru git!" diye gürledi Zofia.

Mathilde donup kalmıştı. Yan masadakiler de şaşkınlık içinde Zofia'ya baktılar. Görünmez bir tehdidin tuzağına düşmüş, kendi etrafında dönerek bağırıp çağırıyordu:

"Hepiniz çıkın, mümkün olduğunca çabuk çıkın ve buradan uzaklaşın, acele edin!"

Tereddüt içindeki müşteriler ona bakıyordu. Ne kötü bir komediydi bu! Restoran yöneticisi Zofia'ya doğru koştu. Dostu bildiği Zofia'nın restoranındaki düzeni altüst etmekten vazgeçmesi için yalvarırcasına ellerini birleştirmişti. Zofia müdürü omuzlarında güçlü biçimde kavrayıp hiç gecikmeden salonu boşalttırmasını emretti. Ona güvenmesi için yalvardı. An meselesiydi her şey. Liu Tran'ın tam bir bilge olduğu elbette söylenemezdi ama sezgileri onu hiç yanıltmamıştı. Ellerini iki kez çırptı ve Kanton dilinde söylediği birkaç kelime, kararlı garsonları harekete geçirmeye yetti. Beyaz garson giysili adamlar konukları iskemlelerinden kaldırıyorlar ve onları restoranın üç çıkış kapısına doğru aceleyle yöneltiyorlardı.

Liu Tran, boşalttığı salonun ortasında kaldı. Zofia koluna girerek onu da çıkışlardan birine doğru sürükledi, ama Liu direndi. Birkaç metre ötelerinde donup kalmış Mathilde'e ilişmişti gözü. Kımıldamıyordu Mathilde.

"En son ben çıkacağım," dedi Liu, bir aşçı yamağı uluyarak mutfağın dışına doğru koşarken.

İşitilmemiş şiddette bir patlama binayı sarsarak yıkmıştı. Salonu harabeye çeviren şok dalgasıyla görkemli avize yerinden koparak bütün ağırlığıyla zemine düştü. Salondaki eşyalar, tuzla buz olmuş camları alttaki yola saçılan büyük pencereden emilmiş gibiydi. Kırmızı, yeşil ve mavi, binlerce kristal parçası, yıkıntıların üzerine yağmur gibi yağıyordu. Yemek salonunu istilâ eden acı gri duman, yapının yıkık cephesinden kalın kıvrımlar halinde yükselmekteydi. Büyük felaketi izleyen gürlemenin ardından boğucu bir sessizlik geldi. Aşağıya park etmiş olan Lucas, bir saat önce çalmış olduğu yeni arabanın camını kapadı. Tozdan nefret ederdi. Olayların öngördüğü gibi gelişmemesinden ise daha fazla nefret ederdi.

Zofia, üzerine düşmüş masif büfeyi itti. Dizlerini ovuşturdu ve ters dönmüş tabakların üstünden geçip atladı. Etraftaki kargaşaya göz attı. Görkeminden tümüyle

sıyrılmış olan devasa avizenin iskeletinin altında restoran sahibi yatıyordu. Kesik kesik ve güçlükle soluk almaktaydı. Zofia ona doğru koştu. Liu, korkudan sesi kısılmış, yüzünü gözünü buruşturuyordu. Ciğerlerinden kan gelmekte, her soluk alışı kalbini biraz daha sıkıştırmaktaydı. Uzaklarda, itfaiyecilerin siren sesleri şehrin sokaklarında yankılanıyordu.

Zofia, Liu'dan direnmesini rica etti.

"Paha biçilmez birisiniz siz," diye iç çekti yaşlı Çinli.

Zofia adamın elini tuttu. Liu da onun elini tutarak patlak bir lastik gibi tıslayan gövdesine koydu. Böyle kötü bir durumda bile, gözleri hakikati okumayı biliyordu. Zofia sayesinde kaygılı olmadığını mırıldanacak son bir güç bulabildi. Büyük ezeli uykusunda horuldamayacağını biliyordu. Gülümsedi, bu da bir öksürük nöbetine yol açtı.

"Müstakbel komşularım ne kadar şanslı! Size çok şey borçlular!"

Ağzından yeniden kan boşandı. Yanağından akan kan halının kırmızısıyla kaynaşıyordu. Liu'nun gülümsemesi kasıldı kaldı.

"Bayan arkadaşınızla ilgilenmeniz gerek sanıyorum, çıktığını görmedim."

Zofia çevresine bakındı ama Mathilde'in izine rastlamamıştı. Yerde yatan başkası da yoktu.

"Kapının yanında, kapkacak dolabının altında," diye yalvardı Liu, yeniden öksürerek.

Zofia doğruldu. Liu onu bileğinden tuttu ve gözlerini gözlerinden ayırmayarak, "Nereden bildiniz?" diye sordu.

Zofia adamın yüzüne baktı, son hayat parıltıları da yaldızlı gözbebeklerinden kayıp gidiyordu.

"Birazdan öğreneceksiniz."

Bunun üzerine, Liu'nun yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı ve tüm varlığı huzura erdi.

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Bay Tran'ın son sözleri bunlar oldu. Gözbebekleri iğne başı kadar ufaldı, gözkapaklarını kırpıştırdı ve yanağını en sonuncu müşterisinin avcu içine bıraktı. Zofia adamın alnını okşadı.

"Size eşlik edemediğim için özür dilerim," dedi restoran sahibinin cansız başını yavaşça yere bırakırken.

Sonra ayağa kalktı, dört ayağı havada duran küçük bir konsolu ittirdi ve yerde yatmakta olan büyük mobilyaya doğru yöneldi. Var gücüyle ittirip Mathilde'i buldu. Kendinde değildi. Ucunda kocaman bir ördek bulunan çatal sol bacağına saplanmıştı.

İtfaiyecinin lambasından çıkan ışık demeti zemini yaladı. Ayak sesleri molozlar üzerinde çıtırdıyordu. İki kadına yaklaştı ve iki kurban bulmuş olduğunu duyurmak için omzuna asılı alıcı-vericisine sarıldı hemen.

"Bir tek!" dedi Zofia ona hitap ederek.

"Daha iyi," dedi siyah giysili bir adam. Harabenin uzaklarına göz atıyordu.

Başitfaiyeci omuzlarını silkti.

"Muhtemelen federal ajanlardan biri. Bu aralar nerede bir patlama olsa bizden önce geliyorlar," diye söylendi Mathilde'in yüzüne bir oksijen maskesi takarken.

Yanlarına gelmiş olan ekiptekilerden birine seslendi:

"Bir bacağı kırık, belki bir kolu da, baygın. İlkyardım ekiplerini uyar, onu hemen taşısınlar."

Tran'ın yerde yatan bedenini gösterdi.

"Ya oradaki, o nasıl?"

"Çok geç!" cevabını verdi takım elbiseli adam, salonun öbür ucundan.

Zofia, Mathilde'i kollarında tutuyor ve boğazına düğümlenen hüznü bastırmaya çalışıyordu.

"Bütün bunlar benim hatam, buraya gelmemeliydik."

Patlamış pencereden göğe baktı, alt dudağı titriyordu.

"Onu şimdi almayın! Oraya varabilir, doğru yoldaydı o. Her konuda birlikte karar verecektik. Söz sözdür."

Şaşkınlık içerisindeki iki ambülans görevlisi yanına gelip her şeyin yolunda olup olmadığını sordular. Başının hafif bir hareketiyle onları yatıştırdı. Zofia'ya oksijen vermek istediler ama istemedi. Bunun üzerine uzaklaşması için ricada bulundular, birkaç adım geriledi ve iki cankurtaran Mathilde'i bir sedyeye yatırıp derhal çıkışa doğru yöneldiler. Zofia, camlı pencerenin kalıntılarına doğru ilerledi. Gözleriyle, ambülansın içinde kaybolan dostunun bedenini takip etti. Birim 02'nin kırmızı ve portakal rengi dönen lambalarının burgacı, San Francisco Memorial Hospital'e doğru uzaklaşan siren sesinde silikleşti.

"Kendinizi suçlamayın, yanlış zamanda yanlış yerde olmak hepimizin başına gelebilir, kader bu!"

Zofia sıçradı. Bu kadar beceriksizce onu sakinleştirmeye çalışan kişinin sert sesini tanımıştı. Lucas gözlerini kısarak yanına yaklaştı.

"Ne arıyorsunuz burada?" diye sordu Zofia.

"Sanırım itfaiyecilerin şefi söyledi size," karşılığını verdi kravatını çıkarırken.

"...Ve her şey mutfaktaki basit bir gaz patlamasına ya da olsa olsa kriminal bir vakaya işaret ediyorsa, nazik federal ajan evine dönebilir ve işi pratisyen doktorlara bırakabilir. Terörist çevrelerin portakallı ördek avlamak gibi bir gerekçeleri olamaz!"

Polis müfettişinin boğuk olduğu kadar pürüzlü sesi konuşmalarını kesmişti.

"Kiminle müşerref oluyoruz?" diye sordu Lucas, sinirlendiğini belli eden alaycı bir tonda.

"San Francisco Polisi'nden Müfettiş Pilguez," cevabını verdi Zofia.

"Bu kez beni tanıdığınız için memnunum!" dedi Pilguez, Zofia'ya, Lucas'nın varlığını tamamen unutmuştu. "Bu vesileyle, bu sabahki küçük numaranızı da açıklarsınız bana."

"İlk karşılaşmamızın koşullarını açıklamak zorunda

kalmamayı dilerim, Mathilde'i korumak için," diye ekledi Zofia. "Dedikodular doklardaki sisten daha hızlı yayılıyor."

"Onu öngörülenden daha önce çıkartırken size güvenmiştim, benimle ilgili aynı şeyi yaptığınız için size teşekkür ederim. Polis ille de kaba olacak diye bir şey yok! Madem bunu da konuştuk, küçükhanımın durumuna bakılırsa, acısından kendi kendine kurtulmasına izin verirsek belki daha iyi ederiz."

"İncelik tanımınız gayet hoş, Müfettiş!" karşılığını verdi Lucas ikisini de selamlayarak.

Asya'dan büyük masraflarla getirilmiş iki kapılı anıtsal girişin kalıntılarının yattığı açıklıktan geçip gitti.

Lucas aracına yeniden binmeden önce, sokakta Zofia'ya laf attı:

"Dostunuz için üzgünüm."

Birkaç saniye sonra da Lucas'nın siyah Chevrolet'si Beach Street kavşağında gözden kayboldu.

Zofia Müfettiş'i aydınlatabilecek hiçbir şey söyleyemedi. Yalnızca korkunç bir önsezi onu restorandaki herkesin binayı bir an önce terk etmesine yöneltmişti. Pilguez, kurtarmış olduğu yaşam sayısına bakılırsa açıklamalarının biraz hafif kaldığını belirtti. Zofia'nın başka ekleyecek bir şeyi yoktu. Belki de, mutfağın asma tavanından sızan gazın kokusunu farkında olmadan almıştı. Pilguez homurdandı: Bilinçdışının işin içine karıştığı açık dosyaların bu son yıllarda ona kalması gibi sinirlendirici bir eğilim vardı.

"Soruşturmanızın sonuçlarını elde ettiğinizde beni haberdar edin, olup biteni öğrenmeye ihtiyacım var."

Zofia'nın oradan ayrılmasına izin verdi. Zofia arabasına geri döndü. Ön cam boydan boya çatlamıştı, kestane rengi karoser gri bir tozla kusursuzca kaplanmıştı. Onu acil servise götüren yolda, dramın yaşandığı yere doğru akın etmeye devam eden çok sayıda itfaiye arabası gördü. Ford'u park edip park yerinden çıktı ve ara bölmeye gir-

di. Bir hemşire onu karşılayarak Mathilde'in muayene salonunda olduğunu belirtti. Zofia genç kadına teşekkür etti ve bekleme salonundaki boş banklardan birine oturdu.

*

Lucas klaksonuna sabırsızca iki kez bastı. Nöbetçi kulübesinde oturan bekçi gözlerini küçük ekrandan ayırmadan bir düğmeye bastı: Yankee'ler konfor içinde çalışıyorlardı. Bariyer kalktı ve Chevrolet, farlarını söndürerek, dalgakıranın kenarına kadar ilerledi. Lucas camını açtı ve sigarasının izmaritini dışarı fırlattı. Vitesi boşa aldı ve motoru çalışır bırakarak araçtan indi. Arka tampona bir tekme atarak arabanın öne doğru kayması ve rıhtımdan yuvarlanması için gereken hızı verdi. Elleri belinde, sahneyi hayran hayran seyretti. Son hava kabarcığı da suyun yüzeyinde patladığında geri döndü ve park yerine doğru neşeyle yürüdü. Zeytin yeşili bir Honda sanki onu bekliyor gibiydi. Kilidi maymuncukla açtı, kaputu kaldırdı, alarm kablosunu koparark uzağa fırlattı. Arabaya, hafif bir vecit haliyle kuruldu, arabanın esnek biçimli iç bölmesini seyretti. Cebinden anahtar destesini çıkardı ve en iyi uyacağını düşündüğü anahtarı seçti. Tiz sesli motor hemen çalıştı.

"Yeşil renkli Japon, her şeyi görmüş olduk!" diye homurdandı, el frenini indirirken.

Lucas saatine baktı, geç kalmıştı, gaza bastı. İskele babalarından birine oturmuş olan Jules adlı bir evsiz, uzaklaşan arabaya bakarak omuzlarını silkti. Son bir 'blob' sesi de suyun yüzeyinde yok oldu.

*

"Kurtulacak mı?"

Lucas'nın sesi bu akşam üçüncü kez kızı yerinden sıçratıyordu.

"Ümit ederim," cevabını verdi, tepeden tırnağa adamı süzerek. "Kimsiniz siz tam olarak?"

"Lucas. Hem üzgünüm hem de sevinçli," dedi elini uzatırken.

Zofia üzerine yorgunluk çöktüğünü ilk kez hissediyordu. Ayağa kalktı ve kahve makinesine doğru ilerledi.

"Siz de ister misiniz?"

"Ben kahve içmem," cevabını verdi Lucas.

"Ben de," dedi Zofia, elinde çevirip durduğu yirmi sente bakarak. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Sizin aradığınızı," karşılığını verdi Lucas, "nasıl olduğunu öğrenmeye geldim."

"Niçin?" diye sordu Zofia, parayı cebine geri koyarak.

"Çünkü bir rapor hazırlamam gerekiyor ve şu an için, 'kurbanlar' hanesine 1 rakamını koydum, bilgiyi düzeltmem gerekip gerekmediğini öğrenmek istiyorum. Raporlarımı günü gününe teslim etmeyi severim, gecikmekten nefret ederim."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum!"

"Yemek davetimi kabul etseydiniz iyi ederdiniz, orada olmazdık!"

"Biraz önce incelikten söz ederek iyi yaptınız, inceliği bilen birine benziyorsunuz!"

"Hastaneden gecenin geç vakti çıkacak, ucuna ördek takılı bir çatal insan lifine saplandığında korkunç hasara yol açar. Tüm bunları dikmeleri saatler alır, sizi karşıdaki kafeteryaya götürebilir miyim?"

"Hayır, bunu gerçekten yapamazsınız!"

"Nasıl isterseniz, burada bekleyelim, o kadar sevimli değil ama nasıl isterseniz... Yazık!"

Bir saati aşkın süredir banklarda sırt sırta oturuyorlardı ki, nihayet cerrah koridorun ucunda belirdi. Lastik eldivenlerini şaklatmadı (cerrahlar eldivenlerinden oldum olası ameliyat salonundan çıkarken kurtulurlar ve bu amaçla hazırlanmış çöp tenekelerine atarlardı). Mat-

hilde tehlikede değildi, çatal damara gelmemişti. Tomografide, kafatasında hiçbir travma izi saptanmamıştı. Omuriliğe de bir şey olmamıştı.

Mathilde'in iki kötü kırığı vardı, biri bacakta, öteki kolda. Birkaç da dikiş atılmıştı. Şu an alçıya almakla uğraşıyorlardı. Bir komplikasyon her zaman mümkündü, ama doktorun içi rahattı. Ancak daha sonraki saatlerde tam istirahat şarttı. Sabahtan önce hiçbir ziyarete izin verilmediğini yakınlarına bildirmesini söyleyip Zofia'ya teşekkür etti.

"Derhal," dedi, "tek yakını benim."

Zofia kat sorumlusuna çağrı numarasını verdi. Çıkarken Lucas'nın önünden geçti ve yüzüne hiç bakmadan, raporunu düzeltmek zorunda kalmayacağını bildirdi, kapıdaki turnikeden geçip gözden kayboldu. Issız park yerinde Lucas yanına yaklaştı. Zofia hâlâ anahtarlarını arıyordu.

Adama, "Beni irkiltmeye son verebilirseniz minnettar kalırım size," dedi.

"Sanırım kötü başladık," karşılığını verdi Lucas yumuşak bir sesle.

"Neye başladık ki?" dedi Zofia.

Lucas cevap vermeden önce tereddüt etti:

"Hadi diyelim ben sözlerimde kimi zaman biraz doğrudan oluyorum, ama dostunuzun kurtulacak olmasına samimiyetle seviniyorum."

"Bu durumda, bugün en azından bir şeyleri paylaştık. Bundan çıkan sonuç her şeyin mümkün olduğudur! Şimdi izin verirseniz kapımı açayım..."

"Peki bir de kahve paylaşsak... lütfen?"

Zofia sessiz kaldı.

"İnatçı!" diye devam etti Lucas. "Siz içmiyorsunuz, ben de içmiyorum! Belki bir portakal suyu, ne dersiniz? Servisleri mükemmel, tam karşıda."

"Susuzluğunuzu niçin ille de benimle birlikte gidermek arzusundasınız?"

"Çünkü şehre yeni geldim ve gerçekten kimseyi tanımıyorum. New York'ta tam bir inzivada üç yıl geçirdim, ilginç hiçbir yanı yoktu. Büyük Elma[1] beni biraz hatip kıldı, ama değişmeye kararlıyım."

Zofia başını eğdi ve Lucas'yı süzdü.

"Pekâlâ, her şeye yeniden başlıyorum," dedi Lucas. "New York'u unutun, benim inzivamı ve geri kalanı da. Sizinle bir kadeh bir şey içmeyi niçin bu kadar arzuladığımı da bilmiyorum. Aslında, içki miçki değil beni ilgilendiren, sizi tanımak istiyorum. İşte, size hakikati söyledim. Kabul etmeniz sizin açınızdan iyi olacak."

Zofia saatine baktı ve bir süre tereddüt etti. Gülümsedi ve daveti kabul etti. Sokaktan geçtiler ve Krispy Kreme'e girdiler. Küçük bina sıcak pastane ürünleri kokuyordu, tam o sırada fırından bir tepsi çörek çıkmaktaydı. Camın önündeki masaya oturdular. Zofia bir şey yemedi ama şaşkınlık içinde Lucas'ya baktı. On dakikadan kısa sürede yedi tane üzeri şekerleme kaplı çörek yemişti.

Zofia, "Temel günahlar arasında oburluğun yer alması gördüğüm kadarıyla sizi pek etkilememiş, öyle mi?" dedi, alay eder bir hali vardı.

"Gülünç bir şey bu günah hikâyeleri," cevabını verdi adam parmaklarını emerek, "keşiş zırvaları. Çöreksiz bir gün, havanın güzel olduğu bir gün kadar kötüdür!"

"Güneşi sevmiyor musunuz?" diye sordu Zofia, şaşkın.

"Yoo, taparım güneşe! Yanıklar, deri kanserleri olur; insanlar sıcaktan geberir, kravatları boğazlarını sıkar; kadınlar makyajlarının eridiğini düşünerek dehşete kapılırlar, ozon tabakasını delen klima cihazları nedeniyle sonunda herkes gribe yakalanır; hava kirliliği artar ve hayvanlar susuzluktan ölür, nefes alamayan yaşlılardan söz bile etmiyorum. Yo, özür dilerim! Güneş, onu yarattığı sanılanın icadı değil asla."

[1] New York şehrine verilen lakap. (Çev.)

"Olayları kavrayışınız tuhaf."

Lucas ciddi bir tonda kötülüğü ve iyiliği nitelerken dürüst olmak gerektiğini söylerken, Zofia onun sözleriyle daha dikkatle ilgilendi. Sözcüklerin düzeni Zofia'nın kafasını karıştırmıştı. Lucas defalarca kötülüğü iyilikten önce anmıştı... genellikle insanlar tersini yapardı.

Zofia'nın aklına bir fikir geldi. Görevini doğru yapıp yapmadığını denetlemeye gelmiş Denetleyici Melek olabilirdi o. Daha az iddialı operasyonlarda ona sık sık rastlamıştı. Lucas konuştukça, bu varsayım kıza giderek gerçekmiş gibi görünüyordu. Adam öylesine kışkırtıcıydı ki! Dokuzuncu çöreğini bitirdiğinde, Lucas, ağzı yarı yarıya doluyken, onu tekrar görmekten çok hoşlanacağını belirtti. Zofia gülümsedi. Lucas hesabı ödedi ve birlikte çıktılar.

Issız otoparkta Lucas başını kaldırdı.

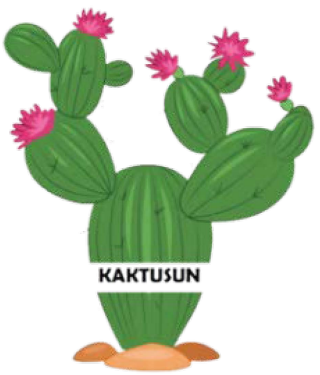
"Hava biraz serin ama gökyüzü yüce, değil mi?"

Zofia adamın ertesi gün için yemek davetini kabul etmişti. Eğer büyük bir tesadüf sonucu her ikisi de aynı şirket için çalışıyorsa, onu sınamak isteyen kişi hizmet görmüş olacaktı: Çok eğleneceğine emindi. Zofia arabasına bindi ve evine döndü.

Evin önüne park etti, terasın basamaklarını tırmanırken gürültü çıkarmamaya dikkat etti. Girişte hiç ışık görünmüyordu. Kraliçe Sheridan'ın kapısı kapalıydı.

Eve girmeden önce gözlerini kaldırdı, gökte ne bulut vardı ne yıldız.

Ve akşam oldu ve sabah oldu...

İkinci Gün

Mathilde şafakta uyanmıştı. Geceleyin onu indirdikleri odada sıkıntıdan patlıyordu. Ümitsizliğin ve uyuşturucuların zararlı kokteylinin onu neredeyse alt ettiği bir başka yaşamın cüruflarından iyileşmesinin tek ilacı, on beş aydan beri hiperaktivite olmuştu. Başının üzerinde çıtır çıtır sesler çıkaran neon lamba, vakti zamanında tarifsiz acılarla içini çürütmüş uyuşturucu yokluğunun mücadelesiyle geçmiş uzun saatleri hatırlatıyordu kıza. Dante'vari günlerdi! Koruyucu Meleğim dediği Zofia hep yanında olmuştu. Hayatta kalabilmek için bedenini sakatlamıştı. Geçmişte kalmış zevklerin verdiği dayanılmaz cezaların yoğunluğunu azaltacak yeni yaralar açmak için derisini yolacak kadar tırnaklamıştı.

Son ıstıraplara kendini bıraktığı geceler boyunca aldığı darbelerin sonucu olarak, kafatasının arka tarafı kan toplandığı için yine zonkluyormuş gibi geliyordu. Dirseğine baktı. Haftalar geçtikçe iğnelerin izleri silinmişti. Kurtulmanın işareti. Yalnızca bir damar çizgisinde küçük bir mor nokta vardı hâlâ. Yavaş ölümün girmiş olduğu bir yerin anısı gibi. Zofia, odanın kapısını itti.

"Tam zamanı," dedi gece masasının üzerine bir demet şakayık bırakırken.

"Niçin tam zamanı?" diye sordu Mathilde.

"İçeri girerken yüzünü gördüm, moral barometren

titreşiyor gibiydi, fırtına eğilimli. Hemşirelerden bir vazo istemeye gideyim."

"Yanımda kal," dedi Mathilde cılız bir sesle.

"Şakayıklar da en az senin kadar sabırsız, çok suya ihtiyaçları var, kımıldama, geliyorum."

Odada yalnız kalan Mathilde çiçeklere bakmaktaydı. Sağlam kolunu uzarak ipeksi taçları okşadı. Şakayık taç-yapraklarının dokusu kedi kürkü gibiydi. Mathilde kedilere bayılırdı. Zofia, kucağında bir kovayla geri dönerek onun hayallerine son verdi.

"Tek bu var; çok önemli değil, snop çiçek değildirler."

"Benim gözdelerim."

"Biliyorum."

"Bu mevsimde nasıl buldun?"

"Sır!"

Zofia dostunun alçılı bacağına baktı, sonra kolunu hareketsiz tutan alete. Mathilde onun bakışını yakaladı.

"Çakmağını yanına alıp abartmış olmadın mı işi! Tam olarak ne olup bitti orada? Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Konuşuyorduk, sen ayağa kalktın, ben oturuyordum, sonrası büyük bir kara delik."

"Hayır... Mutfağın asma tavanında bir gaz kaçağı! Burada ne kadar kalman gerekiyor?"

Doktorlar Mathilde'i ertesi gün taburcu edeceklerdi, ama eve bir yardımcı alacak imkânı yoktu ve durumu da kendi başına bir şey yapmasını engelliyordu. Zofia gitmek için hazırlanınca Mathilde gözyaşlarına boğuldu.

"Beni burada bırakma, bu dezenfektan kokusu beni çıldırtıyor. Yeterince kefaret ödedim, yemin ederim sana. Başaramıyorum. Korkularımın içine düşmekten öyle çekiniyorum ki bana verdikleri sakinleştiricileri yutuyor numarası yapıyorum. Sana yük olduğumu biliyorum, ama beni buradan çıkar Zofia, hemen şimdi!"

Zofia dostunun başucuna geri geldi ve alnını okşayarak bedenini yıpratan üzüntü spazmlarını kovalamak istedi. Mümkün olduğunca kısa sürede bir çözüm bulmak

için elinden geleni yapacağını vaat etti. Akşamüzeri onu görmeye tekrar gelecekti.

Hastaneden çıkan Zofia doklara doğru ilerledi. Günü yüklüydü. Zaman çabuk geçiyordu. Yerine getireceği bir görev vardı. Ayrıca, gitmemezlik edemeyeceği himayesindeki bazı kişileri görmesi gerekiyordu. Yaşlı gezgin dostunu ziyaret etmeye gitti. Jules, sabit olmayan ikametgâh olarak seçtiği yedi numaralı köprü kemerinin altına kendisini götüren yolu asla bilemeden dünyayı terk etmişti... Hayat ona bir dizi korkunç oyun oynamıştı. Bir personel azaltılması, onun kariyerinin sonu olmuştu. Tüm yaşamı olan büyük şirkete artık ait olmadığı basit bir mektupla bildirilmişti

Elli sekiz yaşında insan hâlâ çok gençtir... ve kozmetik şirketleri insanın altmışına merdiven dayadığında da hâlâ yaşamın baharında olduğuna –yeter ki estetik sermayesine biraz dikkat etsin!– yemin etseler de, kendi insan kaynakları bölümü kendi kadrolarının kariyer planını yeniden düzenlerken buna pek inanmıyor gözüküyordu. Jules Minsky böylelikle kendini işsiz bulmuştu. Vaktini evinden çok geçirdiği binanın girişinde bir güvenlik görevlisi manyetik kartına el koymuştu. Üniformalı adam, tek laf etmeden bürosuna kadar ona eşlik etmişti. Kişisel eşyalarını meslektaşlarının sessiz bakışları altında toplamış olmalıydı. Uğursuz bir yağmurun yağdığı bir günde Jules, sadık kölelikle geçen otuz iki yıldan sonra tek eşyası olarak küçük bir dosya koltuğunun altında çekip gitmişti.

İstatistikçi ve uygulamalı matematik tutkunu Jules Minsky'nin yaşamı yine de oldukça kusurlu bir aritmetikle özetleniyordu: kendi yaşamını mahvetmek pahasına dosyalar üzerinde geçen haftasonu fazla mesaileri; işverenlerinin iktidarı yararına (onlar için çalışmak gurur vericiydi; yerini koruma koşuluyla herkesin bir rolünün olduğu büyük bir aileydi) yaşanan anlaşmazlıklar; eşitsiz biçimde edinilmiş iktidarlara oturan gayrimeşru bazı

otoritelerin aşağılamaları ve cahilce fikirlerin artışı; nihayet, kariyerini haysiyet içinde tamamlama hakkının elinden alınması. Dairenin dörtgene çevrilmesi gibi, Jules'ün yaşamı da uğradığı çözümsüz büyük haksızlıklardan ibaret bir denkleme indirgenmişti.

Jules, çocukluğunu hurda demir boşaltılan bir yerin yakınında geçirmişti ve oralarda dolaşmaktan hoşlanıyordu. Dev gibi bir pres eski arabaların karoserlerini eziyordu. İşten atıldıktan sonra gecelerine musallat olmuş yalnızlıkları kovalamak için, onu ezilmeye uygun 'değerlendirerek' hayatını karartmış olan tuzu kuru genç kadronun yaşamını sık sık hayal etmişti. Kredi kartları sonbaharda iptal edilmişti. Bankadaki hesabı kışı çıkartamamıştı ve ilkbaharda da evini terk etmişti. Sonraki yaz, büyük bir aşkı feda ederek gururunu son bir yolculuğa çıkarmıştı. Jules Minsky adlı bu insan, farkına bile varmadan, elli sekiz yaşında, San Francisco'nun ticari limanının seksen numaralı rıhtımının yedi numaralı köprü kemeri altını geçici mesken tutmuştu. Yakında orada yıldızların altında onuncu yılını kutlayacaktı. Önüne gelene, büyük yola çıkış günü geldiğinde, gerçekten kimseye verecek bir hesabı olmadığını anlatarak eğleniyordu.

Zofia'nın gözü, çizgili tüvid pantolonun yırtığından görünen yaraya ilişivermişti.

"Jules, bu bacağı tedavi ettirmelisiniz!"

"Yoo, yine başlamayın lütfen, bacağım gayet iyi!"

"Eğer bu yara temizlenmezse, siz de gayet iyi biliyorsunuz ki bir haftaya kalmaz kangren olur!"

"Güzelim, ben zaten kangrenlerin en kötüsünü yaşadım, ha bir fazla ha bir eksik! Hem, Tanrı'dan beni almasını istediğimden beri kendimi ona teslim ettim. Bir yerime bir şey oldu diye kendime bakarsam, bu lânet olası yerden çekip gitmek için yalvarmam neye yarar! Anlıyor musun, buramın uf olması, öteye gitmek için kazandığım bir bilet."

"Bu kadar aptalca fikirleri kafanıza kim sokuyor?"

"Hiç kimse. Ama buralarda dolaşan genç bir delikanlı var, tam benim kafada. Onunla tartışmayı seviyorum. Onu gördüğümde, tıpkı bir geçmiş zaman aynasında kendi yansımı görmüş gibi oluyorum. Terzimin ceplerimdeki uçurumları keşfederek başının dönmesinden önce giydiğim türden giysiler giyiyor o da. Ben ona iyi sözler vaaz ediyorum, o kötü sözler, bizimki biraz takas, görüyorsun işte, oyalanıp gidiyorum."

Ne duvar ne çatı, kin duyacak kimse yok, kapının önünde yemek olmadığı gibi, testere ile kesmeyi hayal edeceğimiz demir parmaklık da yok... Jules Minsky'nin durumu bir mahkûmunkinden kötüydü. İnsan hayatta kalmak için mücadele ediyorsa hayal görmek bir lüks olabilir. Gündüzleri çöplüklerde yiyecek aramak gerekiyordu, kışın ise uykunun ve açlığın ölümcül ittifakına karşı mücadele etmek için hiç durmadan yürümek.

"Jules, sizi dispansere götüreyim!"

"Senin liman güvenliğinde çalıştığını sanıyordum, dini yardım kurumunda değil!"

Zofia, ayağa kalkmasına yardım etmek için adamı kolundan bütün gücüyle çekti. Evsiz adam, kolaylık göstermese de sonunda istemeye istemeye arabaya kadar ona eşlik etti. Zofia arabanın kapısını açtı. Jules sakallarını sıvazladı, tereddüt içindeydi. Zofia ona sessizce baktı. Mavi gözbebeklerinin etrafındaki olağanüstü kırışıklıklar, duygu zengini bir ruhun tabyalarıydı. Kalın ve gülümseyen ağzının etrafına başka kaligrafiler çizilmişti; yalnızca dış görünüşünde yoksulluk olan bir yaşamın kaligrafileri.

"Arabanın içi pek hoş kokmayacak. Bu lânet olası bacakla son günlerde banyo yapmaya gidemedim!"

"Jules, paranın kokusu yok derler, birazcık yoksulluğun niçin olsun ki? Bırakın tartışmayı da binin!"

Yolcusunu dispanserin özenli ellerine teslim ettikten sonra Zofia tekrar doklara indi. Yolda, Miss Sheridan'ı ziyaret etmek için yolunu değiştirdi: Ondan değerli bir hiz-

met isteyecekti. Kapının eşiğinde buldu onu. Kraliçe alışveriş yapmaya gidiyordu, yokuşlu yollarıyla nam salmış, atılan her adımın yaşlı biri için bir meydan okuma olduğu bu şehirde, alışılmadık bu saatte Zofia'ya rastlamak mucize gibi gelmişti. Zofia arabaya binmesi için rica etti ve koşarak dairesine çıktı. Evine girdi ve telesekreterine göz attı. Hiç mesaj gelmemişti. Derhal aşağıya indi. Yolda, içini döktüğü Kraliçe, kendine gelene kadar Mathilde'i evine almayı kabul etti. Onu üst kata çıkarmanın bir yolunu bulmak gerekiyordu; çatı katına kaldırılmış metal karyolayı indirmek için de bir çift güçlü kol.

*

666 Market Street'in kafeteryasına bir güzel kurulmuş olan Lucas, formika masaya bir şeyler çiziktirip duruyordu. Kaliforniya'nın en büyük gayrimenkul grubundaki yeni işinin başına geçmişti. Yedinci kruvasanını bir bardak sütlü kahvenin içine daldırırken, Silikon Vadisi'nin gelişim serüvenini anlatan sürükleyici bir esere gömülmüştü: *Geniş bir toprak parçası, dünyadaki enformatik ağın ciğeri adını alarak otuz yıl içinde yüksek teknolojilerin en stratejik bölgesi olmuştu.* Bu kimlik değiştirme uzmanı için işe girmek şaşırtıcı basitlikteydi. Kendi Machiavelli'ci planını hazırlamaktan delice bir zevk alıyordu.

Önceki gün, New York uçağında, *San Francisco Chronicle*'da A&H Gayrimenkul Grubu üzerine bir makaleyi okuyunca açılmıştı gözü Lucas'nın: Tombul görünüşlü başkan yardımcısı fotoğrafçının objektifine kendini sakınımsız sunmuştu. Ed Heurt, yani A&H'nin H'si, söyleşirken basın konferansındaymış gibi böbürlenme sanatında çok başarılıydı. Bölgenin iktisadi atılımına grubunun ölçüsüz katkılarını hiç durmadan övüyordu. Yirmi yıldır vekil olmaya can atan bu adam, resmi törenleri asla kaçırmazdı. Yengeç avının resmi açılışını şatafatla, cakalar-

la yapmaya hazırlanıyordu. Lucas Ed Heurt'ün karşısına bu vesileyle çıkmıştı.

Lucas'nın konuşmasını ustalıkla beslediği nüfuzlulardan oluşan etkileyici adres defteri, Başkan Yardımcısı'nın derhal Lucas için biçilmiş kaftan gördüğü danışmanlık mevkiinin bulunmasında etken olmuştu. Faydacılığın çarklarını Ed Heurt gayet iyi bilmekteydi. Grubun iki numarası, safranlı bir mayonezin içine cömertçe daldırılmış olan ve yine aynı cömertlikle smokininin göğüs kısmını lekeleyen bir yengeç kıskacını yutmadan önce anlaşma yapılmıştı.

Saat sabahın on biriydi ve bir saat içinde, Ed, Lucas'yı ortağına, grubun başkanı Antonio Andric'e tanıtacaktı.

A&H'nin A'sı, yıllar içinde birbirine eklemeyi başardığı geniş ticaret ağını kadife eldiven içinde demir yumrukla yönetiyordu. Doğuştan sahip olduğu gayrimenkul duyusu, çalışmada yanına erişilemeyecek bir titizlik, Antonio Andric'in, üç yüzden fazla acente ve aşağı yukarı bir o kadar hukukçu, muhasebeci ve yardımcı istihdam eden geniş bir imparatorluk kurmasını sağlamıştı.

Lucas sekizinci kruvasanı reddetmeden önce tereddüt etti. Bir kapuccino siparişi vermek için parmaklarını şaklattı. Siyah fötr şapkasının kenarını çiğneyip dururken, kâğıtlarını karıştırdı ve düşünmeye devam etti. A&H'nin bilgi-işlem bölümünden ödünç aldığı istatistikler çok şey anlatıyordu.

Sonuçta çikolatalı bir çörekte karar kılarak, kendisini henüz işe almış olan grupla anlaşmaya varmadan vadide en ufak bir gayrimenkul ya da küçük bir toprak parçası kiralamanın, satmanın ya da almanın imkânı olmadığı sonucuna vardı. Reklam logosu ve müthiş sloganı 'Zeki Gayrimenkul' Lucas'nın planlarını geliştirmesine olanak verecekti.

A&H, iki başlı bir yapıydı. Aşil topuğu ise ejderhanın iki boynunun birleştiği noktadaydı. İkisinin de boğulması için, organizasyonun iki beyninin aynı havayı soluma-

sı yeterliydi. Andric ve Heurt geminin dümeni konusunda anlaşamadığında grup gecikmeden rotadan sapardı. A&H imparatorluğunun yapacağı ani bir kaza, büyük mülk sahiplerinin iştahını hızla kabartır, ekonomik yaşamın temel direklerinin kiralar olduğu bir vadide gayrimenkul pazarının istikrarsızlığını da beraberinde getirirdi. Mali piyasaların tepkileri gecikmez ve bölgedeki işyerleri kısa sürede yok olup giderdi.

Lucas, varsayımlarını geliştirmek için bazı verileri karıştırdı. En muhtemel varsayım, çok sayıda işyerinin kira artışına ve kotalardaki düşüşe dayanamayacaklarıydı. En kötümser haliyle bile Lucas'nın hesapları en azından on bin kişinin işini yitireceği öngörüsüne dayanıyordu. Tüm bölge ekonomisini havaya uçurmak ve hayal bile edilmemiş en güzel emboliyi, dünyanın enformatik ciğerindeki emboliyi kışkırtabilmek için yeterli bir rakam.

Mali çevrelerin geçici gerçekliklerinin dengi sürekli pısırıklıkları ve kırılganlıkları olduğundan, Wall Street'te yüksek teknolojiye yatırılan milyarlar, ülkenin kalbinde muhteşem bir enfarktüse yol açarak birkaç hafta içinde uçup giderdi.

"Küreselleşme hiç de fena bir şey değil!" dedi Lucas, bu kez sıcak çikolata getiren garson kıza.

"Niçin? Saçmalıklarınızı Kore yapımı bir ürünle temizlemeyi düşündüğünüz için mi?" cevabını verdi servis yapan kız; masadaki graffiti'lere kuşkulu kuşkulu bakarken.

"Giderken hepsini sileceğim!" diye homurdandı, yeniden kendini düşüncelerine kaptıran Lucas.

Tek bir kelebeğin kanat çırpışlarının bile bir fırtınaya yol açabileceğine inanıldığına göre, Lucas, bu teoremin ekonomiye uygulanabileceğini kanıtlamış olurdu. Amerikan krizi hiç gecikmeden Avrupa'ya ve Asya'ya yayılırdı. A&H onun kelebeği olacaktı. Ed Heurt kelebeğin kanat çırpışı, şehrin dokları da zaferinin sahnesi olabilirdi.

Formika masanın üzerini bir çatalla iyice çizdikten sonra Lucas kafeteryadan çıktı ve binanın çevresinde dolaştı. Sokakta üstü açık bir Chrysler'i gözüne kestirdi ve kilidini patlattı. Yuvasında yatan kablolarla düz kontak yapıp aracı çalıştırdı. Yeni işyerinin park yeri rampasından aşağı inerken, Lucas cep telefonunu eline aldı. Otopark görevlisinin önünde yavaşladı ve eliyle dostça bir işaret yaparak, konuşmasını bitirmesini beklemesini istedi. Ed Heurt'ü, nefis bir gazeteciye grubun asıl başının kendisi olduğunu, ortağının ise bacaklardan başka bir şey olmadığını açıklarken yakaladığını sır olarak hayalî bir muhataba gösterişli bir sesle anlatmaktaydı! Lucas sözünü korkunç bir kahkahayla bağladı, kapısını açtı ve anahtarlarını genç adama uzattı. Görevli, kontak kutusunun hasarlı olduğunu gösterdi.

"Biliyorum," dedi Lucas, üzgün bir ifadeyle, "hiçbir yerde güvenlik kalmadı artık!"

Lucas'nın hayalî telefon konuşmasının tek sözünü bile kaçırmamış olan otopark görevlisi, binanın giriş salonuna doğru uzaklaşan Lucas'nın ardından baktı. Ustalıklı ve tartışma götürmez bir maharetle spor arabayı park etti... Antonio Andric'in özel asistanı olan hanım, her gün 4x4'ünü park etmesi için ondan başka kimseyle emanet etmezdi. Dedikodunun, 666 Market Street'in dokuzuncu ve son katına, A&H'nin prestijli merkezine kadar tırmanması iki saati aldı: Yemek arası, yayılmasını biraz engellemişti. Saat on üç on yedide, Antonio Andric öfkeden kudurmuş bir halde Ed Heurt'ün bürosuna girdi, saat on üç yirmi dokuzda aynı Antonio ortağının bürosundan kapıyı çarparak çıkmaktaydı. Kapının eşiğinde, 'bacaklar'ın bir golf sahasında gevşemeye gideceğini ve 'beynin' de aylık ticari müdürler toplantısında yerini sağlamlaştırmaya bakması gerektiğini haykırdı.

Lucas, üstü açık arabasını geri alırken görevliye suç ortağı bir bakış fırlattı. İşvereniyle bir saat sonra randevusu vardı, boş boş dolaşacak zamanı kalmıştı. Araba de-

ğiştirmek için çılgınca bir arzu duydu. Kullandığı arabayı kendi tarzında park etmek için liman pek uzak değildi.

*

Zofia, Kraliçe'yi kuaförüne bırakmış, iki saat sonra gelip alacağına söz vermişti. Görme özürlülere eğitim merkezinde tarih dersi vermesine yeterli bir zamandı bu. Zofia kapıdan girer girmez öğrencileri ayağa kalkmışlardı.

"Naz yapıyor değilim, bu sınıfın en genci benim, oturun lütfen!"

Topluluk mırıldanarak söyleneni yapmıştı ve Zofia derse bıraktığı yerden devam etti. Masasının üzerinde duran kör alfabesinde yazılmış kitabı açtı ve okumaya başladı. Zofia, sözcüklerin parmak ucuyla çözüldüğü, cümlelerin dokunarak oluştuğu, metinlerin avuç içinde yaşam bulduğu bu yazıyı seviyordu. Genellikle bir yığın temel konuda kör olmalarına rağmen her şeyi gördüğünü sananlar için son derece esrarengiz olan, bu görme bozukluğu olanlar evrenine değer veriyordu. Zil sesiyle dersini bitirdi ve öğrencilerine bir sonraki perşembe için randevu verdi. Arabasına binerek Kraliçe'yi aldı ve evine bıraktı. Sonra, yeniden şehre uğradı, Jules'ü dispanserden alıp doklara götürecekti. Bacağına sarılmış bandaj ona bir korsan havası vermişti. Zofia bunu ona belirtince, adam az da olsa gururlandığını gizlemedi.

"Endişeli gibi görünüyorsun," dedi Jules.

"Hayır, sadece işim biraz başımdan aşkın."

"Senin işin her zaman başından aşkın, seni dinliyorum."

"Jules, karşımda tuhaf bir meydan okuma var. İnanılmaz biçimde iyi bir şey yapmanız gerekseydi, dünyanın akışını değiştirecek bir şey, ne yapmayı seçerdiniz?"

"Eğer bir hayalci ya da mucizeye inanan biri olsaydım, dünyada açlığı ortadan kaldırırdım derdim, bütün

hastalıkların kökünü kazırdım, kim olursa olsun kimsenin bir çocuğun haysiyetine zarar vermesine izin vermezdim. Tüm dinleri barıştırırdım, yeryüzüne büyük bir hoşgörü tohumu serperdim, tüm yoksullukları da ortadan kaldırırdım sanıyorum. Evet, tüm bunları yapardım... eğer ben Tanrı olsaydım!"

"Peki O'nun bunu niçin yapmadığını hiç kendinize sordunuz mu?"

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun, tüm bunlar O'nun iradesine bağlı değil, O'nun yeryüzünü emanet ettiği insanların iradesine bağlı. İyilik hayal edilebilecek kadar büyük değil, Zofia, çünkü, esasen, kötülüğün tersine, iyilik görünmez. Zarafetinden ve anlamından bir şey yitirmeden iyiliğin hesaplanması ya da anlatılması mümkün değil. İyilik, sonsuz sayıda ufak tefek özen ve ihtimamdan oluşur. Bunlar, uç uca eklendiğinde sonunda belki de bir gün dünyayı değiştirecektir. Rasgele birilerine sor bakalım, insanlığın gidişatını iyiye döndürmüş beş kişi saysınlar sana. Bilmiyorum, örneğin, ilk demokrat, antibiyotiği keşfeden ya da barış sağlayan biri. Ne kadar tuhaf gelse de, pek az insan onların adını söyleyebilir, ama hiç tereddütsüz beş diktatör adı sayabilirler. Büyük hastalıkların adını hepimiz biliyoruz, bunları yenenlerin adlarını ise ender olarak. Herkesin korktuğu kötülüğün doruk noktası, dünyanın sonundan başka bir şey değil, ama iyiliğin doruk noktasının çoktan yaşandığını kimse bilmez... Yaratılış günü bu."

"Peki ama Jules, iyilik yapmak için, en iyiyi gerçekleştirmek için ne yapardınız?"

"Tam da senin yaptığını yapardım! Yanımdaki herkese bütün olasılıklara dair ümit verirdim. Biraz önce harika bir şey keşfettin, farkına bile varmadan."

"Ne yaptım?"

"Benim durduğum kemerin önünden geçerken bana gülümsedin. Ardından, sık sık buraya yemek yemeye gelen o dedektif arabayla geçti. Suratından hiç eksik etme-

diği somurtkan haliyle bana baktı. Bakışlarımız karşılaştı. Ben ona senin gülümsemeni aktardım, sonra da onu ayrılırken gördüm, dudaklarında senin gülümsemen vardı. O halde, birazcık ümitle, o da göreceği kadın ya da erkeğe bu gülümsemeyi iletecek. Ne yaptığını anlayabiliyor musun? Kötü olma haline karşı bir tür aşı buldun sen. Herkes böyle yapsa, günde yalnız bir kez, sadece gülümsese, yeryüzünde dolaşacak mutluluğun bulaşıcılığını hayal edebiliyor musun? İşte o zaman bahsi kazanmış olursun."

Yaşlı Jules eliyle ağzını kapayarak öksürdü.

"Ama hayalci değilim ben, söyledim sana. Beni buraya kadar getirmiş olduğun için teşekkür etmekle yetineceğim sana."

Evsiz adam arabadan çıktı ve sığınağına doğru ilerledi. Arkasını döndü, eliyle Zofia'ya küçük bir işaret yaptı.

"Kendine sorduğun sorular ne olursa olsun, sezgilerine güven ve yaptığını yapmaya devam et."

Zofia, soran gözlerle baktı ona.

"Jules, burada yaşamadan önce ne yapıyordunuz?"

Evsiz adam cevap vermeden kemerin altında kayboldu.

Zofia Fisher's Deli'de oturan Manca'yı görmeye gitti. Yemek saati çoktan başlamıştı ve gün içinde ikinci kez, birinden bir şey talep etmesi gerekiyordu. Ustabaşı tabağına dokunmamıştı daha. Zofia gelip masasına oturdu.

"Omletinizi yemiyor musunuz?"

Manca eğildi ve kulağına fısıldadı:

"Mathilde burda olmadığında yemeğin hiç tadı yok!"

"Tam da sizinle onunla ilgili konuşmaya gelmiştim."

Zofia, yanında ustabaşı ve dört dok işçisiyle birlikte yarım saat sonra limandan ayrıldı. Yedi numaralı kemerin altından geçerken Zofia aniden durdu. Jules'ün yanında sigara içen takım elbiseli, zarif adamı tanımıştı. Arabasında oturan iki dok işçisi ile bir pikabın içinde

peşlerinden gelen diğer ikisi niçin bu kadar sert fren yaptığını sordular. Zofia cevap vermeden hızlandı ve Memorial Hospital'e doğru yol aldı.

*

Yepyeni Lexus'un farları, yeraltına girer girmez yandı. Lucas merdivenlere doğru acele acele yürüdü. Saatine baktı, on dakika erken gelmişti.

Asansörün kapıları dokuzuncu katta açıldı. Lucas. Antonio Andric'in yardımcısının kapısının önünden geçmek için döndü, teklifsizce odaya girdi ve çalışma masasının köşesine oturdu. Kadın başını kaldırıp bakmadı. Bilgisayarının klavyesi üzerinde piyano çalmaya devam ediyordu.

"Kendinizi tamamen işinize adamışsınız, öyle mi?"

Elizabeth gülümsedi ve işine devam etti.

"Avrupa'da çalışma süresinin yasallaştırıldığını biliyor musunuz? Fransa'da," diye ekledi Lucas, "haftada otuz beş saatten fazla çalışmanın kişinin gelişimine zarar verdiğini bile düşünüyorlar."

Elizabeth bir fincan kahve almak için ayağa kalktı.

"Peki ya fazla çalışmak isteyen sizseniz?" diye sordu Elizabeth.

"Yapamazsınız! Fransa yaşama sanatına ayrıcalık tanır!"

Elizabeth ekranının karşısındaki yerine tekrar geçti ve mesafeli bir sesle Lucas'ya hitap etti:

"Kırk sekiz yaşındayım, boşandım, iki çocuğum üniversitede, Sausalito'da küçük bir dairenin sahibiyim ve Tahoe Gölü kıyısında güzel, küçük bir ortak mülküm var, iki yıl içinde ödemeleri bitecek. Açıkçası, burada geçirdiğim zamanı hesaplamıyorum. Yaptığım işi seviyorum. Arzuladığım şeyi satın alabilecek kadar çalışmadığımı düşünerek vitrinlerin önünde dolanmaktan daha fazla hem de. Fransızlara gelince; onların salyangoz ye-

diklerini hatırlatırım size! Mr. Heurt bürosunda ve sizin randevunuz saat on dörtte... tam denk düştü çünkü saat tam on dört!"

Lucas kapıya doğru seğirtti. Koridora girmeden önce geri döndü.

"Sarmısaklı tereyağında kızartılmışını hiç tatmamış olmalısınız, yoksa bunu demezdiniz!"

*

Zofia, Mathilde'in erken taburcu edilmesini sağlamıştı. Mathilde çıkış belgelerini imzalamayı kabul etmiş, Zofia ise en ufak anormallik görüldüğünde kızı derhal acil servise getireceğine söz vermişti. Servis şefi, saat on beşte öngörülmüş olan tıbbi muayenenin hastasının sağlık durumunun uygun gelişim gösterdiğini yalanlamaması koşuluyla onayını verdi.

Dört dok işçisi, hastanenin park yerinde Mathilde'i taşımayı üstlendiler. Yükün hafifliği üzerine şakaları gırla gidiyordu. Paketlemenin tüm söz dağarcığını kullanarak eğleniyorlardı. Mathilde de konteyner rolü oynuyordu. Kamyonetin arkasında hazırladıkları sedyeye Mathilde'i büyük özenle yatırdılar. Zofia elinden geldiğince yavaş sürüyordu kamyoneti, ama aracın en ufak sarsıntısı Mathilde'in bacağında kasıklarına kadar uzanan şiddetli bir ağrıya yol açıyordu. Limana varmaları yarım saati aldı.

Dok işçileri çatı katındaki metal yatağı indirdiler ve Zofia'nın oturma odasına yerleştirdiler. Manca yatağı pencerenin dibine kadar itti ve gece masası olarak kullanılacak tek ayaklı küçük yuvarlak masayı düzenledi. Ardından, Manca'nın yüksek komutası altında dok işçilerinin taşıdıkları Mathilde'in üst kata doğru yavaş yavaş yükselişi başladı. Her basamak geride kaldığında, Mathilde'in korkudan bağırdığını işiten Zofia parmaklarını sıkıyordu. İşçiler ise avaz avaz bağırarak ona karşılık ve-

riyorlardı. Nihayet merdiven boşluğunun yaptığı dirseği geçebildiklerinde kahkahalarla güldüler. Gözde garsonlarını yeni yatağına büyük bir özenle yatırdılar.

Zofia onlara teşekkür etmek için yemeğe davet etti. Manca zahmet etmemesini, Mathilde'in Deli'de onların üzerine yeterince titrediğini, dolayısıyla karşılığını verebileceklerini söyledi. Zofia onları limana geri götürdü. Araba uzaklaştığında, Kraliçe iki fincan kahve, yanında da birkaç galetayı gümüş işlemeli tepsisine koyarak yukarı çıktı.

80 numaralı rıhtımdan ayrılan Zofia, yolundan biraz sapma niyetindeydi. Arabasının radyosunu açtı ve bir istasyon aradı, sonunda Louis Armstrong'un sesi arabanın içinde uçuşmaya başladı. *What a wonderful world* onun gözde şarkılarından biriydi. Yaşlı blues'cuyla birlikte mırıldandı. Ford, depoların köşesinden döndü ve sıra sıra dizili dev vinçleri süsleyen kemerler boyunca ilerledi. Hızlandı ve yola döşenmiş yavaşlatıcıların üzerinden geçerken araba hıçkırığa tutulmuş gibi sıçradı. Zofia'nın hoşuna gitti bu ve camını sonuna kadar indirdi. Rüzgâr saçlarını savuruyordu, radyonun sesini iyice açtı. Şarkı daha da güçlü işitildi. Mutluluk içinde, güvenlik konileri arasında ta yedinci kemere kadar slalom yapmak hoşuna gidiyordu. Jules'ü gördüğünde eliyle işaret etti. Jules de hemen karşılık verdi. Yalnızdı... Bunun üzerine Zofia radyoyu kapattı, camı kapattı ve çıkışa doğru saptı.

*

Heurt, gözleri korkutulmuş yöneticilerin dalkavuk alkışları arasında toplantı salonundan çıkmıştı. İletişim denemelerinin başarısız kalacağından emin olan Ed, megalo-yayılmacı bakış açısını çekincesizce ayrıntılandırarak ticari toplantıyı bir basın konferansı parodisine dönüştürmüştü. Dokuzuncu kata dönerken asansörde Ed'in etekleri zil çalıyordu: İnsan idare etmek sonuçta

pek o kadar karmaşık değildi; gerektiğinde, grubun yazgısını tek başına gayet iyi belirleyebilirdi. Sevinçten deli gibi, sıkılı yumruğunu zafer işareti anlamında göğe doğru kaldırdı.

*

Golf topu önce bayrağı titretmiş, sonra da yok olmuştu. Antonio Andric, bir 'dörtlü' üzerinde mükemmel bir 'tekli delik' başarmıştı. Sevinçten deli gibi, sıkılı yumruğunu zafer işareti anlamında göğe doğru kaldırdı.

*

Durumdan gayet hoşnut Lucas zafer işareti anlamında yumruğunu yere doğru indirdi: Başkan Yardımcısı imparatorluğunun yöneticileri arasına eşi benzeri görülmemiş bir nifak tohumu ekmeyi başarmıştı. Kafa karışıklığı alt katlara sirayet etmekte gecikmeyecekti.

Ed, Lucas'yı otomatik kahve makinesinin yanında bekliyordu, onu görünce kollarını açtı.

"Ne olağanüstü toplantı oldu ama değil mi? Ekibimle çoğu zaman yeterince yakın olamadığımı düşünürüm! Bunu telafi etmek istiyorum, bu konuda sizden küçük bir hizmet talep edebilirim."

Ed'in o akşam bir gazeteciyle randevusu vardı. Yerel bir günlük gazetede çalışan gazeteci onun üzerine bir makale kaleme alacaktı. İlk kez, basın karşısındaki görevlerini, sadık meslektaşlarının ihtiyaçlarına feda edecekti. Gelişim patronunu, pazarlama sorumlusunu ve ticari ağın dört yöneticisini yemeğe davet etmişti. Antonio'yla olan küçük dalaşı nedeniyle, kendi inisiyatifinden ortağını haberdar etmemeyi ve onu, ihtiyaç duyduğu açıkça belli olan gerçek bir gece istirahatinden yararlandırmayı tercih etmişti. Eğer Lucas onun yerine röportajı yapmayı kabul ederse değerli bir hizmet vermiş olurdu;

hatta, üçüncü bir kişinin övgüleri daha da ikna edici görünürdü. Ed, yeni danışmanının etkili biri olmasına güveniyordu, onu teşvik etmek için omzuna dostça vurdu. Masa, Simbad'da saat yirmi bir için rezerve edilmişti, Fisherman's Wharf üzerinde bir balık restoranı: hafif romantik bir ortam, nefis yengeçler, saygıdeğer bir hesap; makale anlamlı olacaktı.

*

Mathilde'i taşıttıktan sonra Zofia Memorial Hospital'e, bu kez başka bir servise geri döndü. 3 numaralı koğuşa girdi ve üçüncü kata çıktı.

Çocuk hastalıkları servisi her zaman olduğu gibi tıkabasa doluydu. Küçük Thomas onun adımlarını koridorun dibinden işittiğinde yüzü bütünüyle aydınlandı. Ona göre, salılar ve cumalar tekdüze olmayan günlerdi. Zofia onun yanağını okşadı, yatağının kenarına oturdu, elinin üzerine bir öpücük kondurdu, ona doğru üfledi (bu onlar arasındaki bir işaretti) ve köşesi kıvrık sayfadan okumaya devam etti. Her ziyaretinden sonra gece masasının çekmecesine yerleştirdiği kitaba kimsenin dokunmasına izin yoktu. Thomas ona bir hazine gibi göz kulak oluyordu. Zofia'nın yokluğunda kendi bile tek kelimesini okumuyordu. Kel kafalı küçük adam, büyülü ânın değerini herkesten iyi biliyordu. Yalnızca Zofia bu masalı ona okuyabilirdi. Tavşan Theodore'un fantastik hikâyelerinin bir dakikasına bile kimse el koyamazdı. Zofia, vurgularıyla her satırı değerli kılıyordu. Kimi zaman ayağa kalkıyor, odayı boydan boya arşınlıyordu; attığı kocaman adımlara eşlik eden geniş kol hareketleri ve mimikler, küçük çocuğun derhal sakınımsız kahkahalarla gülmesine yol açıyordu. Masal kişilerinin odanın içinde canlandığı perili saatte, yaşam kendi haklarına yeniden kavuşuyordu. Thomas gözlerini açtığında artık duvarları, korkusunu ve acıyı unutmuş oluyordu.

Zofia kitabı kapadı, yerli yerine yerleştirdi ve kaşlarını çatan Thomas'a baktı.

"Biraz önce tasalı bir halin vardı?"

"Hayır," dedi çocuk.

"Hikâyede bir şeyi mi kaçırdın?"

"Evet."

"Neyi?" dedi elini tutarak.

"Bunu bana niçin anlatıyorsun?"

Zofia cevabını ifade edecek doğru kelimeleri bulamayınca Thomas gülümsedi.

"Ben biliyorum," dedi.

"Söyle, o halde!"

Thomas kızardı ve pamuklu yatak örtüsünün kenarını parmakları arasında büküp durdu. Mırıldandı:

"Beni seviyorsun çünkü!"

Bu kez Zofia'nın yanakları al al oldu.

"Haklısın, ben de tam bu sözcüğü arıyordum," dedi yumuşak bir sesle.

"Yetişkinler niçin her zaman hakikati söylemezler?"

"Çünkü kimi zaman onları korkutur hakikat, sanırım."

"Ama sen onlar gibi değilsin, di mi?"

"Elimden geleni yaptığımı söyleyelim, Thomas."

Çocuğu başını gıdısından kaldırıp öptü. Thomas kadının kollarına atıldı ve sıkı sıkı sarıldı. Okşayıp sevme tamamlanınca Zofia kapıya doğru yürüdü, ama Thomas son bir kez onu çağırdı.

"Ölecek miyim ben?"

Thomas gözlerini ona dikmişti. Zofia küçük çocuğun derin bakışlarını uzun uzun inceledi.

"Belki."

"Eğer sen buradaysan hayır, o halde cumaya görüşürüz," dedi çocuk.

"Cumaya," karşılığını verdi Zofia, öpücüğünü avcunun içine üfleyerek.

Doklara doğru yola koyuldu, bir kargonun rıhtıma boşaltılmasını denetleyecekti. Etlerin yığılı durduğu öndeki palete yaklaştı, bir ayrıntı dikkatini çekmişti: Diz çökerek, dondurma zincirine uyulduğunu garanti eden hıfzıssıhha notunu kontrol etti. Yuvarlak etiket kararmıştı. Zofia derhal telsizine sarıldı ve beşinci kanala geçti. Veteriner hizmetleri bürosu çağrısına cevap vermedi. Kemer sütunları arasında bekleyen donduruculu kamyon, bozuk malı şehrin sayısız restoranına taşımakta gecikmeyecekti. En kısa sürede bir çözüm bulmak gerekiyordu. Telsizi üçüncü kanala çevirdi.

"Manca, ben Zofia, neredesiniz?"

Telsiz cızırdadı.

"Gözcü kulübesinde," dedi Manca, "ve eğer bir tereddütünüz varsa, hava çok güzel! Nerdeyse Çin sahillerini göreceğim!"

"*Vasco-de-Gama* yük boşaltıyor, hemen yanıma gelebilir misiniz?"

"Bir sorun mu var?"

"Bunu sizinle burada konuşmayı tercih ederim," karşılığını verip kapattı telsizi Zofia.

Geminin et kolilerini karaya nakleden vincin dibinde Manca'yı bekliyordu. Manca, Fenwick arabasıyla birkaç dakika içinde geldi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Manca.

"Bu vincin ucunda, yenebilir olmayan on koli karides var."

"Eeee?"

"Sizin de saptayabileceğiniz gibi, sağlık hizmetlileri burada değil ve onlara ulaşamıyorum."

"Benim evde iki köpeğim ve bir hamsterim var, ama yine de bir veteriner değilim. Hem siz kabuklulardan ne anlarsınız ki?"

Zofia ona kanıt olarak yuvarlak etiketi gösterdi.

"Karideslerin bilmediğim yanı yoktur! Eğer ilgilen-

mezsek, bu akşam şehirde restorana gitmek iyi olmayacak..."

"Evet ama ne yapmamı istiyorsunuz, evimde biftek yemek dışında?"

"...Çocukların yarın kantinlerde yemek yemeleri de iyi olmayacak!"

Cümle masum değildi, Manca bir çocuğun saçının tek bir teline bile dokunulmasına dayanamazdı, ona göre çocuklar kutsaldı. Bir süre Zofia'ya dikti gözlerini, çenesini sıvazlıyordu.

"Pekâlâ!" dedi Manca, Zofia'nın telsizini eline alarak.

Frekans değiştirip vinç operatörüyle temasa geçti.

"Samy, açığa git!"

"Sen misin Manca? Ucunda üç yüz kilo var, bekleyemez misin?"

"Hayır!"

Vincin ucu yavaş yavaş döndü, yük hafifçe sallanıyordu. Suya dik olarak hareketsiz kaldı.

"Güzel!" dedi Manca mikrofonundan. "Şimdi sana baş güvenlik görevlisini vereceğim, senin yüklerde önemli bir kusur saptadı. Kişisel risk almaman için derhal imha etmeni emredecek sana ve sen de ona aynı hızda itaat edeceksin, çünkü bu işler onun görevi."

Gülümseyerek telsizi Zofia'ya uzattı. Zofia tereddüt etti ve emir vermeden önce öksürdü. Kuru bir gürültü oldu ve vincin çengeli tereddüt etti. Kabuklu paketleri liman sularına gömüldü. Manca kendi Fenwick'ine bindi. Palamarı çözerken, geri vitese taktığını unuttu ve karada duran sandıkları devirdi. Zofia'nın yanında durdu.

"Eğer bu gece balıklar hastalanırsa sorumlusu sizsiniz, bunu işitmek istemiyorum. Sigorta kâğıtlarından da söz edilmesin!"

Ve traktör asfaltın üzerinde sessizce ilerledi.

Akşamüzeri olmuştu. Zofia şehirden geçti, Mathilde'in en sevdiği badem kurabiyelerini imal eden fırıncı, 45.

Cadde üzerindeki Richmond'un kuzey ucunda bulunuyordu. Biraz alışveriş yapmalıydı.

Zofia bir saat sonra, eli kolu yüklü eve döndü ve üst kata çıktı. Kapıyı ayağıyla itti, paketlerden pek bir şey görmüyordu, dosdoğru mutfak tezgâhının arkasına geçti. Ahşap tezgâhın üzerine kestane rengi paketleri koyarak soluklandı ve başını kaldırdı: Kraliçe'yle Mathilde tuhaf tuhaf ona bakıyorlardı.

"Sizi güldürenin ne olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu Zofia.

"Gülmüyoruz!" diye temin etti Mathilde.

"Henüz değil... ama sizin ikinizi gören, kahkahanın pek yakında olduğuna bahse girer."

"Sana çiçekler geldi!" diye fısıldadı Kraliçe, ısırdığı dudaklarının arasından konuşuyordu.

Zofia ikisini de süzdü.

"Kraliçe onları banyoya koydu!" diye ekledi Mathilde, boğazı düğümlenerek.

"Niçin banyoya?" diye sordu Zofia, şüpheli şüpheli.

"Nemden sanırım!" karşılığını verdi Mathilde, neşeli neşeli.

Zofia duş perdesini aralarken Kraliçe'nin konuşmasını işitti:

"Bu tür bitkilerin çok suya ihtiyacı vardır da!"

Herkes susuyordu. Zofia kendisine bir nilüfer gönderme inceliğinde bulunanın kim olduğunu sorduğunda, Kraliçe'nin kahkahası salonda patladı, hemen ardından da Mathilde koyverdi makaraları. Kraliçe, kahkahalarının arasında güçbela konuşarak, lavabonun kenarında küçük bir not olduğunu söyleyebildi. Zofia notu aldı.

Beklenmedik mesleki bir aksiliğin yemek randevumuzu ertelemek zorunda bıraktığını büyük üzüntülerimle bildiririm. Kendimi bağışlatmak için size 19.30'da Hyatt Embarcadero'nun barında randevu veriyorum, aperitiflerimizi orada içeriz. Orada olun, sizin yanımda olmanız benim için çok önemli.

Bristol kâğıdından küçük telgraf parçası Lucas imzalıydı. Zofia kâğıdı buruşturdu ve çöp kutusuna attı. Salona geri döndü.

"Kimdi o?" diye sordu Mathilde, elmacıkkemiklerini kurularken.

Zofia gömme dolaba doğru yöneldi ve hızla açtı. Üzerine bir hırka geçirdi, girişteki küçük masanın üzerinden anahtarlarını aldı ve dışarı çıkmadan önce dönüp Kraliçe ile Mathilde'e onları bir arada bulmaktan mutlu olduğunu söyledi. Tezgâhın üzerinde yemek hazırlayacak bir şeyler vardı. Onun ise işi vardı ve geç gelecekti. Zoraki bir reverans yaptı ve yok oldu. Mathilde'le Kraliçe, asansör boşluğundan buz gibi bir 'iyi akşamlar' işittiler, hemen ardından da giriş kapısı çarpıldı. Ford'un motor gürültüsü birkaç saniye sonra işitilmez oldu. Mathilde, ağzı kulaklarına varana dek gülümseyişini gizlemeden Kraliçe'ye baktı.

"Alındı mı dersiniz?"

"Ya sen, sana daha önce hiç nilüfer gönderildi mi?"

Kraliçe göz pınarlarını kuruladı.

Zofia arabayı hoyrat kullanıyordu. Radyoyu çalıştırdı ve homurdandı.

"Beni hoppanın teki mi sanıyor?"

Üçüncü Cadde'nin kavşağında direksiyona öfkeyle vurdu ve klaksonu gereksiz yere çaldı. Karşısında duran bir yaya nazik olmayan bir tavırla ışığın hâlâ kırmızı yandığını gösteriyordu. Zofia başını camdan çıkardı ve gürledi:

"Üzgünüm, kurbağagiller renk körüdür!"

Rıhtım istikametinde son sürat sürdü arabayı.

"Sinir bozucu," diye mızmızlandı, "ama kim sanıyor kendini!"

Zofia 80 numaralı rıhtıma vardığında arabadan indi. Manca bir mesaj göndermiş, derhal onu görmek istiyordu. Saatine baktı ve ustabaşıların bürosuna doğru yürü-

dü. Odaya girerken, Manca'nın yüzünden bir kaza olduğunu anladı: Gomez adlı bir ambar görevlisi düşmüştü. Düşmesine yol açan neden muhtemelen bir iskele hatasıydı. Ambarın dibine atılmış darmadağınık yük yığını darbenin etkisini kısmen azaltmıştı. Adam berbat bir halde hastaneye sevk edilmişti. Kazanın nedenleri meslektaşlarının öfkesine yol açmıştı. Zofia felaket ânında görevde değildi ama yine de kendini sorumlu hissediyordu. Faciadan beri gerilim sürekli artmıştı ve 96 ile 80 numaralı rıhtımlarda iş bırakma söylentileri dolaşıyordu. İnsanları yatıştırmak için Manca limandaki geminin çıkışını yasaklamaya söz vermişti. Soruşturma kuşkuları doğrularsa, sendika zarar ziyan davası açacak ve armatör hakkında tahkikat yapılacaktı. Bu arada, bir grev olasılığını tartışmak için Manca Dok İşçileri Sendikası'nın üç bölüm şefini o akşam yemeğe davet etmişti. Manca, ciddi bir yüz ifadesiyle, restoranın yerini bloknotundan yırttığı bir kâğıt parçasına çiziktirdi.

"Bizim yanımıza gelirsen iyi edersin, saat dokuz için yer ayırttım."

Kâğıdı Zofia'ya uzattı, Zofia ondan izin istedi.

Rıhtımlardan esen soğuk rüzgâr yanaklarına tokat gibi iniyordu. Donmuş havayı ciğerlerine çekti ve yavaş yavaş soluk aldı. Gerildiğinde gıcırdayan bir demirleme halatına bir martı gelip konmuştu. Kuş başını eğdi ve gözlerini Zofia'ya dikti.

"Sen misin Cebrail?" dedi Zofia çekingen bir sesle.

Martı büyük bir çığlık atarak havalandı.

"Hayır, sen değilsin."

Deniz kenarında yürürken tanımadığı bir duygu hissetti. Dalga serpintilerine hüzün karışmış gibiydi.

"İşler yolunda değil mi?"

Jules'ün sesiyle irkildi.

"Sizi işitmemiştim."

"Ben işittim," dedi yaşlı adam yaklaşırken. "Bu saatte burada ne yapıyorsun, görevde değilsin."

"Sürekli sorun çıkaran bir gün hakkında düşünüyordum."

"O halde, görünüşe kanma, daima aldatıcıdır bilirsin."

Zofia omuz silkti ve denize doğru inen taş merdivenin ilk basamağına oturdu. Jules de yanına yerleşti.

"Bacağınız acı vermiyor mu?" diye sordu.

"Bacağımla ilgilenme istersen! Yolunda gitmeyen ne?"

"Yorulduğumu sanıyorum."

"Sen asla yorulmazsın... Seni dinliyorum!"

"Neyim var bilmiyorum, Jules... Kendimi biraz bitkin hissediyorum..."

"İşte şimdi tamam oldu!"

"Niçin böyle diyorsunuz?"

"Hiç, öylesine! Bu efkâr nereden geliyor üzerimize?"

"Hiç bilmiyorum."

"Küçük pislikböceğinin üzüntülü olduğu hiç görülmez, buradadır ve bir sabah yok olur, nasıl olduğu anlaşılmaz."

Jules doğrulmaya çalıştı, destek alsın diye yardım etmek için elini uzattı Zofia. Jules doğrulurken yüzünü buruşturdu.

"Saat yediyi çeyrek geçiyor... Sanırım gitmek zorundasın."

"Niçin böyle diyorsunuz?"

"Sorup durma bu soruyu! Geç olduğu için diyelim. İyi akşamlar Zofia."

Aksamadan yürüdü. Kemerinin altına girmeden önce geri döndü ve seslendi:

"Senin efkâr sarışın mı esmer mi?"

Jules, park yerinde onu yalnız bırakarak, alacakaranlığın içinde yok oldu.

Anahtarı ilk çevirişinde hiç umut yoktu: Ford'un farları geminin pruvasını ancak aydınlatıyordu. Marşın sesi, elle karıştırılan bir patates püresi kadar ancak çıkıyor-

du. Zofia arabanın kapısını şiddetle çarparak dışarı çıktı ve nöbetçi kulübesine doğru yürüdü.

"Hay aksi!" dedi yakasını kaldırırken.

Bir taksi onu Embarcadero Center'ın önüne çeyrek saat sonra bıraktı. Zofia, otel kompleksinin büyük atriumuna çıkan yürüyen merdivenlerden koşar adım çıktı. Oradan da, son kata kadar bir çırpıda çıkan asansöre bindi.

Panoramik bar bir eksen etrafında yavaş yavaş dönüyordu. Yarım saat içinde doğuda Alcatraz Adası'nı, güneyde Bay Bridge'i, batıda finans merkezini ve muhteşem kulelerini seyretmek mümkündü. Zofia, Presidio' nun yemyeşil topraklarını Sausalito'nun tepesinden bakan nane kaplı falezlere bağlayan muhteşem Golden Gate'i de görebilirdi... tabii ki camın önüne oturmak kaydıyla, ama iyi yeri Lucas kapmıştı...

Lucas kokteyl listesini kapattı ve parmaklarını şaklatarak garson kızı çağırdı. Zofia başını eğdi. Lucas, diliyle ustaca ovaladığı çekirdeği eline tükürdü.

"Burada fiyatlar saçma sapan, ama manzaranın muhteşem olduğunu kabul etmeliyim," dedi yeni bir zeytini ağzına tıkarken.

"Evet, haklısınız, manzara epeyce güzel," dedi Zofia. "Karşımdaki küçücük aynalı bantlardan Golden Gate'in ufak bir parçasını bile keşfedebileceğimi sanıyorum. Tabii eğer tuvaletlerin kapısının yansısı değilse, o da kırmızı."

Lucas dilini çıkardı ve ucunu görmeye çalışarak gözlerini şaşılaştırdı, cilalanmış çekirdeği yakaladı, ekmek sepetine bıraktı ve konuşmasını sonuca bağladı:

"Neyse, gece oluyor öyle değil mi?"

Garson, titreyen eliyle, masanın üzerine bir sek martini, iki yengeç kokteyli bıraktı ve acele acele uzaklaştı.

"Sizce de biraz gergin değil mi?" diye sordu Zofia.

Lucas bu masayı on dakika beklemiş ve garsonu biraz paylamıştı.

"İnanın, fiyatlara bakınca insan müşkülpesent olabilir!"

"Sizde kuşkusuz altın sarısı bir kredi kartı vardır?" cevabını verdi Zofia, lafı gediğine oturtarak.

"Kesinlikle! Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Lucas, hem şaşırmış hem de hayran olmuştu.

"Genellikle insanı küstah yapar da... İnanın, hesap pusulalarının salonda çalışanların maaşıyla bir ortaklığı yoktur."

"Bu bir bakış açısı," diye suçladı Lucas, bilmem kaçıncı zeytini geviş getirirken.

Sonra da, her seferinde badem siparişi verdiğinde... yeni bir kadeh... temiz bir tabak istediğinde... boğazını gerçekten yakıyor gibi gözüken boğuk bir teşekkürü söyleyebilmek için çaba sarf etti. Zofia onda yolunda gitmeyen bir şey olduğunu düşünerek endişelendiğini belirtti. Lucas gökgürültüsünü andıran bir kahkaha patlattı. Dünyaların en iyisinde her şey yolundaydı, ona rastlamış olduğu için gerçekten memnundu. On yedi zeytin sonra, bahşiş bırakmadan hesabı ödedi. Restorandan çıkarken Zofia, Lucas'nın arabasını getirmeye giden kominin eline gizlice bir beş dolar sıkıştırdı.

"Sizi bırakayım mı?" dedi.

"Hayır, teşekkür ederim, ben taksiye bineceğim."

Abartılı hareketlerle Lucas arabanın yolcu tarafındaki kapısını açtı.

"Binin, sizi bırakırım!"

Üstü açık araba son hızla gidiyordu. Lucas motoru yınlattı ve arabanın ön panelindeki okuyucuya bir CD yerleştirdi. Ağzı kulaklarında, cebinden Platinium bir kredi kartı çıkardı ve başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarak salladı.

"Yalnızca kusurdan ibaret olmadıklarını kabul edin!"

Zofia birkaç saniye onu süzdü. Altın yaldızlı plastik parçasını adamın parmaklarının arasından şimşek hızıyla alıp arabadan dışarı attı.

"Yirmi dört saat içinde yeniden yapacakları belli!" dedi.

Araba lastiklerini gıcırdatarak ilerledi.

"Mizah, bir kadını dayanılmaz kılan şeydir!"

Araba taksi istasyonunun önüne geldiğinde, Zofia kontak anahtarını çevirip motorun sağır edici gürültüsünü kesti. Arabadan indi ve kapıyı nazikçe kapadı.

"Evinize kadar size eşlik etmemi istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Lucas.

"Teşekkür ederim ama randevum var. Buna karşılık, sizden küçük bir hizmet rica edeceğim."

"Ne arzu ederseniz!"

Zofia, Lucas'nın camına eğildi.

"Süperçimenbiçerinizi çalıştırmadan önce sokağın köşesini dönmemi bekleyebilir misiniz?"

Zofia bir adım geriledi, Lucas onun elini yakaladı.

"Olağanüstü zaman geçirdim," dedi Lucas.

Ertelenen bu yemeğe tekrar gitmeyi kabul etmesi için rica etti. Bir buluşmanın ilk anları onun için her zaman güçtü, rahatsızlık vericiydi, çünkü utangaçtı Lucas. Birbirlerini daha iyi tanımaları için bir fırsat vermeliydi. Zofia onun utangaçlık tanımı karşısında şaşkın kalakaldı.

"İnsanları ilk izlenimlerle yargılamamak gerek, değil mi?"

Lucas'nın takındığı ses tonunda birazcık sevimlilik vardı... Bir yemeği kabul etti, hepsi bu! Sonra tabanları yağlayıp taksi sırasının başındaki araca doğru ilerledi. Lucas'nın V12'si çoktan ensesinde bitmiş, vınlıyordu.

*

Taksi kaldırıma yanaştı. Grace Cathedral'in çanları dokuzuncu kez çalıyordu. Zofia Simbad'a girdi, tam vaktiydi. Mönüyü katlayıp garson kıza iade etti ve ağzına bir yudum su aldı. Onu bu masaya getiren konunun can alıcı

yerine girmeye kararlıydı. Sendika şeflerini rıhtımlardaki huzursuzlukları ve homurdanmaları önlemeye ikna etmesi gerekiyordu.

"Siz destekleseniz bile, dok çalışanları ücret almadan bir haftadan fazla dayanamazlar. Eğer iş durursa kargoların tek yapacağı koyun karşı kıyısına demirlemek olur. Dokları öldürürsünüz," dedi bocalamayan bir sesle.

Rakip komşu liman Oakland buradaki ticari faaliyetle etkili rekabet halindeydi. Yeni bir abluka, gemi kiralayan şirketlerin ayrılmasına yol açabilirdi. On yıldan beri şehrin en güzel topraklarına göz dikmiş olan spekülatörlerin iştahı, bir sepete grev parfümleri koyup Kırmızı Başlıklı Kız'cılık oynayamayacak kadar kabarmıştı.

"New York'ta ve Baltimore'da oldu bu, burada da olabilir," diye devam etti Zofia, savunduğu davaya inanıyordu.

Ticari rıhtımlar limanlarını kaparsa, sonuçlar yalnızca dokçuların yaşamı için felaket olmakla kalmazdı. Köprülerden her gün geçen kamyonların durmak bilmeyen akışı, kısa süre içerisinde yarımadanın girişlerini tıkardı. İnsanlar işlerine gitmek için evlerinden daha erken çıkmak ve evlerine daha geç dönmek zorunda kalırlar. Altı aya kalmaz içlerinden çoğu daha güneye göç etmeye razı olurdu.

"Biraz abarttığınız kanısında değil misiniz?" diye sordu adamlardan biri. "Risk primlerini yeniden tartışmaktan başka yapacak bir şey yok! Dahası Oakland'daki meslektaşlarımızın da dayanışma göstereceği kanısındayım."

"Kelebeğin kanat çırpışı teorisi buna denir," diye ısrar etti Zofia, kâğıt bir peçetenin ucunu yırtarak.

"Kelebeklerin işi ne burada?" diye sordu Manca.

Arkalarında yemek yemekte olan siyah takım elbiseli adam, konuşmalarına katılmak için döndü. Lucas'yı görür görmez Zofia'nın kanı dondu.

"Bu bir jeofizik ilkedir, Asya'da kanat çırpan bir kelebeğin havanın yerini değiştirdiği, bunun da yankılana yankılana, Florida sahillerini talan eden bir siklon halini alabileceği varsayılır."

Sendika delegeleri birbirlerine baktılar. Hepsi de sessiz ve kuşku içindeydi. Manca iri bir dilim ekmeği mayoneze batırdı ve burnundan soluyarak haykırdı:

"Bedeli Vietnam'da salaklar yaratmak olsa da tırtılları sülfatlamak için bundan yararlanmalı, yeter ki bir hiç için olmasın!"

Lucas, Zofia'ya selam verdi ve yan masada kendisiyle röportaj yapan gazeteciye doğru döndü. Zofia'nın yüzü kızardı. Delegelerden biri kabuklulara alerjisi olup olmadığını sordu, tabağına dokunmamıştı. Zofia hafifçe midesinin bulandığını hissediyordu, tabağını onlara sunarak bu durumu doğruladı. Telafisi imkânsız bir şey yapmadan önce düşünmeleri için rica etti, sonra özür diledi: Kendini gerçekten de çok iyi hissetmiyordu.

Zofia masadan ayrılırken hepsi ayağa kalktı. Zofia, geçerken, Lucas'nın karşısındaki genç kadına doğru eğildi ve dikkatle yüzüne baktı. Şaşkınlık içindeki kadın geriledi, neredeyse arka üstü devrilecekti. Zofia ona zoraki olarak gülümsedi.

"Manzaraya karşı oturduğunuza göre, gerçekten onun hoşuna gidiyor olmalısınız! Bu arada, sarışınsınız değil mi? Size iyi akşamlar dilerim... profesyonel bir akşam elbette... her ikinize de!"

Vestiyerlere doğru kararlı adımlarla yürüdü, Lucas koştu, kolundan yakaladı ve geri dönmeye zorladı.

"Nedir sizi rahatsız eden?"

"Profesyonel... Hecelemek zor, değil mi? Bir f, bir s, hem biliyor musunuz, içinde k yok! Ama biraz iyi niyet gösterirsek bir tane bulabiliriz, öyle mi?"

"Bir gazeteci o!"

"Evet, ben de gazeteciyim: Pazar günü haftalık bloknotlarımı günlüğüme kopyalıyorum."

"Ama Amy gerçek bir gazeteci!"

"Ve yönetim şu an Amy'yle görüşmekle meşgul gözüküyor!"

"Çok doğru, hem bu kadar yüksek sesle konuşmayın, karizmamı çizeceksiniz!"

"Onun magazin dergisinde mi karizmanız? Siz bir tatlı ısmarlayın en iyisi, mönüde altı dolara var!"

"Benim misyonumun karizmasından söz ediyorum!"

"Bu, gerçekten iyi bir haber! İlerde büyükanne olduğumda torunlarıma bir akşam James Bond'la aperitif içtiğimi anlatırım! Emekli olduğunuzda gizlilik yasağını kaldırmaya hakkınız olacak değil mi?"

"Tamam, yeter! Gördüğüm kadarıyla siz de liseli kız arkadaşlarınızla yemek yiyor değildiniz!"

"Pek hoşsunuz Lucas, dikkatli olun, misafiriniz de dikkat etsin," dedi. "O güzel kuş boynu üzerinde nefis bir baş taşıyor. Şanslı: Kırk sekiz saat içinde sorgun ağacından örme muhteşem bir kafese sahip olacak!"

"Pek manidarsınız! Nilüferim hoşunuza gitmedi mi?"

"Tam tersine! Yanında küçücük merdiveniyle bir akvaryum göndertmediğiniz için kendimi pohpohlanmış hissediyorum! Haydi, acele edin, sıkılmış gözüküyor! Bir erkeğin masasındaki kadının sıkılıyor olması korkunç bir şey, inanın bana, ne dediğimi biliyorum."

Zofia hızla uzaklaştı, restoranın kapısı ardından kapandı. Lucas omuzlarını silkti, Zofia'nın ayrıldığı masaya bir göz attı ve misafirinin yanına döndü.

"Kimdi o?" diye sordu sabırsızlanmış gazeteci.

"Bir dost."

"İşim olmayan şeye karışıyorum ama dost dışında her şeye benziyordu."

"Çok doğru, işiniz olmayan şeye karışıyorsunuz!"

Lucas yemek boyunca işvereninin meziyetlerini sayıp dökmekle bitiremedi. Yaygın kanının tersine, şirkenin müthiş atılımını Ed Heurt'e borçlu olduğunu açıkla-

dı. Ortağına aşırı sadakati ve olağanüstü mütevazılığı nedeniyle Başkan Yardımcısı iki numara görünmekle yetinmişti ama her şey tek başına Ed Heurt'e bağlıydı. İkilinin asıl beyni oydu, tek başına oydu. Gazeteci cep bilgisayarının klavyesini maharetli elleriyle kullanıyordu. Lucas, ikiyüzlüce, mavi gözlerinin dayanılmazlığından söz etti ve büyük bir içtenlikle açıkladığı bazı düşüncelerine makalesinde yer vermemesini rica etti. Lucas bir kadeh daha şarap doldurmak üzere kadına yaklaşınca, gazeteci onu daha mahrem bir yerde başka sırlar açıklamaya davet etti; tamamen dostça elbette. Lucas kahkahalarla güldü ve bunun için henüz yeterince sarhoş olmadığını ekledi. Omzunun kenarından sutyeninin ipek askısını düzelten Amy, onu neyin sarhoş edebileceğini sordu.

*

Zofia terasın basamaklarını sessizce çıktı. Geç olmuştu, ama Kraliçe'nin kapısı aralıktı, Zofia kapıyı parmağıyla hafifçe itti. Halının üzerine konmuş resim albümü yoktu, pasta tabakları da yoktu, Miss Sheridan onu koltuğuna oturmuş bekliyordu. Zofia içeri girdi.

"O genç adam hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Kim?"

"Aptal numarası yapma, şu nilüferci, geceyi birlikte geçirdiğin!"

"Bir kadeh içtik yalnızca. Niçin soruyorsun?"

"Çünkü benim hoşuma gitmiyor, işte bu yüzden!"

"Sizi temin ederim ki benim de hoşuma gitmiyor. Katlanılmaz biri."

"Ben de bunu diyorum, hoşuna gidiyor senin!"

"Hayır! Kaba, burnu büyük ve kasıntı."

"Tanrım, şimdiden âşık olmuş bu!" diye haykırdı Kraliçe, kollarını göğe kaldırarak.

"Gerçekten değil! Yardım edebileceğimi düşündüğüm hastalıklı biri o."

"Sandığımdan da kötü bu!" dedi Kraliçe, kollarını yeniden göğe kaldırarak.

"Lütfen ama!"

"Bağırma o kadar, Mathilde'i uyandıracaksın."

"Neyse, hayatımda birinin olması gerektiğini bana sürekli söyleyen sizdiniz."

"Canım, bu bütün Yahudi annelerin çocuklarına söylediği bir şey... bekâr oldukları sürece. Eve birini getirdikleri gün aynı şarkıyı söylerler, ama sözleri tersinden okurlar."

"Ama, Kraliçe, siz Yahudi değilsiniz ki!"

"Eee?"

Kraliçe ayağa kalktı ve büfeden küçük tepsiyi çıkardı; metal kutuyu açtı ve gümüş kâseye üç bisküvi koydu. Zofia'ya hiç olmazsa birini kemirmesini emretti, itiraz istemezdi, bütün gece onu böyle bekleyerek yeterince acı çekmişti zaten!

"Otur ve her şeyi anlat!" dedi Kraliçe, koltuğuna gömülürken.

Sözünü kesmeden Zofia'yı dinledi, defalarca yoluna çıkmış olan erkeğin niyetlerini anlamaya çalışıyordu. Sorgulayıcı bir bakışla bakıyordu Zofia'ya ve suskunluğunu bir parça galeta uzatmak için böldü yalnızca. Ancak yemek yedikten sonra yerdi galetayı, ama durum hızlı kana karışan şekerlerin derhal özümlenmesini gerektirecek kadar önemliydi.

"Bana onu tarif et," dedi Kraliçe çöreğin ucundan biraz ısırdıktan sonra.

Ev sahibesinin tavrı Zofia'yı çok eğlendiriyordu. Vaktin geç olduğuna bakılırsa, bu konuşmaya bir son vermesi ve çekilmesi gerekiyordu, ama bir sesin okşayışının bir elinkinden daha büyüleyici olduğu bu değerli anların tadını çıkarmak için bahane boldu. Muhatabına mümkün olduğunca samimiyetle cevap vererek, akşamını birlikte geçirdiği kişiye en ufak nitelik atfetmediğini gösterdi. Belki mantığın öne çıktığı bir tür mizah tarzı hariç.

Kraliçe, Zofia'nın dizini şefkatle okşadı.

"Bu karşılaşma tesadüf sonucu değil! Tehlikedesin ama farkında değilsin!"

Yaşlı kadın söylediklerinin Zofia'nın aklına gelmediğini anlamıştı; koltuğuna iyice kuruldu.

"O şimdiden kanına girmiş, kalbine kadar gidecek. Özenle orada yetiştirdiğin duyguları toplayacak, sonra da sana umut verecek. Aşkın fethi, haçlı seferlerinin en bencilidir."

"Kraliçe, gerçekten yanılıyorsunuz sanıyorum!"

"Hayır, asıl yanılan sensin. Beni yaşlı bir bunak olarak gördüğünü biliyorum, ama sana söylediklerimi anlayacaksın. Her gün, her saat, direnişlerinle, tavırlarınla, sıvışmalarınla kendini rahatlatacaksın, ama onun varlığını arzulaman uyuşturucudan daha güçlü olacak. Kendini aldatma! Senden tek istediğim bu. Kafanı istilâ edecek ve özlemden asla kurtulamayacaksın. Ne aklın, ne de senin en kötü düşmanın olacak zaman işe yarayacak. Yalnızca onu yeniden görme düşüncesi hayal ettiğin gibi, korkuların en müthişini, terk edilme korkusunu yenmeni sağlayacak... hem onun tarafından, hem de kendin tarafından terk edilmeyi... Yaşamın bize dayattığı seçimlerin en inceliklisidir bu."

"Bana tüm bunları niçin söylüyorsunuz, Kraliçe?"

Kraliçe, kütüphanesindeki albümlerden birinin sırtına baktı. Gözlerinde birkaç özlem çizgisi belirmişti.

"Çünkü benim yaşamım ardımda kaldı! Ya hiçbir şey yapma ya da her şeyi yap! Hile yok, aldatmaca yok, özellikle de orta yol yok!"

Zofia parmaklarıyla halının saçaklarını birbirine dolaştırıyordu. Kraliçe ona şefkatle baktı ve saçlarını okşadı.

"Tamam, surat asma böyle, aşk hikâyelerinin iyi bittiği de olur! Haydi, yeterince laf tükettik, saatime bakmaya cesaretim bile yok."

Zofia kapıyı yavaşça kapadı, kendi dairesine çıktı. Mathilde melekler gibi uyuyordu.

*

Margarita dolu iki kristal çınlayarak tokuştu. Dairesindeki kanepeye iyice gömülmüş olan Lucas, kimsenin bu kokteyli onun gibi hazırlayamamasıyla övündü. Amy kadehi dudaklarına götürdü ve bakışlarıyla onayladı. Lucas, son derece yumuşak bir sesle, ağzında kalan tuz parçacıklarını kıskandığını fısıldadı. Amy tuzları dişlerinin arasında ezdi ve diliyle oynadı, Lucas'nın dili Amy'nin dudakları üzerinde dolaştı, sonra da daha ileriye, iyice ileriye uzandı.

*

Zofia lambayı yakmadı. Alacakaranlıkta odada yürüdü, pencereye kadar gitti ve yavaşça açtı. Pencerenin pervazına oturdu ve sahili döven denize baktı. Okyanus melteminin şehre estirdiği su serpintilerini ciğerlerine çekti ve düşünceli düşünceli göğe baktı. Gökyüzünde yıldız yoktu.

Ve akşam oldu ve sabah oldu...

Üçüncü Gün

Yatak örtüsünü üzerine çekmek istedi ama boş yere aradı. Tek gözünü açtı ve uzamış sakallarını okşadı. Lucas kendi nefesini kokladı ve sigara ile alkolün birlikte pek hoş olmadığını düşündü. Radyodaki saat göstergesi altı yirmi biri gösteriyordu. Yanında, içeri göçmüş yastık boştu. Ayağa kalktı ve çırılçıplak, küçük salona yöneldi. Amy, yatak örtüsüne sarınmış, meyve sepetinden aldığı kırmızı bir elmayı ısırmaktaydı.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

"Dolaylı olarak, evet! Kahve var mı burada?"

"*Room service*'e sipariş etme hakkımı kullandım, ben duş alıp kaçıyorum."

"Eğer seni çok rahatsız etmeyecekse," cevabını verdi Lucas, "evinde duş almanı tercih ederim, çok geç kaldım!"

Amy şaşırıp kaldı. Derhal odaya yöneldi ve sağa sola dağılmış giysilerini topladı. Aceleyle giyindi, iskarpinlerini kaptı ve sahanlık kapısından küçük koridora girdi. Lucas banyodan başını çıkardı.

"Kahve içmeyecek misin?"

"Hayır, onu da evimde içerim, elma için teşekkürler!"

"Bir şey değil, bir tane daha ister misin?"

"Hayır, böylesi iyi, aldanmışım, iyi günler."

Amy küçük güvenlik zincirini çekti ve kapı kolunu çevirdi. Lucas ona yaklaştı:

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Seni dinliyorum!"

"En sevdiğin çiçek hangisi?"

"Lucas, pek beğeni sahibisin, ama esas olarak zevkin kötü! Ellerin pek maharetli, seninle cehennemî bir gece geçirdim, ama daha ileri gitmeyelim!"

Çıkarken, kahvaltı tepsisini taşıyan kat garsonuyla burun buruna geldi. Lucas, Amy'ye baktı.

"Hazır gelmişken kahve istemediğine emin misin?"

"Kesinlikle!"

"Nazik ol ve çiçekleri söyle bana!"

Amy derin bir soluk aldı, öfkelendiği belliydi.

"Bu tür şeyler ilgili kişiye sorulmaz, bunun tüm cazibeyi yok ettiğini bu yaşta hâlâ bilmiyor musun?"

"Elbette biliyorum," cevabını verdi Lucas, bir oğlan çocuğu gibi somurtarak, "ama ilgili kişi sen değilsin!"

Amy hızla uzaklaştı, süitin kapısında hâlâ beklemekte olan garsonu neredeyse devirecekti. Kımıldamadan duran iki adam Amy'nin koridorun sonunda uluyan sesini işittiler: "Bir kaktüs, üzerine de oturabilirsin!" Sessizce, bakışlarıyla onu izlediler. Küçük bir çan çınladı: Asansör gelmişti. Kapı kapanmadan Amy ekledi: "Son bir ayrıntı Lucas, çırılçıplaksın!"

*

"Geceleyin gözünü kırpmadın."

"Ben hep az uyurum..."

"Zofia, seni kaygılandıran ne?"

"Hiç."

"Dost dediğin, leb demeden leblebiyi anlar."

"Çok işim var Mathilde, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Her şeyin başımdan aşmasından, benden beklenen düzeye erişememekten korkuyorum."

"Seni ilk kez endişeli görüyorum."

"Demek ki gerçek dost olma yolundayız."

Zofia mutfağın köşesine yöneldi. Tezgâhın ardına geçti ve elektrikli su ısıtıcısını doldurdu. Salona yerleştirilmiş yatağından, Mathilde koyda, hafifçe sökmekte olan şafağın altından güneşin doğmakta olduğunu görüyordu. Çok hüzünlü bulutlar gökyüzünü donuklaştırıyordu.

"Ekimden nefret ederim," dedi Mathilde.

"Sana ne yaptı ki?"

"Yazı gömen ay. Sonbaharda her şey soysuzdur: Günler kısalır, güneş randevusuna asla gelmez, soğuklar gecikir, kazaklarımızı giymeyiz ama bakıp dururuz. Sonbahar, tembel mevsim pisliğidir, nemden, yağmurdan başka bir şey değildir, özellikle de yağmurdan."

"Kötü uyuduğu varsayılan da benim!"

Su ısıtıcısı fokurdamaya başladı. Bir klik sesi suyun fokurdamasını durdurdu. Zofia demir bir kutunun kapağını kaldırdı, bir Earl Grey paketi aldı, duman tüten suyu büyük bir fincana doldurdu ve çayı demlenmeye bıraktı. Mathilde'in kahvaltısını tepsiye hazırladı, Kraliçe'nin her sabah yaptığı gibi kapının altından attığı gazeteyi aldı ve Mathilde'e getirdi. Dostunun doğrulmasına yardım etti, arkasına yastıkları yerleştirdi ve odasına yöneldi. Mathilde giyotin pencereyi kaldırdı. Güz sonu nemi bacaklarına kadar sızarak zonklayan bir acı uyandırınca yüzünü buruşturdu.

"Nilüferli adamı gördüm dün gece!" diye bağırdı Zofia banyodan.

"Artık ayrılmıyorsunuz!" karşılığını verdi Mathilde, aynı şekilde bağırarak.

"Ne demezsin! Benimle aynı restoranda yemek yiyordu."

"Kimle?"

"Bir sarışınla."

"Ne tür?"

"Sarışın!"

"Başka?"

"Koş-ardımdan-yakalamakta-zorlanmazsın-yüksek topukluyum türünden!"

"Konuştunuz mu?"

"Şöyle böyle. Kadının gazeteci olduğunu, söyleşi yaptığını geveledi."

Zofia duşun altına girdi. Gıcırdayan eski muslukları çevirdi ve iki kez öksüren vanayı sert bir darbeyle ödüllendirdi: Su, yüzünden ve bedeninden döküldü. Mathilde *San Francisco Chronicle*'ı açtı, bir fotoğraf dikkatini çekti.

"Yalan söylememiş!" diye haykırdı.

Saçlarını bol şampuana bulamış Zofia tek gözünü açtı. Gözünü yakan sabunu elinin tersiyle uzaklaştırmaya çalışırken iyice sabuna bulandı.

"Saçlarının kestane rengi olması hariç!" diye daha ileri gitti Mathilde. "Hiç de fena değil!"

Duşun sesi kesildi, Zofia salonda belirdi. Beline bir havlu dolamıştı, saçları köpük içindeydi.

"Ne anlatıyorsun?"

Mathilde arkadaşına hayran hayran baktı.

"Göğüslerin gerçekten güzel!"

"Göktekiler her zaman güzeldir, yoksa gökte olmazlardı!"

"Ben de her sabah aynanın karşısında benimkilere bunu söylemeye çalışıyorum."

"Tam olarak neden söz ediyorsun, Mathilde?"

"Senin emciklerden! Benimkilerin de o kadar kibirli olmasını pek isterdim."

Zofia kollarıyla göğüslerini gizledi.

"Biraz önce ne diyordun?"

"Muhtemelen senin durulanmadan duştan çıkmana sebep olmuş şeyi!" dedi gazeteyi sallayarak.

"Yazı nasıl hemen yayınlanmış olabilir ki?"

"Bilgisayarlar ve internet! Bir röportaj yapıyorsun, birkaç saat sonra gazetenin baş sayfasındasın ve ertesi gün balık paketlemekte kullanılıyorsun!"

Zofia, Mathilde'in ellerinden gazeteyi almak istedi, Mathilde karşı koydu.

"Dokunma! Sırılsıklamsın."

Mathilde, iki sütuna yazılmış makalenin ilk satırlarını yüksek sesle okumaya koyuldu: 'A&H GRUBUNUN GERÇEK YÜKSELİŞİ'. Ed Heurt'ün tam bir övgüsü. Gazeteci bölgenin müthiş iktisadi atılımına tartışmasız katkıda bulunmuş olan kişinin kariyerini otuz satırda öve öve göklere çıkarmıştı. Metin, 1950'lerin küçük şirketinin, günümüzde tamamen kendi ayakları üzerinde duran dev bir grup halini aldığını söyleyerek yazısını sonuca bağlıyordu.

Zofia sonunda gazeteyi kapıp başında renkli bir fotoğraf bulunan haberi okuyup bitirdi. Amy Steven diye imzalanmıştı. Zofia gazeteye tekrar bakınca gülümsemesine engel olamadı.

"Sarışın!" dedi.

"Tekrar görüşecek misiniz?"

"Birlikte bir yemeği kabul ettim."

"Ne zaman?"

"Salı."

"Salı, saat kaçta?"

Lucas öğleye doğru onu arayacaktı. Böyle dedi Zofia. Bunun üzerine Mathilde başını sallayarak parmağıyla banyonun kapısını işaret etti.

"İki saat içinde demek ki!"

"Salı mı bugün?" diye sordu Zofia aceleyle giysilerini toparlarken.

"Gazetenin yazdığına göre, evet!"

Zofia birkaç dakika sonra giyinme odasından çıktı. Bir kot ve iri ilmekli bir kazak giymişti. Arkadaşının karşısına dikildi. Açıkça belli etmese de olası bir kompliman arayışındaydı. Mathilde ona şöyle bir baktı ve yeniden okumaya koyuldu.

"Ters olan ne? Renkler uyuşmamış mı? Yoksa bu kot mu?" diye sordu Zofia.

"Saçlarını duruladığında tekrar konuşuruz," dedi Mathilde, televizyon programı sayfalarını karıştırarak.

Zofia, şöminenin üzerinde duran aynada kendine baktı. Kazağını çıkardı ve kös kös yeniden girdi banyoya.

"Giyim tarzınla uğraştığını ilk kez görüyorum... Hoşuna gitmediğini, senin tarzın bir erkek olmadığını, fazla 'sert' biri olduğunu külahıma anlat bakalım... ne diyeceğini merak ediyorum yalnızca!" diye ekledi Mathilde.

Kapı hafifçe tıklatıldıktan sonra Kraliçe girdi içeri. Kucağında bir sepet taze meyve ve karton bir kutu vardı. Kutunun güzel kurdelesi, içindekinin iştah açıcı olduğunu belli ediyordu.

"Sanki vakit ilerledikçe ne giyeceğine karar veremiyor gibi bir hali var," dedi pastaları bir tabağa yerleştirirken.

"Sanki tek neden vakit değil gibi," diye fişekledi Mathilde.

Zofia banyodan çıktığında Kraliçe ona doğru döndü. Bu kez saçları gayet biçimliydi. Pantolonunu iliklemeyi ve tenis ayakkabılarının bağlarını düzgün geçirmeyi de başarmıştı.

"Çıkıyor musun?" diye sordu Kraliçe.

"Bir yemek yiyeceğim," cevabını verdi Zofia, yanağına bir öpücük kondurarak.

"Ben Mathilde'e eşlik edeceğim. Tabii beni isterse yanında! Aslında sıkılsa bile buradayım, çünkü ben aşağıda tek başıma daha fazla sıkılıyorum."

Sokaktan art arda klakson sesi gelince Mathilde camdan uzandı.

"Bugün salıymış doğru!" dedi Mathilde.

"O mu?" diye sordu Zofia, pencerenin gerisinde durarak.

"Hayır, Federal Express. Kolilerini artık üstü açık Porscheleriyle teslim ediyorlar. Tom Hanks'i işe aldıklarından beri her işin üstesinden geliyorlar!"

Zil iki kez çaldı. Zofia Kraliçe ile Mathilde'i kucakladı, evden çıktı ve hızla merdivenlerden indi.

Arabaya kurulmuş Lucas güneş gözlüğünü çıkardı ve ona cömert bir gülümseme yöneltti. Zofia arabanın kapısını henüz kapamıştı ki, spor araba Pacific Heights tepelerine doğru hızla hücum etti. Araba Presidio Park'a girdi, oradan geçti ve Golden Gate'e götüren bağlantı yoluna yöneldi. Koyun öte tarafında, Tiburon Tepeleri sisin içinden güçlükle kendini gösteriyordu.

"Sizi deniz kıyısında yemeğe götürüyorum!" diye bağırdı Lucas rüzgârdan zor duyulan sesiyle. "Bölgenin en iyi yengeçleri! Yengeç seversiniz, değil mi?"

Zofia kibarlık olsun diye onayladı. İnsanın kendini beslememesinin avantajı neyin yenmeyecek olmasını hiç güçlük çekmeden seçebilmesindedir.

Hava yumuşaktı, asfalt arabanın tekerlekleri altında süreğen bir çizgi halinde akıyordu ve radyoda çalan müzik pek hoştu. O an, insanın yanılacağı kadar mutluluk taşıyor gibiydi ve bu duyguyu paylaşmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Araba otobandan ayrılıp küçük bir yola saptı. Yol, zikzak çize çize Sausalito balıkçı limanına kadar uzanıyordu. Lucas dalgakıranın karşısındaki park yerine girdi. Arabanın etrafında dolaştı ve Zofia'nın kapısını açtı.

"Lütfen ardımdan gelin."

Kolunu uzattı ve arabadan çıkmasına yardım etti. Deniz boyunca uzanan kaldırımda yürüdüler. Yolun karşı tarafında, kirli sarı renkte, tüylü, muhteşem bir golden retriever bir adamı sürüklüyordu. Yanlarından geçerlerken adam Zofia'ya baktı ve doğruca gidip sokak fenerine çarptı.

Zofia ona yardım etmek için hemen karşıya geçmek istedi ama Lucas kolundan tutup engelledi: Bu tür köpekler kurtarmada uzmandılar. Kızı binanın içine sürükledi. Hostes eline iki mönü alıp onları terastaki bir masaya götürdü. Lucas, Zofia'yı denize bakan kanepeye

oturmaya davet etti. Işıklar saçan bir beyaz şarap sipariş etti. Zofia bir parça ekmek koparıp parmaklık korkuluklarından sarkarak bakışlarını yakalamaya çalışan bir martıya attı. Kuş ekmek parçasını havada kaptı ve göğe yükselerek, kanatlarını geniş geniş açıp kapayarak koy üzerinde uçtu.

Oradan birkaç kilometre ötede, karşı sahilde, Jules rıhtım boyunca gidip geliyordu. Kıyıya yanaştı ve bir çakıltaşına sert bir tekme atarak yedi kez suda sektirdi, sonra da battı taş. Ellerini eski tüvid pantolonunun ceplerine soktu ve suyun üzerine silueti yansıyan karşı sahilin çizgisine baktı. Ruh hali dalgalar kadar bulanıktı, çalkantılıydı. Müfettiş Pilguez'in Fisher's Deli'den ayrılan ve siren çala çala şehre doğru giden arabası onu düşüncelerinden sıyırdı. Chinatown'daki bir kavga isyana dönüşmüştü ve bütün birlikler desteğe çağrılmıştı. Jules gözlerini ovuşturdu. Homurdandı ve kemerinin altına geri döndü. Tahta bir kasanın üzerine oturup düşündü: Canını sıkan bir şey vardı. Rüzgârda uçuşan bir gazete parçası tam önündeki bir su birikintisine düştü. Gazete suyu emdikçe Lucas'nın fotoğrafı tersten şeffaf olarak yavaş yavaş belirdi. Jules, omuriliğinden gelen ürpertiden hiç hoşlanmıyordu.

*

Garson kız masaya, dumanlar tüten bir tencere dolusu yengeç kıskacı koydu. Lucas, Zofia'ya servis yaptı ve parmakları çalkalamak için kullanılan tasın yanında duran peçetelere acele bir göz attı. Birini Zofia'ya uzattı ama o kabul etmeyince Lucas da kendi boynuna peçete sarmaktan vazgeçti.

"Önlüğün pek de yakışan bir aksesuvar olmadığını itiraf etmeliyim. Yemiyor musunuz siz?" diye sordu.

"Yiyeceğimi sanmıyorum, hayır."

"Vejetaryensiniz o halde!"

"Hayvan yeme fikir bana her zaman biraz tuhaf gelmiştir."

"Doğal bir şey bu, tuhaf bir yanı yok."

"Yine de var biraz, evet!"

"Ama yeryüzündeki bütün yaratıklar hayatta kalabilmek için başkalarını yiyorlar."

"Evet ama yengeçler bana bir şey yapmadı. Üzgünüm," dedi, Zofia midesini bulandırdığı pek belli olan tabağı hafifçe iterek.

"Haksızsınız, bunu isteyen doğa. Örümcekler böceklerle beslenmiyor olsalardı, böcekler bizi yerdi."

"Evet işte, yengeçler de iri örümcekler, onları rahat bırakmak gerek!"

Lucas arkasına döndü ve garsonu çağırdı. Tatlı mönüsünü istedi ve yemeği bitirmiş olduklarını çok nazikçe belirtti.

"Sizin yemenizi engellemeye hakkım yok," dedi Zofia, kızararak.

"Beni yengeçlerin haklı davasına kazandınız!"

Mönüyü açtı ve parmağıyla çikolatalı bir fondanı işaret etti.

"Sanıyorum ki bununla yalnızca kendimize zarar verebiliriz. Binlerce kalori!"

Denetleyici Melekler üzerine sezgisinin doğruluğunu sınamak isteyen Zofia, Lucas'yı gerçek işlevleri hakkında sorguya çekti. Lucas cevaptan ustalıkla sıyırdı. Onunla paylaşmak istediği daha ilginç başka konular vardı, ve öncelikle de, ticari limanın güvenliğine göz kulak olmak dışında hayatta başka ne yaptığıydı bu. Boş zamanlarını nasıl dolduruyordu? Boş zamanlar değil boş zaman bile olsa, bu deyimin ona tuhaf geldiğini söyledi Zofia. Doklarda geçirdiği saatler dışında, çeşitli derneklerde çalışıyor, körler kurumunda ders veriyor, yaşlılarla ve hastanedeki çocuklarla ilgileniyordu. Birçok kişinin bilmezden geldiği şeyleri yalnızca çocuklar ve yaşlılar görüyordu, yetişkin olmak kayıp zamandı. Onun gözün-

de, yaşlılığın kırışıklıkları yaşamın en güzel yazılarıydı, çocukların rüyalarında okumayı öğrendikleri yazılardan.

Lucas hayranlık içinde ona baktı.

"Siz gerçekten de tüm bunlar mısınız?"

"Evet!"

"Niçin ama?"

Zofia cevap vermedi. Lucas kahvesinin son yudumunu ağzında dolaştırdı, böylece soğukkanlılığına yeniden kavuşmak ister gibiydi, sonra bir kahve daha söyledi. Ağır ağır içti. Kahve soğusa da zararı yoktu, gri gökyüzü kararsa da zararı yoktu. Bu konuşmanın bitmemesini, henüz bitmemesini, şimdi bitmemesini isterdi. Zofia'ya deniz kıyısında biraz dolaşmayı önerdi. Zofia kazağının yakasını iyice kaldırdı ve ayağa kalktı. Pasta için teşekkür etti, ilk kez çikolata tadıyordu ve inanılmaz lezzetini keşfetmişti. Lucas, alay ettiğine inandığını söyledi, ama genç kadının yüzündeki neşeli ifadeye bakınca yalan söylemediğini anladı. Bir başka şey Lucas'nın kafasını iyice karıştırdı. Lucas, Zofia'nın gözlerinin derinliklerinde söylenmeyeni okumuştu o an: Kız asla yalan söylemiyordu! İlk kez Lucas'nın içini kuşku kapladı ve ağzı açık kaldı.

"Lucas, ne söylediğimi bilmiyorum, ama, örümceğin yokluğunda, büyük bir risk alıyorsunuz!"

"Anlamadım?"

"Ağzınızı böyle açık bırakırsanız, sonunda sinek yutacaksınız!"

"Üşümediniz mi?" dedi Lucas, baston gibi dimdik doğrulurken.

"Hayır, iyiyim, ama yürürsek daha da iyi olacak."

Sahil neredeyse boştu. Dev bir martı, rasgele uçarak suyun üzerinde koşuyor gibiydi. Ayakları denizden çıkarken dalgaların tepesinden biraz köpük kaldırdı. Nihayet kuş havalandı, hafifçe bir viraj aldı ve bulut tabakasından geçen güneş ışınları içinde tasasızca uzaklaştı.

Kanat çırpışlar, çatlayan dalgaların çalkantısı içinde eridi. Zofia, kumu döverek esen rüzgâra karşı mücadele ederek eğildi. Vücudundan hafif bir ürperti geçti. Lucas ceketini çıkarıp onun omuzlarına koydu. Denizin serpintileriyle yüklü rüzgâr yanaklarını kamçılıyordu. Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı, yavaş yavaş içinden kopmaya başlayan kahkahanın sanki son bir siperiydi bu gülümseme. Görünür bir nedeni olmayan, gerekçesiz bir kahkaha.

"Niçin gülüyorsunuz?" diye sordu Lucas, kafası karışmıştı.

"Hiç fikrim yok."

"O halde özellikle hiç vazgeçmeyin kahkaha atmaktan, size çok yakışıyor."

"Herkese yakışır gülmek."

Kumların üzerinde binlerce küçük krater açarak ince ince bir yağmur çiselemeye başladı.

"Bakın," dedi Zofia, "ay gibi, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, biraz!"

"Aniden hüzünlendiniz."

"Zamanın durmasını isterdim."

Zofia gözlerini indirdi ve ilerledi.

Lucas ona doğru yürümek için arkasını döndü. Geri geri ilerledi, adımlarını onun ayak izlerine maharetle koyarak eğlenen Zofia'nın adımlarını önceliyordu.

Lucas, "Bu tür şeyler nasıl denir bilmiyorum," diye devam etti çocuksu bir havada.

"O zaman bir şey demeyin!"

Rüzgâr Zofia'nın saçlarını yüzünün önünden çekti, geriye itti. İnce bir meç uzun kirpiklerine karışmıştı.

"Yapabilir miyim?" dedi Lucas elini uzatırken.

"Tuhaf şey, aniden çekingenleştiniz."

"Farkında değilim."

"O halde özellikle vazgeçmeyin... bu size çok yakışıyor."

Lucas Zofia'ya yaklaştı. İkisinin de yüzündeki ifade değişmişti. Zofia göğüs boşluğunda hiç sahip olmadığı bir şeyi hissetti: *şakaklarına kadar titreyen minik bir kalp çarpıntısı*. Lucas'nın parmakları hafifçe titriyordu. Zofia'nın yanağını nazikçe okşadı.

"İşte," dedi gözlerini kaçırarak.

Kararmış gökyüzü bir şimşekle yırtıldı, gök gürledi ve sağanak üzerlerine boşandı.

"Sizi tekrar görmek hoşuma gidecek," dedi Lucas.

"Benim de, belki biraz daha kuru olsa iyi olur, ama ben de," karşılığını verdi Zofia.

Lucas, Zofia'ya sarıldı ve koşarak genç kadını restorana sürükledi. Ağartılmış ağaçtan yapılma terasta kimse yoktu. Arduvaz kiremitten sundurmanın altına sığındılar ve oluktan taşan suya birlikte baktılar. Tırabzanın üzerindeki obur martı selle alay ediyor ve onları süzüyordu. Zofia eğildi ve ıslanmış bir dilim ekmek aldı. İyicene sıkıp öteye fırlattı. Kuş, ağzı dolu, açıklara doğru uzaklaştı.

"Sizi tekrar nasıl görebilirim?" diye sordu Lucas.

"Hangi evrenden geliyorsunuz?"

Tereddüt etti.

"Cehennem gibi bir yerden!"

Zofia da tereddüt etti, dikkatle baktı ve gülümsedi.

"Manhattan'da yaşayanlar buraya geldiklerinde genellikle bunu söyler."

Hava fırtınaya dönüyordu, seslerini birbirine işittirebilmek için neredeyse bağırmaları gerekiyordu. Zofia Lucas'nın elini tuttu ve yumuşak bir sesle,

"Önce beni arayacaksınız. Hatırımı soracaksınız ve konuşma sırasında da bir randevu önereceksiniz. Ben de size işim olduğunu, meşgul olduğumu söyleyeceğim; siz de başka bir tarih önereceksiniz ve ben de o tarihin gayet uygun olduğunu söyleyeceğim, çünkü iptal ettiğim bir şey olur muhakkak," dedi.

Yeni bir şimşek simsiyah gökte çizgiler çizdi. Kum-

salda rüzgâr zaten bora gibi esiyordu. Hava kıyamet havasıydı.

"Daha korunaklı bir yere gitmek istemez miydiniz?" diye sordu Zofia.

"Nasılsınız?" dedi Lucas cevap olarak.

"İyi! Niçin sordunuz?" karşılığını verdi Zofia, şaşkın.

"Çünkü öğleden sonrayı benimle birlikte geçirmeye sizi davet etmek istemiştim... ama serbest değilsiniz, işiniz var, meşgulsünüz. Belki de bu akşam bir yemek mükemmel olur?"

Zofia gülümsedi. Lucas paltosunu açıp Zofia'yı sardı ve arabaya doğru sürükledi. Kudurmuş deniz ıssız kaldırımdan aşıyordu. Lucas, Zofia'yı karşıya geçirdi. Rüzgârın saldırılarına karşı koyamayan kapıyı açmak için mücadele verdi. Fırtınanın sağır edici gürültüsü onlar arabaya sığındıklarında kesildi ve sağanak yağmurun altında yollarına devam ettiler. Lucas Zofia'yı inmek istediği bir araba tamirhanesinin önünde bıraktı. Zofia'dan ayrılmadan önce saatine baktı. Zofia onun camına eğildi.

"Bu akşam bir yemeğim vardı ama iptal etmeye çalışırım, sizi cebinizden ararım."

Lucas gülümsedi, arabayı çalıştırdı. Zofia, uzaklaşan arabayı bakışlarıyla, Van Ness Avenue'nün kalabalığı içinde kaybolana dek takip etti.

Zofia aküsünün doldurulma ve arabanın taşınma masrafını ödedi. Broadway'e girdiğinde fırtına geçmişti. Tünel, şehrin hararetli mahallesinin göbeğine doğrudan açılıyordu. Bir yaya kaldırımında, kurbanının üzerine çullanmaya hazırlanan bir yankesiciyi gördü. Arabayı kenara çekti, Ford'dan indi ve ona doğru koştu.

Çekinmeden uyardığı adam bir adım geriledi: Tavrı tehditkârdı.

"Çok kötü bir fikir," dedi Zofia, uzaklaşmakta olan valizli kadını parmağıyla işaret ederek.

"Aynasız mısın sen?"

"Sorun bu değil!"

"Çek git o zaman, salak!"

Ve avına doğru son sürat koştu. Adam ona yaklaşırken, ayağı kaydı ve boylu boyunca yere uzandı. Bir Kablolu Araba'ya[1] çoktan binmiş olan genç kadın hiçbir şeyi fark etmedi. Zofia, arabasına dönmek için adamın kendine gelmesini bekledi.

Arabaya binerken, hoşnutsuzlukla, alt dudağını ısırdı. Bir şey niyetlerini birbirine karıştırmıştı. Hedefe ulaşılmıştı, ama onun istediği gibi değil: Saldırganı ikna çabası yetmemişti. Yoluna devam etti ve doklara doğru gitti.

*

"Arabanızı park edeyim mi bayım?"

Lucas sıçradı ve başını kaldırdı, tuhaf tuhaf yüzüne bakan otopark sorumlusuna dikti gözlerini.

"Niçin bana öyle bakıyorsunuz?"

"Tam beş dakikadır arabanızın içinde kımıldamadan duruyorsunuz, ben de kendi kendime diyordum ki..."

"Ne diyordunuz?"

"Kendinizi iyi hissetmediğinizi sandım, özellikle başınızı direksiyona dayadığınızda."

"Neyse, bir şey sanmayın, hayal kırıklıklarından korur bu sizi!"

Lucas üstü açık arabasından çıktı ve anahtarları genç adama fırlattı. Asansörün kapıları açıldığında Elizabeth'le burun buruna geldi. Elizabeth günaydın demek için eğilince Lucas hemen bir adım geriledi.

"Bu sabah da beni selamlamıştınız Elizabeth," dedi Lucas yüzünü buruşturarak.

"Salyangozlar konusunda haklıydınız, çok nefis! İyi günler!"

[1] San Francisco tramvayı. (Çev.)

Asansör kabininin kapıları dokuzunca katta açıldı ve Elizabeth koridorda kayboldu.

Ed, Lucas'yı kollarını açarak karşıladı.

"Size rastlamış olmak büyük bir şans azizim Lucas!"

"Böyle denebilir," dedi Lucas büronun kapısını kapatırken.

Başkan Yardımcısı'na doğru ilerledi ve bir koltuğa kuruldu. Heurt elinde *San Francisco Chronicle*'ı salladı.

"Birlikte büyük işler yapacağız."

"Hiç kuşkum yok."

"İyi görünmüyorsunuz."

Lucas iç çekti. Ed, Lucas'nın öfkesini hissetti. Amy' nin yazısının bulunduğu gazete sayfasını neşe içinde yeniden salladı.

"Olağanüstü bir yazı! Ben daha iyisini yapamazdım."

"Hemen yayınlanmış mı?"

"Bu sabah! Bana söz verdiği gibi. Nefis biri şu Amy, değil mi? Bütün gece çalışmış olmalı."

"Benzer bir şey, evet."

Ed, Lucas'nın fotoğrafını gösterdi:

"Aptalın tekiyim, randevudan önce size bir fotoğrafımı vermiş olmalıydım, ama olsun, siz de çok iyisiniz."

"Teşekkür ederim."

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misiniz, Lucas?"

"Evet Sayın Başkan, gayet iyiyim!"

"İçgüdülerim beni yanıltıyor mu bilmem ama biraz tuhaf bir haliniz var."

Ed kristal sürahinin ağzını açtı, Lucas'ya bir bardak su verdi ve sahtekârca merhamet duyan bir havada ekledi:

"Eğer sizi kaygılandıran bir şey varsa, kişisel düzeyde bile olsa, daima bana güvenebilirsiniz. Biz büyük bir şirketiz ama öncelikle büyük bir aileyiz!"

"Beni görmek mi istemiştiniz Sayın Başkan?"

"Ed deyin bana!"

Heurt, kendinden geçmiş bir halde, tüm beklentile-

rinin ötesinde cereyan etmiş olan önceki akşam yemeğini yorumladı. Yenilikler Bölümü adını verdiği yeni bir departmanı grubun içinde kurma niyetini ortaklarına açmıştı. Bu yeni birimin hedefi, yeni pazarlar fethetmek için görülmedik ticari araçları uygulamaya koymak olacaktı. Başına Ed geçecekti: Bu deneyim ona bir tür gençlik aşısı gibi gelecekti. Onda eksik olan hareketti. Şu anda bile birçok müdür yardımcısı, müstakbel başkanın yakınında olma fikrine pek seviniyor olmalıydılar. Yahuda elbette asla yaşlanmaz... çoğul olmayı da biliyor, diye düşündü Lucas. Açıklamasına devam eden Heurt, ortağıyla küçük bir rekabetin kötü olmayacağını, tam tersine, bir oksijen desteğinin her zaman işe yaradığını belirterek noktaladı sözünü.

"Benimle bu görüşü paylaşıyor musunuz, Lucas?"

Lucas'nın etekleri zil çalıyordu, "Kesinlikle," karşılığını verdi başını sallayarak: Heurt'ün niyetleri beklentilerinin çok ötesindeydi, dolayısıyla kendi projesinin başarısını öngörebilirdi. 666 Market Street'te, iktidarın tepelerinde yakında hava alınamayacaktı. İki adam Antonio'nun tepkisini tartıştılar. Ortağının onun yeni fikirlerine karşı çıkması ihtimali yüksekti. Şirketi bölmek için bir yıldırım darbesi yeterliydi, ama bir gelişme operasyonunu açıklamak kolay bir iş değildi ve çok zaman gerektiriyordu, diye hatırlattı Heurt. Başkan Yardımcısı, ele geçirmek istediği iktidarı meşrulaştıran prestijli bir pazar hayal ediyordu. Lucas ayağa kalktı ve koltuğunun altında tuttuğu dosyayı Ed'in önüne koydu. Ed açtı ve kalın bir tomar belgeyi çekip çıkardı:

San Francisco liman bölgesi kilometrelerce uzanıyor ve şehrin tüm doğu yakasını kapsıyordu. Burası sürekli değişim halindeydi. Doklardaki faaliyetin sürüyor olması, limanın bir eğlence yeri haline getirilerek, şehirde en fazla rant getiren denize cephesi olan arazilerin dönüşümü için sıkı mücadele vermiş olan gayrimenkul dünyasını rahatsız ediyordu. Küçük yelkenliler ikinci bir mari-

nada demirliyorlardı. Bu durum, mücadelelerini biraz daha kuzeye taşımayı başarmış olan bu aynı gayrimenkul öncülerinin zaferiydi. Burada oluşturulan konut birimlerine iş çevreleri tüm açgözlülükleriyle saldırmış ve deniz kenarındaki evler altın pahasına satın alınmıştı. Daha ilerde, dev yolcu gemilerini kabul eden devasa terminaller de inşa edilmişti. Bu gemilerden inen yığın yığın yolcu, yakın dönemde düzenlenmiş bir gezinti yolu boyunca ilerleyerek 39 numaralı rıhtıma varıyorlardı. Turistik bölge çok sayıda ticaret merkezinin ve restoranın doğmasına neden olmuştu. Rıhtımdaki sayısız faaliyet büyük kârların ve doymak bilmeyen çıkar çatışmalarının kaynağıydı. On yıldan beri, liman bölgesinin her on beş ayda bir değişen gayrimenkul yöneticileri aynı tempoda birbirlerini izliyorlardı. Şehir sahillerinin alınıp işletilmesi etrafında sürekli cereyan eden nüfuz savaşlarının işaretiydi bu.

"Varmak istediğiniz nedir?" diye sordu Ed.

Lucas kurnazca gülümsedi ve planını açtı: 'San Francisco Limanı, Rıhtım 80' okunuyordu üzerinde.

"Bu son kaleye saldırı!"

Başkan Yardımcısı bir taht peşindeydi, Lucas ona azizlik mertebesi vaat ediyordu!

Projesini ayrıntılandırmak için tekrar yerine oturdu. Doklardaki durum eğretiydi. Her zaman güç olan çalışma koşulları genellikle tehlikeliydi. Dok çalışanları barut fıçısı gibiydi. Bir grev orada virüs kadar hızlı yayılabilirdi. Atmosferin patlamaya hazır olması için Lucas orada gerekeni zaten yapmıştı.

"Bunun bize ne yararı olacak anlamıyorum," dedi Ed esneyerek.

Lucas ilgisiz bir havada söze tekrar başladı:

"Lojistik ve gemi kiralama şirketleri ücretlerini ve kiralarını ödedikleri sürece kimse onları yerlerinden etmeye cesaret edemez. Ama bu durum oldukça çabuk değişebilir. Faaliyetlerin yeniden felç olması yeterlidir."

"Liman yönetimi bu yola asla girmez. Fazlasıyla direnişle karşılaşırız."

"Bu nüfuz akımlarına bağlı," dedi Lucas.

"Belki," diye devam etti Heurt, başını sallayarak, "ama, bu çapta bir macera için en tepeden desteklerimiz olması gerek."

"Lobiciliğin iplerinin nasıl çekildiğini size açıklamam gerekmiyor! Limandaki gayrimenkul müdürünün yerinden alınmasına ramak kaldı. Bir yola çıkış priminin onu son derece ilgilendireceğine eminim."

"Neden söz ettiğinizi anlamıyorum!"

"Ed, masa altından dolaşan zarfların arkasına tutkal yapıştırmak sizin icadınız olmalıydı!"

Başkan Yardımcısı koltuğunda doğruldu. Bu sözler övülmüş müydü, anlayamamıştı. Kapıya yönelirken Lucas işverenini payladı:

"Mavi dosyanın içinde, zengin inziva adayımız üzerine ayrıntılı bir bilgi fişi bulacaksınız. Tüm hafta sonlarını Tahoe Gölü'nde geçiriyor, borca batmış durumda. Benim için ondan kısa sürede bir randevu almaya bakın. Çok gizli bir yer olsun, bırakın gerisini ben hallederim."

Heurt dosya sayfalarını sinirli sinirli karıştırdı. Şaşkınlık içinde Lucas'ya baktı ve kaşlarını çattı.

"New York'ta politika mı yapıyordunuz?"

Kapı kapandı.

Asansör kattaydı, Lucas boş gitmesine izin verdi. Cep telefonunu çıkardı, açtı ve sesli mesajı dinleme numarasını hararetle çevirdi. "Yeni mesajınız yok," diye iki kez tekrarladı robot vurgulu ses. Telefonu kapadı ve telefonunun mönüsünü küçük zarf resmi çıkana kadar kaydırdı: boştu. Aleti kapattı ve asansöre girdi. Park yerine indiğinde, tanımlayamadığı bir şeyin kafasını karıştırdığını fark etti: *Göğüs boşluğundaki hafif çarpıntı şakaklarına kadar çınlıyordu.*

*

Genel kurul iki saatten fazla sürdü. Gomez'in *Valparaiso*'nun ambarına düşmesinin yankıları endişe verici boyutlar kazanıyordu. Adam hâlâ yoğun bakım ünitesindeydi. Her saat başı Manca durumunu öğrenmek için hastaneye telefon ediyordu: Doktorlar teşhislerini hâlâ gizli tutuyorlardı. Sintineci ölürse, rıhtımlarda gizliden gizliye yayılmaya başlayan öfkeyi kimse kontrol edemezdi. Batı sahilindeki sendika şefi toplantıya katılmak için kalkıp gelmişti. Kendine bir kahve koymak için ayağa kalktı. Zofia bundan yararlanıp tartışmaların sürdüğü salondan sessizce ayrıldı. Binadan çıktı ve bir konteynerin arkasına saklanmak için birkaç adım uzaklaştı. Rahatsız edici bakışlardan korunarak bir numarayı çevirdi. Telesekreterdeki duyuru kısaydı: 'Lucas', ardından hemen bip sesi geliyordu.

"Ben Zofia, bu akşam boşum, nasıl buluşacağımızı söylemek için arayın beni. Görüşmek üzere."

Telefonu kapatırken cep telefonuna baktı ve niçin olduğunu gerçekten bilmeden gülümsedi.

Akşamüzeri delegeler kararlarını oybirliğiyle almışlardı. Olup biteni açık seçik görebilmeleri için zamana ihtiyaçları vardı. Soruşturma Komisyonu, facianın nedenleri üzerine uzman raporunu gecenin geç vakti açıklayacaktı ve San Francisco Memorial Hospital de dok işçisinin hayatta kalma şansı olup olmadığını belirtebilmek için sabahki tıbbi bilançoyu bekliyordu. Sonuç olarak, toplantı sona erdirildi ve ertesi gün tekrar toplanma kararı alındı. Manca, iki raporu da alır almaz büro üyelerini toplantıya çağıracaktı ve hemen ardından da genel kurul toplanacaktı.

Zofia'nın açık havaya ihtiyacı vardı. Rıhtım boyunca yürümek için birkaç dakika durakladı. Birkaç adım ötede, *Valparaiso*'nun paslı pruvası palamarlarının ucunda sallanıyordu. Gemi uğursuz bir hayvan gibi zincirlenmişti. Büyük kargonun gölgesi, çalkantının keyfine göre dal-

galanan yağ tabakaları üzerine sürekli yansıyordu. Geminin dar koridorları boyunca üniformalı adamlar, her şeyi denetleyerek gidip geliyorlardı. Gemi komutanı, gözcü noktasındaki tırabzanlara dayanmış onları gözlüyordu. Güverteden sigarasını fırlatış tarzına bakılırsa, sonraki saatlarin izmaritin yok olup gittiği sulardan daha bulanık olacağından kuşku duymak için çok neden vardı. Jules'ün sesi, martıların çığlıklarıyla çentik attığı yerin yalnızlığını kırdı:

"Atlama isteği vermiyor değil mi?"

Zofia geri döndü ve onu sevgiyle süzdü. Mavi gözleri yorgundu, sakalı düzensiz, giysileri solgun, ama yoksulluğu cazibesinden bir şey eksiltmiyordu. Bu adam zarafeti kalbinin derinlerinde taşıyordu. Jules ellerini eskimiş kareli tüvid pantolonunun ceplerine sokmuştu.

"Prens-dö-gal deniyor bu pantolona ama prens yolculuğa çıkalı çok oldu sanıyorum."

"Bacağınız nasıl?"

"Hâlâ ötekinin yanında duruyor diyelim, bu da pek fena sayılmaz."

"Yeniden pansuman yaptırdınız mı?"

"Ya sen, sen nasılsın?"

"Biraz başım ağrıyor, toplantı uzadıkça uzadı."

"Yüreğin de biraz ağrıyor olmasın?"

"Hayır, niçin?"

"Çünkü son zamanlarda buralarda dolaştığın saatlerde güneş yüzü görmeye geldiğinden kuşkuluyum."

"İyiyim Jules, yalnızca biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Ve bulduğun en temiz hava, gebermiş balık kokan bir havuzun etrafı. Ama sanırım haklısın: Gayet iyisin!"

Eski gemiyi teftiş eden adamlar ara merdivenden indiler. İki siyah Ford'a binerek (kapıları kapanırken hiç gürültü çıkmadı) liman bölgesinin çıkışına doğru ağır ağır ilerlediler.

"İzin gününü yarın kullanmayı düşünüyorsan, hiç

tavsiye etmem! Her zamankinden daha yüklü olmasından korkarım."

"Ben de bundan korkuyorum."

"Nerede kalmıştık?" diye devam etti Jules.

"Size yeniden pansuman yaptırmak için sizinle tartışmaya hazırlandığım anda! Durun burada, arabamı alıp geleyim."

Zofia ona karşı çıkacak vakit bırakmadı ve uzaklaştı.

"Kötü oyuncu!" diye homurdandı Jules sakallarının arasından.

Jules'e eşlik ettikten sonra Zofia evine doğru yol aldı. Bir eliyle direksiyonu kullanıyor, ötekiyle telefonunu arıyordu. Yine büyük çantasının dibine saklanmış olmalıydı... ve bulamadı. Önüne çıkan ilk trafik ışığı kırmızıya döndü. Durmaya devam ederek koca çantayı olduğu gibi sağındaki koltuğa boşalttı ve karmaşanın ortasındaki telefonu eline aldı.

Lucas mesaj bırakmıştı, saat yedi buçukta evinin önüne gelip onu alacaktı. Saatine baktı, eve girip Mathilde ve Kraliçe ile kucaklaşmak ve üstünü başını değiştirmek için tamı tamına kırk yedi dakikası kalmıştı. Böyle bir alışkanlığı yoktu ama... eğildi, eldiven kutusunu açtı ve mavi ışıldağını ön tepeye taktı. Siren çalarak 3. Cadde'ye son sürat daldı.

*

Lucas bir an önce bürodan ayrılmak istiyordu. Portmantodan gabardinini aldı. Işığı söndürdü. Şehir geniş camlı pencerenin ardında siyah-beyaz görünüyordu. Tam kapıyı kapayacaktı ki telefon çınlamaya başladı. Geri dönüp ahizeyi kaldırdı. Ed, talep ettiği randevunun saat tam on dokuzda gerçekleşeceğini bildirdi. Yarı karanlıkta Lucas adresi bir kâğıt parçasına çiziktirdi.

"Muhatabımızla bir anlaşma zemini bulur bulmaz size telefon ederim."

Lucas sözü daha fazla uzatmadan kapadı telefonu ve pencereye yaklaştı. Aşağıda uzanan sokaklara baktı. O yükseklikten, konturlarını araba farlarının belirginleştirdiği beyaz ve kırmızı ışık sıraları, gecenin içinde göz kırpan geniş bir örümcek ağı gibiydi. Lucas alnını pencere camına dayadı, ağzının etrafında bir buğu halesi oluştu, ortada, küçük, mavi ışık noktası yanıp sönüyordu. Uzakta, bir ışıldak Pacific Heights'a doğru ilerlemekteydi. Lucas iç çekti, ellerini paltosunun ceplerine soktu ve odadan çıktı.

*

Zofia sireni susturdu ve ışıldağı yerine yerleştirdi. Evin kapısının önünde boş bir yer vardı, hemen oraya park etti. Merdivenleri dörder dörder çıktı ve dairesine girdi.

"Peşinden kovalayanlar kalabalık mı?" diye sordu Mathilde.

"Anlamadım?"

"Yüzünü görsen, tıkanacaksın neredeyse!"

"Hazırlanacağım, çok geciktim! Günün nasıl geçti?"

"Yemek saatinde Carl Lewis'le küçük bir sprint attık, ben geçtim!"

"Çok mu sıkıldın?"

"Senin sokaktan altmış dört araba geçti, on dokuzu yeşildi!"

Zofia onun yanına gitti ve yatağın ucuna oturdu.

"Yarın daha erken gelmek için elimden geleni yapacağım."

Mathilde sehpanın üzerindeki küçük saate göz ucuyla baktı.

"Beni ilgilendirmeyen işe karışamam..."

"Bu akşam çıkıyorum ama geç gelmeyeceğim. Uyumamış olursan sohbet ederiz," dedi Zofia ayağa kalkarak.

"Sen mi ben mi?" diye mırıldandı Mathilde, Zofia'nın giysi dolabının içinde kaybolmasına bakarak.

On dakika sonra salondaydı. Islak saçlarının etrafına bir havlu sarmıştı, bir diğeri de hâlâ ıslak belindeydi. Şöminenin kenarına küçük bir kumaş çanta koydu ve aynaya yaklaştı.

"Küçük Lu'yla yemeğe mi çıkıyorsun?" diye sokuşturdu Mathilde.

"Telefon mu etti?"

"Yok canım, hayır!"

"Nerden biliyorsun o halde?"

"Öylesine!"

Zofia döndü, ellerini kalçalarına koydu ve çok kararlı bir halde Mathilde'e baktı.

"Lucas'yla yemek yiyeceğimi öylesine mi bildin?"

"Beni kandırsan bile, sanırım sağ elinde tuttuğuna maskara ve solundakine de bir far fırçası derler."

"Gerçekten ilişkiyi göremiyorum!"

"Sana bir ipucu vereyim mi?" dedi Mathilde ironik bir üslupta.

"Kesinlikle çok memnun kalırım!" karşılığını verdi Zofia, hafifçe sinirlenmişti.

"İki yılı aşkın bir süredir en iyi dostumsun benim..."

Zofia başını yana eğdi. Mathilde'in yüzü cömertçe bir gülümsemeyle aydınlandı.

"...ilk kez seni makyaj yaparken görüyorum!"

Zofia cevap vermeden aynaya doğru döndü. Mathilde televizyon programları ekini gevşek gevşek eline aldı ve gün içerisinde altıncı kez yeniden okumaya başladı.

"Bizim televizyonumuz yok!" dedi Zofia, dudaklarına biraz parlatıcıyı parmağıyla nazikçe sürerek.

"Pek uygun, nefret ederim zaten!" cevabını verdi lafı gediğine koyan Mathilde sayfayı çevirirken.

Zofia'nın Mathilde'in yatağına bırakmış olduğu çantanın içindeki telefon çaldı.

"Açmamı ister misin?" diye sordu Mathilde, masum bir sesle.

Zofia kocaman çantasına atıldı ve içine daldı. Telefonu bulup odanın diğer ucuna çekildi.

"Hayır, istemiyorsun!" diye homurdandı Mathilde, ertesi günün program çizelgesine geçmişti.

Lucas üzgündü, gecikecekti, bu durumu onu arayıp bildirememişti. California Street üzerindeki Bank of America binasının son katında, saat sekiz buçukta bir masa rezerve edilmişti. Şehre tepeden bakan üç yıldızlı restoranın muhteşem bir Golden Gate manzarası vardı. Zofia onu orada bulacaktı. Telefonu kapayan Zofia mutfağın bulunduğu köşeye gitti ve buzdolabının içine eğildi. Mathilde dostunun kuyunun dibinden gelir gibi boğuk sesini işitti:

"Ne hoşuna gider? Sana yemek hazırlayacak vaktim var."

"Omlet-salata-yoğurt."

Daha sonra, Zofia askıdan mantosunu aldı, Mathilde'i kucakladı ve dairenin kapısını yavaşça kapattı.

Zofia, Ford'un direksiyonuna kuruldu. Arabayı çalıştırmadan önce siperliği indirdi ve süs aynasında kendine bir süre baktı. Kuşkuyla dudak bükerek camı kaldırdı ve kontak anahtarını çevirdi. Araba sokağın ucunda kaybolduğunda, Kraliçe'nin perdesi yavaşça kapanmıştı.

Zofia park yerinin girişinde aracından indi ve bir bilet uzatan kırmızı takım elbiseli görevliye teşekkür etti.

"Sizinle yemek yiyecek olanın yerinde olmak isterdim!" dedi genç adam.

"Çok teşekkürler," dedi Zofia, yüzü kızarmış ve memnun.

Döner kapı döndü ve Zofia girişte belirdi. Bürolar kapandıktan sonra, yalnızca girişteki bar ile son katta bulunan ve şehre panoramik bakan restoran halka açık kalıyordu. Emin adımlarla asansöre yöneldi, o sırada ağ-

zının tuhaf bir şekilde kuruduğunu hissetti. Zofia ilk kez susamıştı. Saatine baktı. On dakika erken geldiğinden, kafenin vitrini ardındaki deri barı gözüne kestirdi ve oraya yöneldi. Tam içeri giriyordu ki yandan Lucas'nın yüzünü fark etti. Masaya oturmuş, limandaki gayrimenkul hizmetler müdürüyle hararetli hararetli konuşuyordu. Zofia geriledi ve asansöre döndü.

Bir süre sonra Lucas metrdotel tarafından Zofia'nın beklediği masaya götürüldü. Zofia ayağa kalktı, Lucas elini öptü ve manzaraya karşı oturmayı teklif etti.

Yemek boyunca Lucas yüzlerce soru sordu. Zofia da binlerce başka cevap verdi. Lucas gastronomik mönüyü övüyor, Zofia hiçbir yemeğe dokunmayarak, tabaktaki dünyanın dört bucağından gelme yiyecekleri nazikçe kendinden uzak tutuyordu. Garsonun masaya gelmesi onlar için bitmez dakikalar gibiydi. Sakallı bir orağa benzeyen bir kırıntı faraşını eline alıp tekrar yaklaştığında, Lucas gidip Zofia'nın yanına oturdu ve masa örtüsünü üfledi.

"İşte, şimdi temiz! Bizi rahat bırakabilirsiniz, çok teşekkürler!" dedi garsona.

Sohbet hemen tekrar başladı. Lucas'nın kolu kanepenin arkalığına, Zofia'nın ensesinin hemen yanına dayanmıştı.

Garson Lucas'nın gazabı karşısında yeniden uzaklaştı. Önlerine iki kaşık ile çikolatalı bir fondan getirip koydu. Onlara sunmak için tabağı çevirdi, kazık gibi dikildi ve gururla fondanın içindekileri saydı.

"Belirtmekle iyi ettiniz," dedi Lucas, öfkeyle, "havuçlu bir sufleyle karıştırabilirdik!"

Garson kibarca uzaklaştı. Lucas, Zofia'ya doğru eğildi:

"Hiçbir şey yemediniz."

Genç kadın, "Çok az yerim," cevabını verdi başını eğerek.

"Hatırım için tadın şunu, çikolata ağızda cennet parçası gibi eriyor."

"Kalçalar için de bir cehennem!" karşılığını verdi Zofia.

Lucas tercih şansı bırakmadı, fondandan bir dilim kesti, Zofia'nın ağzına kadar bir kaşık dolusu götürdü ve sıcak çikolatayı dilinin üzerine koydu. Zofia'nın kalbi giderek daha hızlı çarpıyordu, Lucas'nın gözlerinin içine bakarak korkusunu sakladı.

"Hem sıcak hem soğuk, yumuşak," dedi.

İçki getiren garsonun taşıdığı tepsi hafifçe eğildi, konyak kadehi masaya doğru kaydı. Yere çarptığında, birbirinin tıpatıp aynısı yedi parçaya bölündü. Salondaki herkes sustu, Lucas öksürdü ve Zofia sessizliği bozdu.

Lucas'ya soracağı iki sorusu vardı hâlâ, ama dolambaçsız cevaplayacağına söz vermesini istedi, Lucas da söz verdi.

"Liman gayrimenkul müdürüyle birlikte ne yapıyordunuz?"

"Bana bunu sormanız tuhaf bir şey."

"Dolambaçsız demiştik!"

Lucas gözlerini dikip Zofia'ya baktı, elini masanın üzerine koymuştu, Lucas'nın eli de yaklaştı.

"Mesleki bir randevuydu, geçenki gibi."

"Doğru bir cevap değil bu, ama ikinci sorumu öngördünüz. Mesleğiniz ne sizin? Kimin için çalışıyorsunuz?"

"Özel görevliyim diyebiliriz."

Lucas'nın parmakları masa örtüsünün üzerinde ateşle ateşli trampet çalmaya başladı.

"Ne tür bir özel görev?" karşılığını verdi Zofia.

Lucas'nın gözleri bir an Zofia'nınkilerden uzaklaşmıştı, bir bakış dikkatini çekmişti. Salonun dibinde Blaise'i tanıdı, dudaklarının ucunda alaycı bir gülümseme vardı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?"

Lucas başka biri olup çıkmıştı. Zofia, bilmediği duygular bakımından zengin bir akşamı paylaşmış olduğu kişiyi tanımakta güçlük çekiyordu.

"Bana hiç soru sormayın," dedi Lucas. "Vestiyere gidin. Mantonuzu alın ve evinize dönün. Yarın sizi arayacağım, şimdi size hiçbir şey açıklayamam, üzgünüm."

"Ne oldu size?" dedi Zofia, şaşırıp kalmıştı.

"Gidin şimdi!"

Zofia ayağa kalkıp salon boyunca yürüdü. En ufak gürültü bile kulağına geliyordu: düşen çatal bıçak, tokuşan kadehler, üst dudağını neredeyse kendi kadar yaşlı bir mendille silen beyefendi, pastalara iştahla bakan rüküş kadın, gazetesini okuyarak rol kesen işadamı, masalar arasındaki bu yolda, Zofia ayağa kalktığından beri hiç konuşmayan şu çift. Adımlarını hızlandırdı. Nihayet asansörün kapıları kapandı. Çelişik duygular içindeydi.

Sokağa kadar yürüdü. Rüzgâr yüzüne vuruyordu. Hızla giden arabanın içinde bir kendisi bir de hüznün verdiği ürperti vardı.

Zofia'nın kalktığı yere Blaise oturduğunda, Lucas yumruklarını sıktı.

"Bizim işler nasıl gidiyor?" dedi, neşeli neşeli Blaise.

"Burada işiniz ne?" diye sordu Lucas, sinirlendiğini gizlemeye hiç çalışmayan bir sesle.

"Ben iç ve dış iletişimden sorumluyum, sizinle biraz... eee, konuşmaya geldim!"

"Size verecek hesabım yok!"

"Lucas, Lucas, haydi! Hesap kitaptan söz eden kim? Yalnızca benim genç tayımın sağlığından endişe duymuştum, ama gördüm ki gayet iyi bir hali var."

Blaise hem sahte bir dostluk hem de yapmacık bir güler yüz gösteriyordu.

"Parlak biri olduğunuzu biliyordum ama itiraf etmeliyim ki sizi hafifsemişim."

"Tüm söyleyeceğiniz buysa, kalkmanızı isteyeceğim sizden!"

"Siz onu serenatlarınızla kucağınızda sallarken ben de onu izledim, ayrıca tatlı yerken etkilendiğimi de kabul etmeliyim! İç gıcıklayıcı, dostum!"

Lucas, Blaise'i dikkatle süzüyor, su katılmamış bu salağı neyin böyle neşeli kılmış olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

"Doğa size pek şans vermemiş Blaise, ama ümidinizi yitirmeyin. Bir gün bizim orada da bir tövbekâr çıkar ve sizin kollarınızda birkaç saat geçirmeye mahkûm olacak kadar ciddi bir suç işlemiş olur!"

"Sahte tevazu göstermeyin Lucas, her şeyi anladım ben ve onaylıyorum. Zekânız beni daima şaşırtacak."

Lucas, arkasını dönüp bir el hareketiyle hesabı istedi. Hesabı Blaise kaptı ve metrdotele bir kredi kartı uzattı.

"Bırakın, benim için o!"

"Ağzınızdaki bakla nedir tam olarak?" diye sordu Lucas, hesap pusulasını Blaise'in nemli parmakları arasından çekip alarak.

"Bana daha fazla güvenebilirsiniz. Bu özel görevin benim sayemde size emanet edildiğini hatırlatmama bilmem gerek var mı? İkimiz de gayet iyi bildiğimize göre aptal numarası yapmayalım birbirimize!"

"Neyi biliyoruz?" dedi Lucas, ayağa kalkarak.

"Onun kim olduğunu!"

Lucas yavaşça yerine oturdu ve Blaise'i süzdü.

"Peki kim o?"

"O öteki, azizim... sizin ötekiniz!"

Lucas'nın ağzı hafifçe aralandı, sanki aniden tıkanmış gibiydi. Blaise sözünü bağladı:

"Size karşı gönderdikleri. Siz bizim iblisimizsiniz, o da onların meleği, en seçkini."

Blaise, Lucas'ya doğru eğildi, Lucas da geriye çekildi.

"Kızmayın böyle dostum," diye devam etti, "her şeyi

bilmek benim işim. Sizi tebrik etmeliyim. Meleğin baştan çıkarılması bizim taraf için bir başarı değil, bir zafer! Durum böyle, değil mi?"

Lucas, Blaise'in son sorusunda biraz kaygı hissetmişti.

"Her şeyi bilmek değil miydi sizin işiniz dostum?" diye sordu Lucas, öfkeyle karışık bir ironiyle.

Masadan kalktı. Salonda yürürken, Blaise'in sesini işitti:

"Cep telefonunuzu açmanızı da size söylemeye gelmiştim. Sizi arıyorlar! Bu son saatlerde yakın olduğunuz kişi bu akşam bir anlaşmaya varmayı çok istiyor."

Asansör Lucas'nın üzerine kapandı. Blaise bitirilmemiş tatlı tabağını fark etti, tekrar oturdu ve nemli parmağını çikolataya daldırdı.

*

Zofia'nın arabası Van Ness Avenue boyunca ilerliyor, o geçerken bütün ışıklar yeşil yanıyordu. Radyoyu açtı ve bir rock istasyonu aradı. Parmaklarıyla perküsyonlara eşlik ederek direksiyona vuruyordu. Var gücüyle vuruyordu, giderek daha güçlü, parmak kemiklerini acıtana dek vuruyordu. Pacific Heights'dan saptı ve küçük evin önüne gelip gelişigüzel park etti.

Giriş katındaki pencerelerde ışık vardı. Zofia üst kata çıktı. Merdivenin üçüncü basamağına adımını atmıştı ki Miss Sheridan'ın kapısı açıldı. Zofia, sızan ışığı takip etti. Yarı karanlıktan gelen ışık Kraliçe'nin dairesine kadar gidiyordu.

"Seni uyarmıştım!"

"İyi akşamlar Kraliçe."

"Yanıma otur, giderken iyi akşamlar demen daha doğru olur. Yine de, yüzüne bakılırsa, şu an günaydın dememiz mümkün gözüküyor."

Zofia koltuğa yanaştı. Kadife döşemenin üzerine oturdu ve başını koltuğun koluna dayadı. Kraliçe saçlarını okşadı, sonra da konuşmaya başladı:

"Bir sorun var sanıyorum. Çünkü benim bir cevabım var!"

"Ne hissettiğimi size söyleyebilecek durumda değilim."

Zofia ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve perdeyi kaldırdı. Ford, sokakta uyuyor gibiydi. Kraliçe devam etti:

"Patavatsızlığı sevmem. Benim yaşımda, gelecek zaman göz göre göre kısalır, hele insan benim gibi presbitse endişelenecek bir şey var demektir. Geçen her günle birlikte önüme bakarım, ayakkabılarımın burnunun ucunda yolun biteceği duygusu öfkelendirir."

"Niçin böyle konuşuyorsunuz Kraliçe?"

"Çünkü senin iyi yürekliliğini biliyorum, çekingenliğini de. Benim yaşımda bir kadın için, sevilenlerin sevinçleri ve üzüntüleri, geleceği belli geceden çalınan kilometreler gibidir. Sizin umutlarınız, arzularınız bize, bizden sonra da yolun devam ettiğini, yaşamımızda yaptığımız şeyin küçük de olsa bir anlamı olduğunu hatırlatırlar... küçücük bir varlık nedeni. O halde şimdi, yolunda gitmeyen ne söyle bana!"

"Bilmiyorum!"

"Senin hissettiğine özlem denir!"

"Size söyleyebilmeyi istediğim pek çok şey var."

"Endişelenme, ben anlarım..."

Kraliçe parmağının ucuyla Zofia'nın çenesini yavaşça kaldırdı.

"Gülümsemenle uyandır beni o halde; kocaman bir mutluluk tarlası dikebilmek için küçücük bir umut tohumu... ve yeşermesine izin verecek kadar da sabır."

"Siz birini sevdiniz mi Kraliçe?"

"Bu albümlerdeki tüm şu eski fotoğrafları görüyor musun, kesinlikle hiçbir işe yaramazlar! Albümlerdeki-

lerin çoğu çoktan öldü, yine de benim için çok önemli onlar. Niçin biliyor musun?... Çünkü onları zaptettim ben! Bacaklarımın beni bir kez daha oraya götürmesini ne kadar isterdim bir bilsen! Faydalan Zofia! Koş, vakit kaybetme! Pazartesilerimiz kimi zaman çok yorucu, pazarlarımız iç karartıcıdır, ama Tanrı'ya şükür ki haftanın yenileniyor olması pek hoştur."

Kraliçe avcunu açtı, Zofia'nın işaretparmağını tuttu ve yaşam çizgisi boyunca ilerletti.

"Bachert kim biliyor musun Zofia?"

Zofia cevap vermedi, Kraliçe'nin sesi daha da yumuşadı:

"İyi dinle, dünyanın en güzel hikâyesidir bu: Bachert Tanrı'nın sana layık gördüğü kişidir, senin diğer yarındır, gerçek aşkındır. Ömrün boyunca tüm zekânı onu bulmak... özellikle de tanımak için kullanırsın."

Zofia sessizce Kraliçe'ye baktı. Ayağa kalktı, alnına sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve iyi geceler diledi. Çıkmadan önce dönüp son bir şey sordu:

"Albümlerinizden birini görmeyi çok istiyorum."

"Hangisini? Hepsini onlarca kez gördün."

"Sizinkini Kraliçe."

Ve kapıyı ardından yavaşça kapadı.

Zofia basamaklardan çıktı. Kapısının eşiğinde düşünce değiştirdi, gürültü yapmadan merdivenlerden indi ve külüstür Ford'u çalıştırdı. Şehir neredeyse bomboştu. California Street'e indi. Bir trafik lambası, yemek yemiş olduğu binanın girişi önünde durmak zorunda bıraktı. Otopark görevlisi eliyle ona dostça bir işaret yaptı. Zofia başını çevirdi ve sol tarafta görülen Chinatown'a baktı. Birkaç blok aşağıda arabasını kaldırımın kenarına park etti, iç alandan yürüyerek geçti, piramit biçimindeki Kule'nin doğu cephesine elini koydu ve giriş salonuna girdi.

Pierre'i selamladı ve asansöre doğru yönelip son kata çıktı. Kapılar açıldığında Mikhail'i görmek istediğini söyledi. Resepsiyon görevlisi üzgündü, doğu günü doğ-

muştu ve vaftiz babası dünyanın öteki ucunda iş görüyordu.

Zofia tereddüt etti ve *Beyefendi*'nin müsait olup olmadığını sordu.

"İlkesel olarak evet, ama şu an biraz güç olabilir."

Resepsiyonist Zofia'nın kafa karışıklığına çare bulma arzusuna direnemedi.

"Size söyleyebilirim elbette! *Beyefendi*'nin ağzından düşürmediği bir şey var, hobi de diyebilirsiniz: füzeler! Bayılıyor onlara! Gökyüzüne insanların bunları göndermesi fikri onu neşelendiriyor. Asla hiçbir füze atılışını kaçırmaz, bürosuna kapanır, bütün ekranlarını açar ve artık kimse O'nunla konuşamaz. Ama şunu sizden saklayamam, Çinliler de bu işe kalkıştıktan beri biraz sorun olmaya başladı!"

"Şu an bir füze fırlatılışı mı var?" diye sordu Zofia, aldırmaz bir halde.

"Teknik bir sorun olmazsa, yerden kalkış 37 dakika 2 saniye içinde öngörüldü. O'na bir mesaj bırakmamı ister misiniz, önemli miydi?"

"Hayır, O'nu rahatsız etmeyin, yalnızca bir sorum vardı, tekrar gelirim."

"Birazdan nerede olacaksınız? Eksik notlar bıraktığım zaman, hep aklımın köşesinde küçük bir düşünce oluyor."

"Muhtemelen rıhtımda yürüyor olacağım, sanıyorum böyle. Pekâlâ, iyi batı geceleri, ya da iyi doğu günleri, nasıl isterseniz!"

Zofia Kule'den ayrıldı. İnce ince bir yağmur düşüyordu. Arabasına doğru yavaş yavaş yürüdü ve direksiyona geçip 80 numaralı rıhtım istikametinde ilerledi. Onun sığınağı olan şehrin öteki tarafıydı bu.

Temiz hava solumaya, ağaçları görmeye ihtiyacı vardı. Kuzey istikametinde ilerledi. Martin Luther King yolundan Golden Gate Park'a girdi, merkez gölüne kadar ilerledi. Dar yol boyunca, sokak lambaları yıldızlı gecede

sayısız hâle çiziyordu. Arabasının farları küçük kulübeyi aydınlattı. Havanın güzel olduğu günler, gezintiye çıkan kişiler oradan sandal kiralardı. Park yeri boştu, Ford'u orada bıraktı ve bir lambanın altındaki banka gidip oturdu. Hafif bir meltemi ardına almış büyük beyaz bir kuğu, gözlerini kapamış suyun üzerinde kayıyordu. Bir nilüferin üzerinde uyuklayan kurbağanın yanından geçti. Zofia iç çekti.

Yolun öteki ucundan O'nun geldiğini gördü. *Beyefendi* uyuşuk adımlarla yürüyordu, elleri cebindeydi. Küçük çitin üzerinden aştı ve gür çiçekliklerden uzak durarak, çimenlikten geçti. Yaklaştı ve Zofia'nın yanına oturdu.

"Beni görmek istemişsin?"

"Sizi rahatsız etmek istemedim, *Beyefendi*."

"Beni asla rahatsız etmezsin. Bir problem mi var?"

"Hayır, bir soru."

Beyefendi'nin gözleri biraz daha aydınlandı.

"Evet, seni dinliyorum kızım."

"Vaktimizi aşk vaaz etmekle geçiriyoruz, ama biz melekler yalnızca kurama sahibiz. *Beyefendi*, yeryüzünde aşk nedir gerçekte?"

O gökyüzüne baktı ve kolunu Zofia'nın omuzlarına doladı.

"Benim icat ettiğim en güzel şey! Aşk bir umut parçasıdır, dünyanın sürekli olarak yenilenmesidir, vaat edilmiş toprağa götüren yoldur. İnsanlığın zekâyı yaratması için farklılığı yarattım: Homojen bir dünya korkunç sıkıcı olurdu! Hem ölüm, sevmeyi ve sevilmeyi bilen erkek ya da kadın için yaşamın bir ânıdır yalnızca."

Zofia, ayağının ucuyla, çakılların arasına coşkuyla bir yuvarlak çizdi.

"Ama Bachert, gerçek bir hikâye mi?"

Tanrı gülümsedi ve elini tuttu.

"Güzel fikir, değil mi? Kendi yarısını bulanın tüm insanlıktan daha bütün olacağı. Kendi içinde biricik olan insan değildir; böyle olmasını isteseydim onu tek yaratır-

dım; ancak sevmeye başladığında tek olur insan. İnsan yaratısı belki kusurludur, ama evrende birbirini seven iki insandan daha kusursuz hiçbir şey yoktur."

"Şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Zofia, dairesinin tam ortasına düz bir çizgi çekerek.

O ayağa kalktı, ellerini cebine soktu, aceleyle ayrılıyordu ki, elini Zofia'nın başına koyarak yumuşak ve sırdaş bir sesle konuştu:

"Sana büyük bir sırrı açayım, ilk günden beri kendime sorduğum tek ve biricik soru: Aşkı gerçekten ben mi yarattım, yoksa aşk mı beni yarattı?"

Hafif adımlarla uzaklaşan Tanrı sudaki yansısına baktı, Zofia onun homurdandığını işitti:

"*Beyefendi* buraya, *beyefendi* şuraya, bu evde kendime bir önad bulmam gerçekten lazım... şu sakalla da şimdiden yaşlandırdılar beni..."

Arkasına baktı ve Zofia'ya sordu:

"Önad olarak *Houston*'a ne dersin?"

Şaşkına dönen Zofia arkasından baktı, yüce ellerini sırtından kenetlemişti, tek başına mırıldanmaya devam ediyordu.

"*Bay Houston,* belki... Hayır... *Houston,* mükemmel!"

Ve sesi büyük ağacın ardında yok oldu.

Zofia uzun bir süre yalnız kaldı. Nilüferin üzerine tünemiş kurbağa gözlerini dikmiş ona bakıyordu, iki kez vırakladı. Zofia eğildi ona, "Kuva, kuva?" dedi.

Zofia ayağa kalktı, arabasına bindi ve Golden Gate Park'tan ayrıldı. Nob Hill Tepesi'nde bir çan on biri vurdu.

*

Ön tekerlekler kenara birkaç santim kala durdu. Aston Martin'in önü suya sarkıyordu. Lucas indi ve kapıyı açık bıraktı. Sağ ayağını arka tampona dayadı, derin bir iç geçirdi ve vazgeçti. Başının döndüğünü hissederek birkaç adım uzaklaştı. Suyun üzerine eğildi ve kustu.

"Pek iyi değilsin galiba!"

Lucas doğruldu ve bir sigara uzatan yaşlı serseriyi süzdü.

"Esmer sigaralardan, biraz sert, ama duruma bakılırsa..." dedi Jules.

Lucas bir tane aldı, Jules çakmağını uzattı, çakmağın ateşi ikisinin de yüzünü kısa bir an aydınlattı. Lucas derin bir nefes çekti içine ve ânında öksürdü.

"Güzel sigara," dedi izmariti uzağa fırlatırken.

"Miden mi rahatsız?" diye sordu Jules.

"Hayır!" cevabını verdi Lucas.

"O halde belki kafa karışıklığı!"

"Ya siz Jules, bacağınız nasıl?"

"Geri kalan gibi, topallıyor!"

"O halde enfekte olmadan bandajı yeniden takın," dedi Lucas uzaklaşırken.

Jules onun yüz metre kadar ötedeki eski binalara doğru ilerlediğini gördü. Lucas pas içindeki merdivenin basamaklarından çıktı ve birinci katın cephesi boyunca uzanan koridorda yürüdü. Jules ona seslendi:

"Bu karışıklık esmer mi sarışın mı?"

Ama Lucas işitmedi. Penceresinde ışık yanan tek büronun kapısı üzerine kapandı.

*

Zofia eve dönmeyi hiç istemiyordu. Mathilde'i konuk etmenin zevkine rağmen, kendi başına kalmayı özlüyordu. Issız rıhtımlara hâkim olan kırmızı tuğladan eski kulenin altında yürüyordu. Koni biçiminde sütun başlığının içinde yerleştirilmiş saat yarımı çaldı. Rıhtımın kenarına yaklaştı. Eski kargo gemisinin pruvası, hafif bir sis perdesinin kısmen bulaştığı ay ışığında öne arkaya sallanıp duruyordu.

"Bu yaşlı gemiyi çok seviyorum, aynı yaştayız! O da kımıldadığında gıcırdıyor, benden daha paslı!"

Zofia arkasını döndü ve Jules'e gülümsedi.

"Yaşlılığına bir itirazım yok," dedi, "ama merdivenleri iyi durumda olsaydı daha da severdim."

"Bu kazada kusur malzemede değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Dok duvarlarının kulağı vardır, bir yerden gelen minik sözcük parçaları başka bir yerde cümle parçacıkları olur..."

"Gomez'in nasıl düştüğünü biliyor musunuz?"

"Tüm sır da burada ya. Genç biri olsa bir anlık dikkatsizlik sanılır. Gençlerin yaşlılardan daha sersem olduğu televizyonda söylendiğinden beri... ama benim televizyonum yok, işçi yaşlı bir kıdemliydi. Tek başına parmaklıklardan kayıp düştüğüne kimse inanmaz."

"Bir aksilik olamaz mı?"

"Bu da mümkün, ama niçin bu aksilik oldu onu bilmek lazım."

"Sizin belki bir fikriniz olabilir!"

"Yalnızca biraz üşüyorum, bu iğrenç nem iliklerime kadar işliyor, sohbetimize devam etmek isterim ama biraz daha ilerde. Bürolara çıkan merdivenin yanında, orada küçük bir klima var, birlikte birkaç metre yürüsek rahatsız olur musun?"

Zofia yaşlı adama kolunu uzattı. Binanın cephesi boyunca uzanan koridorun altına sığındılar. Jules birkaç adım yer değiştirerek, bu geç saatte hâlâ ışığı yanan tek pencerenin tam altına geçti. Zofia yaşlıların her çeşit takıntısı olduğunu biliyordu ve onları sevebilmek için alışkanlıklarına ters gitmemek gerekiyordu.

"İşte, burası iyi," dedi, "hatta en iyi yer burası!"

Duvarın dibine oturdular. Jules prens-dö-gal desenli ezeli pantolonunun kırışıklarını düzeltti.

"Evet," diye devam etti Zofia, "Gomez?"

"Ben bir şey bilmiyorum! Ama eğer kulak verirsen, bu hafif meltem bize bir şeyler anlatabilir."

Zofia kaşlarını çattı, ama Jules parmağını dudakları-

na götürdü. Gecenin sesizliğinde, Zofia Lucas'nın sert sesinin, tam başlarının üzerindeki büroda çınladığını işitti.

*

Heurt formika masanın ucuna oturmuştu. Lucas, liman gayrimenkul hizmetleri müdürünün önüne kraft kâğıt içinde paketlenmiş küçük bir koliyi itti. Terence Wallace, Lucas'nın karşısında yerini almıştı.

"Şimdi üçte biri. İkincisi sizin idare meclisiniz doklarn istimlâk edilmesine karar verdiğinde gelecek ve sonuncusu da arazinin özel olarak ticarileştirilmesi müzekkeresini ben imzaladığımda," dedi Başkan Yardımcısı.

"İdarecilerinizin hafta sonundan önce toplanması gerektiği konusunda hemfikiriz," diye ekledi Lucas.

"Süre son derece kısa," diye mırıldandı adam, koyu renk paketi tutmaya henüz cesaret edememişti.

"Seçimler yaklaşıyor! Belediye başkanı etrafı kirleten bir bölgenin pırıl pırıl konutlara dönüşümünü duyurmaktan hoşnut kalacak. Gökten düşen bir armağan gibi olacak bu!" diye destekledi Lucas, paketi Wallace'ın ellerine doğru iterek. "İşiniz bu kadar karmaşık olmamalı!"

Lucas ayağa kalktı, pencereyi hafifçe araladı ve ekledi:

"Yakında çalışmaya da ihtiyacınız olmayacağına göre... onları zenginleştirdiğiniz için size teşekkür amacıyla sunacakları terfiyi bile reddedebilirsiniz..."

"Açık bir krize çözüm bulduğunuz için!" karşılığını verdi Wallace kırıtkan bir sesle, Ed'e büyük beyaz bir zarf uzatarak.

"Her parselin değeri bu gizli raporda belirtildi," dedi. "Fiyatları yüzde on artırın, idarecilerim teklifinizi reddedemezler."

Wallace alacağını avuçladı ve paketi sevinçle salladı.

"Hepsini en geç cuma günü toplamış olurum," diye ekledi.

Camdan uzaklara bakan Lucas'nın gözleri, aşağıda uzaklaşan hafif gölgeye takıldı. Zofia arabasına binerken sanki gözlerinin içine bakıyormuş gibi geldi. Ford'un arka ışıkları uzaklarda kayboldu. Lucas başını eğdi.

"Sizin hiç canınız sıkılmaz mı Terence?"

"Bu grevi kışkırtacak olan ben değilim!" karşılığını verdi öteki, bürodan çıkarken.

Lucas, Ed'in yanında kalma teklifini reddetti ve yalnız kaldı.

Grace Cathedral'in çanları gece yarısını çaldı. Lucas gabardinini sırtına geçirdi ve ellerini cebine soktu. Kapıyı açarken, parmaklarının ucuyla yanından hiç ayırmadığı gizli küçük kitabın kapağını okşadı. Gülümsedi, yıldızlara baktı ve içinden okudu:

"Gündüzü geceden ayırmak için gökkubbesinde ışıklar olsun... ve ışığı karanlıktan ayırmak için...

Ve Allah iyi olduğunu gördü."

Ve akşam oldu ve sabah oldu...

Dördüncü Gün

Mathilde neredeyse her saat inledi. Acıdan uykusu sürekli bölünüyordu, ancak sabahın ilk ışıklarıyla birlikte biraz sakinleşti. Zofia gürültü yapmadan kalkmıştı. Giyinmiş ve parmak uçlarına basarak evden çıkmıştı. Sahanlığa bakan pencereden güzel bir güneş görünüyordu. Merdivenlerden indiğinde, giriş kapısını ayağıyla iteleyerek girmeye çalışan Kraliçe'yi gördü. Kollarında dev bir çiçek buketi vardı.

"Günaydın Kraliçe!"

Dudaklarının arasında bir mektubu sıkı sıkı tutan Kraliçe cevap verecek durumda değildi. Zofia ona yardım etmek için hemen öne atıldı. Kocaman çiçek demetini kaptı ve girişteki konsolun üzerine koydu.

"Fazlasıyla şımartılıyorsunuz Kraliçe."

"Ben değil, sen! Al, bu küçük not da senin için olmalı!" dedi zarfı ona uzatarak. Zofia, kafası karışmış, mektubu açtı.

Size açıklama borçluyum, beni arayın lütfen, Lucas.

Zofia kâğıdı cebine soktu. Kraliçe çiçekleri yarı hayran, yarı alaycı bir ifadeyle seyretti.

"Peşini bırakmıyor desene! Yaklaşık üç yüz tane, hepsi de farklı! Bu kadar büyük bir vazom hiç olmadı!"

Miss Sheridan evine geri döndü, Zofia da peşinden gitti, görkemli buketi kolları arasında taşıyordu.

"Çiçekleri evyenin yanına koy, insani boyutlarda bu-

ketler yapayım sana, dönüşte alırsın. Haydi git, şimdiden geciktin sanırım."

"Teşekkürler Kraliçe, birazdan gelirim."

"Evet, evet, doğru, haydi bakalım, seni yarım görmekten de, aklının başka yerde olmasından da hoşlanmıyorum!"

Zofia ev sahibesini kucakladı ve evden ayrıldı. Kraliçe dolaptan beş vazo çıkardı, masanın üzerine dizdi, mutfak çekmecesinde makasını aradı ve kompozisyonlarına başladı. Uzun bir leylak dalına göz ucuyla baktı ve onu bir köşeye koydu. Başının üzerindeki parkenin gıcırdadığını işittiğinde işini bırakıp Mathilde'in kahvaltısını hazırlamaya girişti. Bir süre sonra, mırıldanarak merdivenleri çıkıyordu:

"Otelci, çiçekçi... şimdi ne acaba? Yooo, yemin ederim!"

Zofia arabasını Fisher's Deli'nin önüne park etti. Müfettiş Pilguez'i lokantaya girerken gördü; Müfettiş Zofia'yı oturmaya davet etti.

"Himayemizdeki bayanın durumu nasıl?"

"Yavaş yavaş kendine geliyor, bacağı kolundan daha fazla acı veriyor."

"Normal bu," dedi, "bu son zamanlarda eller üzerinde yürümek için fazla bir neden yok!"

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı Müfettiş?"

"Dok işçisinin düşüşü."

"Peki ya bu kadar somutkan yapan hangi rüzgâr?"

"Dok işçisinin düşüşü üzerine soruşturma! Bir şey içer misiniz?" dedi Pilguez bara doğru dönerek.

Mathilde'in kazasından beri lokanta servisi asgariye indirmişti: En kalabalık saatler dışında, bir kahve içmek için sabırla silahlanmak gerekiyordu.

"Niçin düştüğü biliniyor mu?" diye sordu Zofia.

"Soruşturma Komisyonu, nedenin merdiven korkuluğu olduğunu düşünüyor."

"Sonuçta çok kötü bir haber," diye mırıldandı Zofia.

"Onların soruşturma yöntemlerine katılmıyorum ben! Sorumlularıyla takıştım biraz."

"Hangi konuda?"

"'Çürük' sözcüğünü tekrarlayarak gargara yaptığı kanısındayım. Sorun," diye devam eti Pilguez, düşünceye dalarak, "sigorta panosunun komiserlerin pek ilgisini çekmemiş olması."

"Sigorta panosunun işi ne burada?"

"Burada işi yok, ama ambarın orada, işi çok! Deneyimli bir dok işçisinin düşmesi için otuz altı neden yok. Ya merdiven çürüktür, tabii merdivenin gençliğinin baharında olduğunu söylemiyorum... ya dikkatsizlik hatası vardır: Bu da Gomez'e göre değil! Tabii eğer ambar çok karanlık değilse. Işık aniden söndüğünde olur bu. O zaman da kaza neredeyse kaçınılmazdır."

"Bir kötü niyet mi söz konusu?"

"Gomez'i düşürmenin en iyi yolunun merdivenin üzerindeyken projektörleri söndürmek olduğunu söylüyorum! Aydınlık olduğunda içerde çalışabilmek için neredeyse güneş gözlüğü takmak gerekiyor, sizce her taraf karanlığa gömüldüğünde ne olur? Gözleriniz alışana dek dengenizi yitirirsiniz. Gün ışığından çıkıp bir mağazaya ya da bir sinemaya girdiğinizde başınız dönmedi mi hiç? Yirmi metre yükseğe tünemişkenki etkiyi hayal edin!"

"Söylediğinizin kanıtları var mı?"

Pilguez elini cebine soktu ve bir mendil çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Mendili açtı, boydan boya kireçlenmiş küçük yuvarlak bir silindiri ortaya çıkardı. Zofia'ya soran ifadeyle cevap verdi.

"Yanmış bir sigortam var, amperajında bir sıfır eksik."

"Elektrikten çok anlamam..."

"Bu şey taşıması gereken yükten on kez daha zayıf!"

"Bir kanıt mı bu?"

"Her koşulda kötü niyet! Direnç, ruhunu teslim etmeden en fazla beş dakika dayanabilir."

"Ama tüm bunlar neyi kanıtlar?"

"*Valparaiso*'nun ambarlarının yeterince aydınlık olmadığını."

"Soruşturma Komisyonu ne düşünüyor?"

Pilguez sigortayı elinde evirip çevirdi, yüzünden öfkesi okunuyordu.

"Elimdeki şeyi panonun üzerinde bulmadığım için bir şey kanıtlamadığını düşünüyor!"

"Ama siz tersini düşünüyorsunuz?"

"Evet!"

"Niçin?"

Pilguez sigortayı masanın üzerinde yuvarladı, Zofia eline alıp dikkatle inceledi.

"Merdivenin altında buldum onu, yüksek gerilimden düşmüş olmalı. İzlerini silmeye gelmiş olan kişi onu bulamamış. Tablonun üzerinde yepyeni bir sigorta vardı."

"Bir cinayet soruşturması açmayı düşünüyor musunuz?"

"Henüz değil, burada da bir sorun var!"

"Nasıl bir sorun?"

"Gerekçe! Gomez'i bu takanın dibine düşürmekteki çıkar ne olabilir? Kaza kimin işine yarayabilir? Sizin bir fikriniz var mı?"

Zofia içini saran sıkıntıya direndi, öksürdü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"En ufak bir fikrim yok!"

"Küçücük bile de olsa mı?" diye sordu Pilguez, kuşkulu.

"Minicik bile yok," dedi kadın yeniden öksürerek.

"Yazık," dedi Pilguez ayağa kalkarken.

Bardan geçti, çıkarken Zofia'nın geçmesine izin verdi ve arabasına yöneldi. Arabanın kapısını tutarak Zofia'ya döndü.

"Asla yalan söylemeye çalışmayın, bu konuda yetenekli değilsiniz!"

Zoraki gülümsedi Zofia'ya ve direksiyona geçti, Zofia ona doğru koştu.

"Size söylemediğim bir şey var!"

Pilguez saatine baktı ve iç çekti.

"Soruşturma Komisyonu gemiyi tartışmayı dün akşam sona erdirdi ve o zamandan beri onu incelemeye kimse gelmedi."

"O halde geceleyin fikir değiştirmeye onları kim ikna etmiş olabilir?" diye sordu Müfettiş.

"Bildiğim tek şey, geminin işin içine katılmasının yeni bir grevi kışkırtacağı."

"Bunun komisyona ne yararı olur?"

"Bir bağ olmalı, araştırın!"

"Eğer varsa, bu Gomez'in düşüşünün komandit ortağıdır."

"Bir kaza, bir sonuç, tek ve aynı amaç," diye mırıldandı Zofia, kafası karışmıştı.

"Başka varsayımları uzaklaştırmak için kurbanın geçmişini araştırarak işe başlayacağım."

"Sanırım yapılacak en iyi şey bu," dedi Zofia.

"Ya siz, siz nereye gidiyorsunuz?"

"Dok çalışanları genel meclisine."

Zofia arabanın kapısından uzaklaştı, Pilguez motoru çalıştırdı ve gitti.

Liman bölgesinden çıkarken bürosuna telefon etti. Harekât sorumlusu yedinci çalışta telefonu açtı, Pilguez derhal sözlerini sıraladı:

"Günaydın, burası cenaze levazımatçısı, Dedektif Pilguez bir hata yaptı, size ulaşmaya çalışırken öldü, cesedinin komiserliğe mi yoksa doğrudan doğruya size mi bırakılmasını istersiniz, bunu öğrenmek istiyoruz!"

"Tamam! Buradan iki blok ötede çöp boşaltma yeri var, oraya bırakmanız yeter, yardımcım gelir gelmez ve bu telefonu her iki dakikada bir açmak zorunda kalmadığımda görmeye giderim," cevabını verdi Nathalia.

"Pek hoş!"

"Ne istiyorsun?"

"Bir an bile endişelenmedin mi?"

"Senin kan şekerini ve kolestrolünü denetlediğimden beri hata yapmıyorsun. Buna karşılık, yumurtalarını gizlice yemeyeceğin dönemi özlediğim oluyor; en azından, bu keyifsiz halinin azaldığı zamanlar vardı. Benden haber almak için mi bu pek sevimli çağrıyı bana geçtin?"

"Senden bir yardım isteyeceğim."

"En azından nasıl hareket edeceğini bildiğin söylenebilir! Seni dinliyorum..."

"Ana bilgisayara bak, Felix Gomez adına ne bulursan topla, 56 Fillmore Street, dok kartı 54687. Ayrıca, gizlice yumurta yediğimi sana kimin anlattığını bilmek isterim!"

"Ben de poliste çalışıyorum, unutma. Konuştuğun kadar incelikli yiyorsun!"

"Pekâlâ, ne kanıtlar ki bu?"

"Gömleklerini ütüye kim götürüyor? Tamam, ayrılıyorum, bekleyen altı hat var, belki biri gerçekten acildir."

Nathalia konuşmayı kestiğinde Pilguez aracının sirenini çalıştırdı ve geri döndü.

Kalabalığın susması yarım saati almıştı. Meydandaki toplantı henüz başlamıştı. Manca, San Francisco Memorial Hospital'in tıbbi raporunu okumayı bitiriyordu. Gomez'e üç tıbbi müdahale yapılmıştı. Doktorlar işinin başına dönüp dönemeyeceğini söyleyemiyorlardı, ama bel bölgesi omurlarındaki iki çatlak omuriliğe zarar vermemişti: Bilinci hâlâ yerinde değildi, ancak tehlike yoktu. Kalabalıkta bir rahatlama mırıltısı görüldüyse de hüküm süren gerilim yatışmadı. Dok işçileri, iki konteyner arasında hazırlanmış sekinin karşısında ayakta duruyorlardı. Zofia biraz uzakta, en arkada duruyordu. Manca sessiz olunmasını istedi.

"Soruşturma Komisyonu, ambar merdiveninin yıpranmışlığının muhtemelen arkadaşımızın geçirdiği ka-

zanın sorumlusu olduğu sonucuna vardı."

Sendika sorumlusunun yüzü ciddiydi. Kendilerine dayatılan çalışma koşulları arkadaşlarından birinin yaşamını tehlikeye atmıştı; bir kez daha içlerinden biri yaşamıyla ödemişti.

Manca'nın dok çalışanlarına hitap ettiği kürsünün bitişiğindeki bir konteynerin kapısının ardından sert bir duman çıkıyordu. Ed Heurt purosunu yakarken Jaguar'ının camını açmıştı. Araba çakmağını yerine koydu ve dilinin ucuna yapışmış tütün liflerini tükürdü. Birkaç metre ötesindeki öfke homurtularını hissetmekten hoşnut, ellerini ovuşturdu.

"Size, süresiz iş bırakmayı oylamayı öneriyorum," diye sonuca bağladı Manca.

Herkeste ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu. Eller bir bir kalkıyordu, yüz kol havadaydı. Manca, meslektaşlarının oybirliğine dayalı kararını bir baş işaretiyle onayladı. Zofia, söz almadan önce derin bir soluk aldı.

"Yapmayın! Tuzağa düşüyorsunuz."

Ona dönmüş yüzlerde, öfkeyle şaşkınlık iç içe geçmişti.

"Gomez'in düşmesinin nedeni merdiven değil," diye devam etti Zofia sesini yükselterek.

"Ne karışıyor o!" diye bağırdı bir dok işçisi.

"Güvenlik şefi olarak işin içine karışmamış olmana şükretsen iyi edersin!" diye gürledi bir diğeri.

"Böyle düşünmek içler acısı!" karşılığını verdi Zofia.

Çevredeki saldırganlığın kendisine yöneldiğini hissediyordu.

"Sizin yararınıza fazla önlem almakla hep suçlandığımı siz de biliyorsunuz!"

Uğultu bir süre donup kaldı, sonra da üçüncü biri söz aldı:

"İyi de Gomez niçin düştü?"

"Merdiven nedeniyle olmadığı kesin!" cevabını verdi Zofia, sesini alçaltıp başını indirerek.

Bir traktör sürücüsü, demir bir çubuğu avcuna vurarak ilerledi.

"Uzak dur Zofia! Burada senden hoşlanılmıyor artık."

Zofia yaklaşmakta olan dok işçilerinin tehdidini hissetti aniden. Bir adım geriledi ve arkasında duran bir adama çarptı.

"Al gülüm, ver gülüm!" diye fısıldadı kulağına Pilguez. "Siz bana bu grevin kimin işine yarayacağını açıklayın, ben de sizi bu güç durumdan kurtarayım. Bu soruna dair minik bir fikriniz olduğu kanısındayım, kimi korumaya çalıştığınızı bana söylemenize bile gerek yok!"

Zofia başını ona doğru çevirdi, Pilguez kurnaz kurnaz gülüyordu.

"Polis içgüdüsü dostum," diye ekledi sigortayı parmakları arasında çevirerek.

Zofia'nın önüne geçti, kalabalığa kimliğini gösterince ânında durdular.

"Çok muhtemeldir ki küçükhanım haklı olabilir," dedi dayattığı sessizliğin tadını çıkararak. "Ben Müfettiş Pilguez, San Francisco Cinayet Masası'ndan, birkaç adım geri çekilmenizi rica ediyorum, agorafobim var da!"

Kimse itaat etmedi ve kürsüden Manca seslendi:

"Niçin buradasınız Müfettiş?"

"Dostlarınızın bir aptallık yapmasını önlemek için, ve bayanın dediği gibi, tuzağa düşmelerini de önlemek için!"

"Bu sizi niçin ilgilendiriyor?" diye devam etti Sendika Şefi.

"Bu, beni ilgilendiriyor!" dedi Pilguez kolunu kaldırarak, sigorta parmaklarının ucundaydı.

"Ne bu?" diye sordu Manca.

"Gomez'in düştüğü ambarın sürekli aydınlık olmasını sağlaması gereken şey!"

Bütün yüzler, sesini yükselten Manca'ya doğru döndü.

"Sözü nereye getirmek istiyorsunuz Müfettiş?"

"Tam da söylediğim şeye dostum, ambarda Gomez'in pek bir şey görme ihtimali yoktu."

Küçük bakır silindir, dok işçilerinin başları üzerinde bir parabol çizdi. Manca sigortayı havada yakaladı.

"Arkadaşınızın geçirdiği kazanın nedeni, kötü niyetli bir davranış olmalı," diye devam etti Pilguez. "Bu sigorta on kat zayıf, kendiniz bakın."

"Niçin bunu yapsınlar?" diye sordu birisi.

"Grev yapmanız için!" karşılığını verdi kısaca Pilguez.

"Sigortalardan geminin her yerinde var," dedi biri.

"Sizin anlattığınızın Soruşturma Komisyonu raporuyla alakası yok," diye devam etti bir diğeri.

"Susun!" diye bağırdı Manca. "Doğru söylediğinizi varsayalım, kim tezgâhlamış olabilir ki bu işi?"

Pilguez Zofia'ya baktı ve Sendika Şefi'ne cevap vermeden önce iç çekti:

"Olayın bu yanının henüz tamamen aydınlanmadığını söyleyebiliriz!"

"O halde, ayakta uyutan hikâyelerinizle birlikte çekip gidin buradan!" diye bağırdı bir işçi, elinde bir levyeyi sallayarak.

Polis'in eli yavaşça telsizine gitti. Tehditkâr topluluk onlara doğru ilerledi, tıpkı onları sular altında bırakacak kabaran bir deniz gibi. Sekinin yakınında, açık bir konteynerin önünde, Zofia kendine bakan kişiyi tanıdı.

"Ben bu cinayetin sahibini biliyorum."

Lucas'nın ağırbaşlı sesiyle dok işçileri oldukları yerde mıhlandılar. Bütün yüzler ona doğru döndü. Lucas konteynerin açık kapısını iteledi, kapı gıcırdayarak menteşeleri üzerinde döndü, ardında gizlenmiş olan Jaguar herkesin gözü önüne çıktı. Lucas, kontak anahtarını acele acele çeviren sürücüyü parmağıyla işaret etti.

"Üzerinde çalıştığınız arazileri satın almak için büyük zarflar alınıp veriliyor... grevden sonra elbette. Ona sorun, alıcı o!"

Heurt arabayı aniden ileriye doğru çalıştırdı, lastikler asfaltın üzerinde patinaj yaptı ve A&H'nin Başkan Yardımcısı'nın güçlü arabası, dok işçilerinin öfkesinden kurtulabilmek için vinçler arasında çılgınca yarışına başladı.

Pilguez, Manca'dan adamlarına hâkim olmasını istedi.

"Linç olmadan acele edin!"

Sendika Şefi dizini ovuşturarak yüzünü buruşturdu.

"Artridim azdı," diye inledi, "rıhtımların nemi, meslek hastalığı bu!"

Uzaklaşırken topallıyordu.

"Ayrılmayın oradan, siz ikiniz," diye homurdandı Pilguez.

Lucas ile Zofia'yı bırakıp dok işçilerinin fırladığı istikamete doğru koştu. Lucas, Zofia'ya doğru yürüdü ve ellerini ellerinin arasına aldı. Zofia sorusunu sormadan önce tereddüt etti:

"Siz bir Denetçi değilsiniz, değil mi?" dedi umut dolu bir sesle.

"Hayır, neden söz ettiğinizi anlamıyorum!"

"Hükümetten de değilsiniz?"

"Denebilir ki, benzer bir şey için çalışıyorum. Ama aslında sana başka açıklamalarda bulunmam gerek."

Uzaktan bir sacın gürültüsü geldi. Lucas ve Zofia birbirlerine baktılar ve her ikisi de gürültünün geldiği yöne doğru koştu.

"Onu yakaladılarsa eğer, koruyacak değilim!" dedi Lucas hafif hafif koşarak.

"O halde, bunun olmaması için dua edin," cevabını verdi Zofia ona yetişerek.

"Her koşulda, hak ettiğini bulur!" karşılığını verdi Lucas iki adım öne çıkarak.

Zofia onu yeniden geçti.

"Gerçekten de nefessiz kalmıyorsunuz!"

"Nefesim tükenmez benim!"

Lucas yüzünü buruşturup iki sıra konteyner arasında geçtiği belli hır gürün başını çekmek için hızlandı. Zofia onu geride bırakmak için hızlandı.

"Oradalar," dedi, nefes nefese, hâlâ en baştaydı.

Lucas ona yetişmek için atağa kalktı. Uzakta, bir yükleyicinin kepçesine çıkıp oturmuş Jaguar'ın kaputundan beyaz bir duman çıkıyordu. Zofia temposunu düşürmemek için derin nefes aldı.

"Ben onunla ilgilenirim, siz de dokçularla ilgilenin... Yanıma vardığınızda," dedi yeniden hızlanarak.

Zofia, değerli olabilecek birkaç saniyeyi yitirmemek için, arabanın çevresini sarmış olan yekvücut olmuş kalabalığın etrafında dolaştı. Lucas'nın arkasında olduğu düşüncesi ona büyük zevk verdi.

"Gülünç bu, yarış yapmıyorduk, bildiğim kadarıyla!" diye üç adım geriden bağırdığını işitti Lucas'nın. Oradaki herkes susmuştu, boş arabayı seyrediyorlardı. Dok işçilerinden biri koştu: Bekçi, kulübesinin önünden kimsenin geçtiğini görmemişti, Ed hâlâ rıhtımlardan çıkamamış ve muhtemelen bir konteynerin bir yerine sığınmış olmalıydı. Kalabalık dağıldı, her biri bir yöne gitti, kaçağı ilk yakalayan olmak istiyordu herkes. Lucas, Zofia'ya yaklaştı.

"Onun yerinde olmak istemezdim!"

"Sanki bu durum hoşunuza gidiyor sizin!" cevabını verdi Zofia, sinirli. "Bana yardım edin de yerini onlardan önce saptayalım!"

"Biraz soluksuz kaldım ama kimin yüzünden olduğu belli!"

"Ne kadar kötü niyetlisiniz!" dedi Zofia ellerini beline koyarak. "Kim başladı?"

"Siz!"

Jules'ün sesi konuşmalarını kesti:

"Sohbetiniz heyecan verici sanki ama eğer biraz erteleyebilirseniz belki de bir yaşam kurtarabiliriz. Peşimden gelin!"

Jules yolda onlara Ed'in arabasını çarptıktan hemen sonra terk ettiğini ve liman çıkışına doğru gittiğini anlattı. 7 numaralı kemerin dibinden geçerken kalabalık da tehlikeli biçimde ona yaklaşmaktaymış.

"Nerede?" diye endişelendi Zofia, yaşlı evsizin yanında yürürken.

"Eski giysi yığınının altında!"

Jules, onu market arabasına saklanmaya ikna etmekte büyük güçlük çekmişti.

"Bu kadar antipatik birini hiç görmedim! Güçlük çıkarmak için elinden geleni yaptığını sanır insan!" diye devam etti Jules hırıldayarak. "Dokçuların ona banyo yaptıracakları havuzu gösterdiğimde, köpüğün rengi benim çamaşırlarımın o kadar pis olmadığına onu ikna etti."

Hep geride olan Lucas onlara yaklaşmak için hızlandı ve mırıldandı:

"Evet, siz başlattınız!"

"Kesinlikle değil!" diye fısıldadı Zofia başını çevirerek.

"Önce siz hızlandınız."

"Hiç bile!"

"Tamam, yeter, siz ikiniz kesin artık," dedi Jules. "Müfettiş onun yanında. O adamı buradan gizlice çıkarmanın bir yolunu bulmalı."

Pilguez onlara eliyle bir işaret yaptı ve üçü birden ona doğru yöneldiler. Müfettiş operasyonun komutasını eline aldı.

"Herkes vinçlerin civarında, köşe bucak araştırıyorlar, çok geçmeden buraya gelirler. İçinizden biri fark ettirmeden arabasını getirebilir mi?"

Ford kötü bir yere park edilmişti. Zofia onu almaya giderse muhtemelen dok işçilerinin dikkatini çekerdi. Lucas suskun kaldı, ayakkabısının burnuyla rıhtımın tozlu zeminine bir daire çizdi.

Jules bakışıyla Lucas'ya, berbat haldeki bir Chevro-

let Camaro'yu, uzaklarında olmayan bir yere, dokların üzerine indiren vinci işaret etti. Bu, sulardan çıkardığı yedinci araba iskeletiydi.

"Ben buradan uzak olmayan bir yerde araba bulacağımız yeri biliyorum, ama çalıştırıldıklarında motorlarından tuhaf bir blob blob sesi çıkıyor!" diye fısıldadı yaşlı serseri Lucas'nın kulağına.

Müfettiş Pilguez'in soran bakışları altında Lucas homurdana homurdana uzaklaştı:

"Size gerekeni arayacağım!"

Üç dakika sonra kocaman bir Chrysler'in direksiyonunda geldi ve kemerin önüne park etti. Jules market arabasını itti, Pilguez ve Zofia Heurt'ün içinden çıkmasına yardım ettiler. Başkan Yardımcısı arka koltuğa uzandı ve Jules battaniyelerinden biriyle onu tamamen örttü.

"Bana geri getirmeden önce yıkamanız lazım ama!" diye ekledi kapıyı çarparak.

Zofia Lucas'nın yanına oturdu. Pilguez onun camına eğilerek:

"Oyalanmayın!"

"Sizi bırakalım mı göreve?" diye sordu Lucas.

"Ne için?" dedi Polis, kızgındı.

"Kovuşturma yapmayacak mısınız?" diye sordu Zofia.

"Elimdeki tek kanıt iki santim uzunluğunda bakır bir silindir ve sizi kurtarabilmek için de ondan ayrılmak zorunda kaldım! Sonuçta," diye ekledi Müfettiş omuzlarını silkerek, "aşırı gerilimi engellemek... bir sigorta da bu işe yarar, öyle değil mi? Haydi, toz olun!"

Lucas gaza bastı ve araba bir duman bulutu içinde uzaklaştı. Hâlâ rıhtım boyunca yol alıyorlardı ki Ed'in boğuk sesi işitildi:

"Bana bunu ödeyeceksiniz, Lucas!"

Zofia battaniyenin bir ucunu kaldırdı, Heurt'ün kıpkırmızı yüzü ortaya çıktı.

"Uygun bir zaman seçtiğinize emin değilim," dedi Zofia ihtiyatlı bir sesle.

Gözlerini sürekli kırpıştıran Başkan Yardımcısı Lucas'ya konuşmaya devam etti:

"Bittiniz siz Lucas, benim gücümü bilmiyorsunuz!"

Lucas frene bastı, araba metrelerce kaydı. İki eli direksiyonda duran Lucas, Zofia'ya döndü.

"İnin!"

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Zofia, endişe içinde.

Lucas'nın emrini tekrarlamak için takındığı ses tonu tartışmaya hiç imkân vermiyordu. Zofia indi ve arabanın camı gıcırdayarak kapandı. Dikiz aynasından bakan Heurt, Lucas'nın karanlık bakışlarının simsiyah olduğunu gördü.

"Benim gücümü bilmeyen sizsiniz dostum!" dedi Lucas. "Ama endişelenmeyin, çabucak öğreneceksiniz!"

Kontak anahtarını alıp arabadan çıktı. Bir adım atmıştı ki bütün kapılar kilitlendi. Motorun devri yavaş yavaş arttı. Ed Heurt doğrulduğunda, tablonun ortasındaki kadranın oku dakikada 4500 devir gösteriyordu. Lastikler asfaltın üzerinde patinaj yapıyor ama araba yerinden kımıldamıyordu. Lucas kollarını kavuşturdu, düşünceli bir hali vardı. Mırıldandı:

"Ters giden bir şey var ama ne?"

Zofia yanına yaklaştı ve çekinmeden sarstı.

"Ne yapıyorsunuz?"

Arabanın içinde Ed, kendini koltuğa yapıştıran görünmez bir kuvvetin etkisine kapılmış hissediyordu. Koltuğun arkalığı yuvalarından sertçe koptu ve arabanın camına doğru itildi. Heurt, kendini geriye doğru çeken güce direnebilmek için koltuğun kemerlerine yapıştı, dikişler yırtıldı ve emniyet kemeri çözüldü. Kapının koluna ümitsizce tutundu, ama emme gücü öylesine yüksekti ki eklemleri önce morardı, sonra da nafile dirençlerinden vazgeçti. Ed mücadele ettikçe geriliyordu. Vücudu ölçüsüz bir ağırlık altında ezildiğinden, arka bagajın içine doğru acımasızca gömülüyordu. Tırnakları koltuğun

derisini tırmaladı ama bir işe yaramadı; bagajın içine girdiğinde, koltuğun arkalığı yerine geri geldi ve kuvvet kalktı. Ed artık karanlıktaydı. Komuta tablosunda, devir göstergesi kadranın uç sınırına vurup duruyordu. Dışarda, motorun uğultusu sağır edici bir hal almıştı. Dumanlar tüten tekerleklerin lastiği yerde yağlı siyah izler bırakıyordu, arabanın her yanı titriyordu. Kaygı içindeki Zofia arabadaki adamı kurtarmak için hızla koştu; arabanın içi boştu, panik içinde Lucas'ya baktı. Lucas düşünceli düşünceli kontak anahtarını evirip çeviriyordu.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu Zofia.

"Bagajda," cevabını verdi, kafası çok meşguldü. "Gerçekten yürümeyen bir şey var... Neydi unuttum?"

"Ama siz tamamen hastasınız! Ya frenler tutmasaydı..."

Zofia cümlesini tamamlayacak vakit bulamadı. Sakinleştiği belli olan Lucas başını salladı ve aynı anda parmaklarını şaklattı. El freni boşalan araba limana doğru ilerledi. Zofia rıhtımın kenarına koştu, dalgalara henüz gömülmemiş olan aracın arkasında, tüm dikkatiyle aracın hâlâ suyun üzerinde olan bagajına odaklandı ve Başkan Yardımcısı 80 numaralı rıhtımı çevreleyen suların içinden bata çıka çıktı. Akıntıya kapılmış bir mantar gibi yüzen Ed Heurt, beceriksiz kulaçlarla taş merdivene ulaştı. Su tükürüp duruyordu. Araba, Lucas'nın büyük gayrimenkul projelerini de sürükleyerek sulara gömüldü. Meydanda duran Lucas'nın gözlerinde yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuğun rahatsızlığı vardı.

"Acıkmadınız mı?" dedi kararlı adımlarla yaklaşmakta olan Zofia'ya. "Tüm bu işlerle uğraşırken yemeğe geciktik değil mi?"

Zofia ateş püskürüyordu:

"Kimsiniz siz?"

"Açıklaması biraz zor," cevabını verdi Lucas, rahatsız olmuştu.

Zofia elinden anahtarları kaptı.

"Böyle maharetler gösterdiğinize göre ya şeytanın oğlusunuz ya da en iyi öğrencisi."

Lucas, ayakkabısının burnuyla tozun içine çizmiş olduğu dairenin tam ortasına düz bir çizgi çekti. Başını eğdi ve süklüm püklüm bir halde cevap verdi:

"Hâlâ anlamadınız mı?"

Zofia bir adım geriledi, sonra iki adım birden.

"Ben onun elçisiyim... en seçkini!"

Zofia çığlığını bastırmak için eliyle ağzını kapadı.

"Olamazsınız..." diye mırıldandı ve Lucas'ya son bir kez bakıp koşarak uzaklaştı.

Adını seslendiğini işitti, ama Lucas'nın sözleri rüzgârın paramparça ettiği birkaç heceden başka bir şey değildi.

"Lânet olsun, sen de bana hakikati söylememiştin ki!" dedi Lucas, öfkeli bir ayak darbesiyle daireyi silerek.

*

Şeytan, geniş bürosundaki kontrol ekranının ışıklarını yaktı. Lucas'nın yüzü monitörün ortasında yok olan küçücük beyaz bir nokta halini aldı. Şeytan, koltuğunu ekseni etrafında döndürdü ve dahili telefonun düğmesine bastı.

"Derhal Blaise'i yollayın bana!"

*

Lucas park yerine kadar yürüdü ve açık gri bir Dodge'a binerek doklardan ayrıldı. Bariyeri geçince, ceplerinden küçük bir kartvizit bulup çıkardı ve siperliğin üzerine iliştirdi. Cep telefonunu aldı ve ezbere bildiği tek gazetecinin numarasını çevirdi. Amy üçüncü çalışta açtı telefonu.

"Niçin öfkelenip gittiğini hâlâ anlamış değilim?" dedi.

"Tekrar aramanı beklemiyordum, bir sıfır öndesin."

"Senden bir şey isteyeceğim!"

"Sayı kaybettin! Ya ben ne kazandım?"

"Sana bir hediyem olduğunu söyleyebiliriz."

"Eğer çiçekse kendine sakla!"

"Sansasyonel bir haber!"

"Yayınlamamı istiyorsun, düşüneyim!"

"Böyle bir şey, evet."

"Yalnızca eğer tüyo geçenki kadar ateşli bir geceden geçecekse olur."

"Hayır, Amy, bu mümkün değil!"

"Duştan vazgeçsem de mi?"

"Evet!"

"Senin gibi tiplerin âşık olması umutsuzluğa düşürüyor beni!"

"Teybini çalıştır, gayrimenkulün parababalarından biri hakkında, onun hayal kırıklıkları seni en şanslı gazeteci yapacak!"

Dodge 3. Cadde boyunca ilerliyordu; Lucas konuşmasını tamamladı ve Van Ness'e saparak Pasific Heights'a doğru ilerledi.

*

Blaise kapıya üç kez vurdu, nemli ellerini pantolonuna kuruladı ve içeri girdi.

"Beni görmek mi istediniz, *Başkan*?"

"Cevabını bildiğin aptalca soruları hep sormak zorunda mısın? Ayakta kal!"

Blaise doğruldu, son derece endişelenmişti. *Başkan* çekmecesini açtı ve kırmızı bir dosyayı masanın öteki ucuna fırlattı. Blaise minik minik adımlarıyla gidip dosyayı aldı ve hemen geri gelip efendisinin karşısına dikildi.

"Sence, salak herif, seni buraya masamın etrafında dönüp durasın diye mi çağırttım? Aç dosyayı, sersem!"

Blaise karton kapağı sinirli sinirli açtı ve Lucas'nın Zofia'yı kolları arasında tuttuğu fotoğrafı hemen tanıdı.

"Bunu bizim yıl sonu dilekleri kartımız yapmayı çok isterim, ama bir altyazı gerek!" diye ekledi Şeytan, masaya yumruğunu indirerek. "Senin bunu bulabileceğini umuyorum, çünkü en iyi adamımızı seçen sensin!"

"Olağanüstü bu fotoğraf, öyle değil mi?" diye geveledi Blaise, her tarafından terler akıyordu.

"Bu durumda," diye devam etti Şeytan, sigarasını mermer masanın üzerinde ezerek, "ya senin mizah anlayışın zekânı aşıyor ya da zekice bir şeyleri ben kaçırıyorum."

"Siz de düşünemezdiniz ki, *Başkan,* ki... yo hayır... neyse!" diye bağladı Blaise etkilenmiş bir tonda. "Tüm bunlar öngörüldü ve tamamen kontrol altında! Lucas'nın gücünden sual olunmaz, kesinlikle inanılmaz biri o!"

Şeytan cebinden bir sigara daha çıkardı ve yaktı. Derin bir nefes çekti ciğerlerine ve Blaise'in yüzüne dumanı üfledi.

"Bana anlatmakta olduğun şeye çok dikkat et..."

"Şah mat hedefliyoruz... evet, rakibinizin kraliçesini almak üzereyiz."

Şeytan ayağa kalktı ve geniş camlı pencereye doğru yürüdü. Ellerini cama koyup bir süre düşündü.

"Bırak bu metaforları, nefret ederim. Doğru söylediğini ümit edelim... Bir yalanın sonuçları senin için cehennemden beter olur."

"Sizi hiç kaygılandırmayız!" diye mırıldandı Blaise, parmak uçlarında geri çekilirken.

Şeytan, yalnız kaldığında, uzun masanın ucuna gelip oturdu. Kontrol ekranını açtı.

"Yine de bir-iki şeye bakalım," diye homurdandı dahili telefonun düğmesine yeniden basarak.

*

Lucas, Van Ness yolunda ilerliyordu, yavaşlayıp Pacific Street kavşağında başını çevirdi, camını açtı, radyoyu çalıştırdı ve bir sigara yaktı. Golden Gate'in ayakları altından geçerken radyoyu susturdu, sigarasını fırlattı, camı kapadı ve Sausalito istikametinde sessizce ilerledi.

*

Zofia, Ford'unu park yerinin en ucuna bıraktı. Merdivenlerden çıktığında Union Square'daydı. Küçük parktan geçti ve amaçsızca yürüdü. Yan yolda, genç bir kadının ağladığı bir banka oturdu. Neyi olduğunu sordu ama onun cevabını dinleyemeden önce boğazının üzüntüden düğüm düğüm olduğunu hissetti.

"Üzgünüm," dedi uzaklaşırken.

Kaldırım boyunca yürüdü, lüks dükkânların camekânları önünde oyalandı. Büyük Macy's mağazasının döner kapısına baktı ve farkına bile varmadan turnikeden geçti. Tam içeri girmişti ki baştan ayağa civciv sarısı üniforma giyinmiş bir hostes, *Canary Wharf* marka son moda kokuyu bol bol dökünmesini önerdi. Zofia, belirsiz bir gülümsemeyle teklifi zarifçe reddetti ve *Habit Rouge* parfümünü nerede bulacağını sordu.

Parfümün reklamını yapmaktan sorumlu genç sinirlendiğini gizlemeye çalışmadı.

"Sağdan ikinci tezgâh!" dedi omuzlarını silkerek.

Zofia uzaklaştığında satıcı kız arkasından iki kez sarı koku sıktı.

"Başkalarının da var olma hakkı var!"

Zofia teşhir standına yaklaştı. Tanıtım şişesini çekingen çekingen eline aldı, dikdörtgen şeklindeki kapağı çıkardı ve bileğinin iç kısmına iki damla damlattı. Elini yüzüne yaklaştırdı, etkili esansın kokusunu içine çekti ve gözlerini kapadı. Kapalı gözkapaklarının altında, Golden Gate'in altından geçen hafif pus, Sausalito'ya doğru

kuzeye uç veriyordu: Issız gezinti yerinde, siyah takım elbiseli bir adam su boyunca tek başına yürüyordu.

Bir satıcının sesi onu dünyaya getirdi. Zofia etrafına bakındı. Kolları kurdeleli çantalarla yüklü kadınlar, tezgâhlar arasında koşturuyorlardı.

Zofia başını eğdi, küçük şişeyi yerine koydu, sonra mağazadan çıktı. Arabasını bulduktan sonra, körler eğitim merkezine gitti. O günün dersi sessizlikti, dersler boyunca öğrencileri ona saygı gösterdiler. Zil çaldığında, iskemlesini kürsüye yatık bıraktı ve salondan çıkmadan önce öğrencilere yalnızca "Teşekkürler," dedi. Evine geri döndü ve holde muhteşem çiçeklerle süslemiş büyük bir saksıyı fark etti.

"Senin kata çıkarmanın imkânı yok!" dedi Kraliçe kapısını açarak. "Hoşuna gitmedi mi, bu girişte sevimli durmuyor mu?"

"Evet," dedi Zofia dudağını ısırarak.

"Nen var?"

"Kraliçe, 'seni uyarmıştım' diyenlerden değilsiniz siz, di mi?"

"Hayır, hiç tarzım değil!"

"O halde, bu buketi size koyabilir misiniz lütfen?" dedi Zofia kırık bir sesle.

Hemen ardından kendi katına çıktı. Kraliçe onun merdivende kaçışına baktı; gözden kaybolduğunda mırıldandı:

"Sana söylemiştim!"

Mathilde gazetesini bıraktı ve arkadaşını süzdü.

"Güzel bir gün geçirdin mi?"

"Ya sen?" karşılığını verdi Zofia, çantasını portmantonun dibine bırakarak.

"Cevap mı bu da! Yüzünden belli, soru acil değildi."

"Yorgunum Mathilde!"

"Gel yatağıma otur!"

Zofia söylenene uydu. Kendini döşeğin üzerine

bıraktığında, Mathilde inledi.

"Üzgünüm," dedi Zofia doğrularak. "Evet, senin günün nasıldı?"

"Heyecan verici!" diye devam etti Mathilde, yüzünü buruşturarak. "Buzdolabını açtım, lafı bir dokundurdum, beni bilirsin, bir domates gülmekten çatladı, öğleden sonrayı da maydanoz şampuanlamakla geçirdim!"

"Bugün çok mu acı çektin?"

"Yalnızca aerobik dersim sırasında! Tekrar oturabilirsin ama bu kez dikkatli ol!"

Mathilde pencereden baktı ve hemen Zofia'ya dönüp, "Ayakta kal!" dedi.

"Niçin?" diye sordu Zofia, şaşırmıştı.

"Çünkü iki dakika içinde tekrar kalkacaksın," cevabını verdi Mathilde, gözlerini kaçırmadan.

"Ne var?"

"O bunu bağışlar mı bilmem!" diye kıkırdadı Mathilde.

Zofia gözlerini fal taşı gibi açtı ve bir adım geriledi.

"Aşağıda mı?"

"Şaşıracak ne var, bu ikizi değilse tabii, belki o da bana olur hem! Seni bekliyor, arabasının kaputuna oturmuş, elinde çiçekler, haydi, in!" dedi Mathilde, ama çoktan odada yalnız kalmıştı bile.

Zofia kaldırımdaydı. Lucas doğruldu ve çömlek saksısında gururla dikili duran kızıl nilüferi iki eliyle uzattı.

"En çok hangisini tercih ettiğinizi hâlâ bilmiyorum, ama en azından bu sayede benimle konuşuyorsunuz!"

Zofia tek kelime etmeden onu süzdü. Lucas ona doğru ilerledi.

"Sizden isteğim, en azından size açıklamada bulunmama fırsat verin."

"Neyi açıklamak?" dedi Zofia. "Açıklayacak hiçbir şey yok."

Sırtını döndü, eve girdi, girişin tam ortasında durdu, geri döndü, tekrar sokağa çıktı, tek laf etmeden adama

doğru yürüdü, nilüferi aldı ve eve geri döndü. Kapı ardından çarptı. Kraliçe merdivenden çıkmasını engelledi ve su çiçeğine el koydu.

"Ben ilgilenirim, sana da çıkıp hazırlanman için üç dakika veriyorum. Hem cilveli, hem de zorlu, çok kadınca, ama unutma ki her şeyin karşıtı hiçbir şeydir, ve hiçbir şey de, pek bir şey sayılmaz... haydi, git!"

Zofia karşılık vermek istedi, ama Kraliçe ellerini kalçalarına koydu ve otoriter bir tonda:

"Aması maması yok!"

Dairesine giren Zofia giysi dolabına yöneldi.

"Niçin bilmiyorum ama onu gördüğüm an, bu akşam Kraliçe'yle baş başa jambonlu püre yiyeceğimi sezdim," dedi Mathilde pencereden Lucas'ya hayran hayran bakarken.

"İyi misin!" karşılığını verdi Zofia, öfke içinde.

"Çok iyi, ya sen?"

"Beni sorup durma Mathilde, şimdi zamanı değil."

"Dostum, kendini yalnız hissettiğini sanmıştım da!"

Zofia portmantodan pardösüsünü aldı, kapıya doğru ilerlerken, içten bir sesle konuşan arkadaşına cevap vermedi:

"Aşk hikâyeleri daima yoluna girer!.. Benimki hariç."

"Saptamalar yapıp durma istersen, neden söz ettiğini bile bilmiyorsun," cevabını verdi Zofia.

"Benim eskisini tanımış olsaydın, cehennemin ne demek olduğunu bilirdin! Haydi git, güzel bir gece geçir."

Kraliçe nilüferi tek ayaklı, küçük bir yuvarlak masanın üzerine koymuştu. Çiçeğe dikkatle baktı ve mırıldandı: "Hiç de fena durmadı!" Şöminenin üzerindeki aynadaki yansısına bir göz atarak, gümüşi saçlarını aceleyle düzene koydu ve girişe doğru ölçülü adımlarla yürüdü. Başını kapıdan uzatarak kaldırımda volta atan Lucas'ya fısıltıyla seslendi: "Geliyor!" Zofia'nın ayak seslerini işitince hızla içeri kaçtı.

Zofia, Lucas'nın sırtını dayadığı mor gezinti arabası-

na yaklaştı.

"Niçin buraya geldiniz? Ne istiyorsunuz?"

"İkinci bir şans!"

"İlk izlenimin iyi olması için asla ikinci şansı olamaz insanın!"

"Bu akşam, bunun yanlış olduğunu size kanıtlamak bana çok iyi gelecek."

"Niçin?"

"Çünkü."

"Bir cevap olarak biraz kısa!"

"Çünkü bu öğleden sonra Sausalito'ya döndüm," dedi Lucas.

Zofia ona baktı, onu ilk kez kırılgan görüyordu.

"Gece olsun istemiyorum," dedi. "Hayır, bundan daha karmaşık. 'İstememek' her zaman benim bir parçam oldu, biraz önce tuhaf olan şey tersini anlamam oldu, bir kez istedim!"

"Neyi istediniz?"

"Sizi görmeyi, sizi işitmeyi, sizinle konuşmayı!"

"Başka neyi! Size inanmak için bir gerekçe bulmamı mı?"

"İzin verin sizi götüreyim, bu yemeği reddetmeyin."

"Aç değilim," dedi Zofia, gözlerini indirerek.

"Hiç aç olmadınız siz! Her şeyi söylememiş olan ben değilim yalnızca..."

Lucas arabanın kapısını açtı ve gülümsedi.

"...Kim olduğunuzu biliyorum."

Zofia onu süzdü ve arabaya bindi.

Mathilde perdenin ucunu bırakınca pencere yavaşça örtüldü. Aynı anda, giriş katındaki bir pencerenin perdesi de indi.

Araba ıssız sokağın dibinde kayboldu. Çiseleyen bir sonbahar yağmurunun altında, birbirlerine bir şey demeden yol alıyorlardı. Lucas yavaş sürüyordu. Zofia dışarıya bakıyor, kendine sorduğu soruların cevabını gökte arıyordu.

"Ne zamandan beri biliyorsunuz?" diye sordu.

"Birkaç gündür," cevabını verdi Lucas, rahatsız olmuştu, çenesini kaşıyordu.

"Bu daha da iyi! Ve bu sürede hiçbir şey söylemediniz!"

"Siz de, siz de hiçbir şey demediniz."

"Ben yalan söylemeyi bilmem!"

"Ben ise, hakikati söylemek üzere programlanmış değilim!"

"Bu durumda sizin her şeyi hazırladığınızı, baştan beri düzenlediğinizi düşünmemek nasıl mümkün olur?"

"Çünkü bu sizi küçümsemek olur. Hem tersi de olabilir, karşıtlar hep vardır! Şu anki durum bana hak veriyor gibi."

"Hangi durum?"

"Tüm bu yumuşaklık, sarıp sarmalayıcı ve tuhaf değil mi? Siz, ben, bu arabanın içinde, nereye gittiğimizi bile bilmeden."

"Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu Zofia. Islak kaldırımlarda gidip gelen yayalara boş bakışlarla bakıyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum. Sizin yanınızda kalmak."

"Durdurun şunu!"

Lucas frene sıkıca bastı ve araba ıslak asfaltın üzerine kayarak bir trafik ışığının dibinde yolunu tamamladı.

"Bütün gece sizi özledim, ve bütün gün. Sausalito'ya kadar gidip yürüdüm, ama orada da sizi özlüyordum; sizi özlüyordum ve bu güzel bir şeydi."

"Bu sözcüklerin anlamını bilmiyorsunuz siz."

"Ben yalnızca karşıtanlamlarını biliyordum."

"Bana kur yapmayı bırak."

"Nihayet birbirimize 'sen' diye hitap edeceğimizi hayal ediyordum!"

Zofia cevap vermedi. Sarı ışık yandı, sonra yeşil, sonra sarı, sonra kırmızı. Silecekler yağmuru kovuyor, sessizliğe ritim tutuyordu.

"Size kur yapmıyorum!" dedi Lucas.

"Bunu kötü yaptığınızı söylemedim," karşılığını verdi Zofia başını içtenlikle sallayarak, "kur yapıyorsun dedim, farklı bu!"

"Peki devam edebilir miyim?" diye sordu Lucas.

"Farların saldırısına uğradık."

"Beklesinler, kırmızı yanıyor!"

"Evet, üçüncü kezdir!"

"Bana ne oluyor anlamıyorum, zaten pek bir şey anlamıyorum, ama kendimi size çok yakın hissediyorum, hem bu sözcükler de benim söz dağarımda yer almaz."

"Böyle şeyler söylemek için biraz erken."

"Hakikati söylemenin de zamanı mı var?"

"Evet, var!"

"Bu durumda, gerçekten yardıma ihtiyacım var; samimi olmak, sandığımdan da daha karmaşık."

"Evet, dürüst olmak güçtür Lucas. Sandığınızdan bile daha güç, çoğu zaman da nankör ve adaletsiz bir iş, ama dürüst olmamak hem görüp hem de kör olduğunu iddia etmektir. Tüm bunlar size açıklanamayacak kadar karmaşık. Biz birbirimizden çok farklıyız, gerçekten çok farklı."

"Tamamlayıcı," dedi Lucas, ümit dolu bir sesle, "bu konuda sizinle tamamen hemfikirim!"

"Hayır, gerçekten farklı!"

"Bu sözlerin sizin ağzınızdan çıktığını işitmek! Ben inanıyordum ki..."

"İnanıyor muydunuz?"

"Öfkelenmeyin, inanıyordum ki farklılık... ama yanılmış olmalıyım, daha doğrusu haklıydım, paradoksal olarak üzücü bu."

Lucas arabadan çıktı, kapısını açık bıraktı. Klakson gürültüleri artarken, Zofia, yağmurun altında, adamın peşinden koşmaya başladı. Ona sesleniyordu, ama Lucas işitmiyordu, sağanak şiddetlenmişti. Nihayet Lucas'yı yakaladı, kolundan tuttu, Lucas arkasına döndü ve yüz

yüze baktılar. Zofia'nın saçları yüzüne yapışmıştı, Lucas dudaklarına düşen isyankâr bir tutam saçı nazikçe uzaklaştırdı. Zofia onu itti.

"Dünyalarımızın hiçbir ortak yanı yok, inançlarımız birbirine yabancı, umutlarımız ayrılıyor, kültürlerimiz çok uzak... her şey bizi iterken birlikte nereye doğru yürümemizi istiyorsunuz?"

"Korkuyorsunuz!" dedi Lucas. "Evet, korkudan taş kesiyorsunuz. Yerleşik kurallarınızın tersine, görmeyi red2 deden sizsiniz, körlükten ve samimiyetten söz eden siz. Gün boyu iyi niyet vaaz ediyorsunuz, ama edimden yoksun kalırsa içilen antlar bir işe yaramaz. Beni yargılamayın, doğru, ben sizin karşıtınızım, ama aynı zamanda sizin benzerinizim, diğer yarınızım. Ne hissettiğimi size anlatamam, çünkü iki gündür bana musallat olan şeyi sözcüklerle nitelendirmeyi bilmiyorum, öyle ki her şeyin değişebileceğine kendimi inandırdım, benim dünyamın, sizin dediğiniz gibi, sizinkinin, onlarınkinin. Sürdürdüğüm mücadeleler vız gelir, karanlık gecelerimin ve pazarlarımın önemi yok, ben bir ölümsüzüm ve ilk kez yaşamak istiyorum. Birbirimizi tanıyabiliriz, birbirimizi keşfedebilir ve sonunda birbirimize benzeyebiliriz... zaman içinde."

Zofia onu susturmak için bir parmağını ağzına götürdü:

"Zaman dediğiniz iki gün mü?"

"...ve üç gece! Ama benim sonsuzluğumun bir bölümüne değer," karşılığını verdi Lucas.

"Yeniden başlamayın!"

Gökte bir gümbürtü koptu, sağanak giderek tehditkâr bir fırtınaya dönüşüyordu. Lucas başını kaldırdı ve hiç olmadığı kadar kararmış geceye baktı.

"Acele edin," dedi kararlı bir sesle, "buradan derhal ayrılmamız gerek, çok kötü bir şey seziyorum."

Daha fazla beklemeden Zofia'yı sürükledi. Kapıları kapatıp motoru çalıştırdı ve tamponuna yapışmış sürü-

cüleri terk etti. Sertçe sola döndü ve meraklı bakışlardan korunarak tepenin altından geçen tünele daldı. Yeraltı bomboştu, Lucas Chinatown kapılarına açılan uzun düz hatta hızlandı. Neon ışıkları, ön camın üzerinden akıp geçiyor, kesik beyaz parıltılarıyla arabanın içini aydınlatıyorlardı. Silecekler durdu.

"Muhtemelen kısa devre!" dedi Lucas far lambaları aynı anda patladığında.

"Kısa devreler!" karşılığını verdi Zofia. "Fren yapın, neredeyse hiçbir şey görünmüyor."

"Çok isterim," cevabını verdi Lucas, hiç direnç göstermeyen pedala basarak.

Ayağını gazdan kaldırdı, ama bu hıza çıkmış olan araba, beş ana yolun kesiştiği tünel çıkışından önce asla duramazdı. Bu onun için önemli değildi, yenilmez olduğunu biliyordu, ama başını çevirip Zofia'ya baktı. Göz açıp kapayana dek direksiyona sımsıkı sarıldı ve bağırdı:

"Tutunun!"

Tüm gücüyle arabanın gidiş yönünü değiştirerek aracı, taş döşeli yan yüzeyin kenarındaki oluğa dayadı, kocaman kıvılcım demetleri camı yalıyordu. İki patlama işitildi: Ön tekerlekler patlamıştı. Araba sağa sola yalpa vurduktan sonra yanlamasına durdu. Önü bariyerlere çarptı, birden arka dingil havalanınca, araba ânında iki tekerlek üzerinde bir valse başladı. Buick aniden tersyüz olarak tünelin çıkışına doğru amansızca kaymaya koyuldu. Zofia yumruklarını sıktı ve sonunda araba kavşağa ancak birkaç metre mesafede durdu. Baş aşağı olsa bile, Zofia'nın zarar görmemiş olduğunu anlaması için Lucas'nın bakması yetti.

"Bir şeyiniz yok değil mi?" diye sordu Zofia.

"Şaka mı ediyorsunuz!" dedi Lucas üstünü silkeleyerek.

"Zincirleme tepkime diye buna diyorlar!" dedi Zofia, konumunun rahatsızlığından kurtumak için bükülürken.

"Muhtemelen, bir sonraki zincir üstümüze çullanmadan çıkalım buradan," cevabını verdi Lucas, bir tekmeyle arabanın kapısını kapatırken.

Zofia'nın çıkmasına yardım etmek için dumanlar tüten arabanın etrafında dolandı. Zofia ayakları üzerinde doğrulduğunda elini tuttu ve koşarak genç kadını sürükledi. İkisi birden Chinatown'un merkezine doğru can havliyle koştular.

"Niçin böyle koşuyoruz?" diye sordu Zofia

Lucas tek laf etmeden koşmaya devam etti.

"En azından elimi kurtarabilir miyim?" dedi Zofia soluk soluğa.

Lucas parmaklarını gevşeterek Zofia'yı serbest bıraktı. Ölgün birkaç sokak lambasının aydınlattığı belli belirsiz bir dar sokağın sınırında durdu.

"İçeri girelim," dedi Lucas, küçük bir restoranı göstererek, "orada daha az tehlikede oluruz."

"Hangi tehlike, neler oluyor? Bir köpek sürüsünün kovaladığı kulağı kirişte bir tilki gibisiniz."

"Acele edelim!"

Lucas kapıyı açtı, ama Zofia milim kımıldamadı yerinden, Lucas onu içeri çekmek için yanına geldi, Zofia direndi.

"Sırası değil!" dedi Lucas, kolundan çekerek.

Zofia hemen kurtulup onu itti.

"Bize kaza yaptırdınız, peşimizden kovalayan kimse yokken delice koşturdunuz, ciğerlerim patlayacak ve hiç açıklama yapmıyorsunuz..."

"Peşimden gelin, tartışacak vaktimiz yok."

"Size niçin güveneyim?"

Lucas küçük restorana doğru geriledi. Zofia ona bakıyordu, tereddüt etti ve sonunda peşinden yürüdü. Salon küçüktü, sekiz masa saydı. Lucas en diptekini seçti, Zofia'ya bir iskemle uzattı ve kendi de oturdu. Geleneksel giysili yaşlı adamın sunduğu mönüyü açmadan kusursuz bir mandarin diliyle, kibarca, mönüde bulunma-

yan demleme çaydan istedi. Adam eğildi, sonra da mutfağa doğru çekip gitti.

"Olup biteni açıklayın bana Lucas, yoksa gidiyorum!"

"Bir uyarı aldım sanıyorum."

"Kaza değil miydi bu? Ne konuda sizi uyarmak istiyorlar?"

"Sizinle ilgili."

"Ama neden?"

Lucas önce bir soluk aldı, sonra cevap verdi:

"ÇÜNKÜ ONLAR HER ŞEYİ ÖNGÖRDÜ, BİZİM KARŞILAŞMAMIZ HARİÇ!"

Zofia, mavi porselenden küçük bir çanak içinde karides cipsi istedi. Lucas'nın şaşkın bakışları altında sakin sakin çıtırdatıyordu. Yaşlı adamın getirip masanın üzerine koyduğu kaynar semaverden bir bardak ikram etti Lucas.

"Size inanmayı çok isterdim, ama benim yerimde olsanız ne yapardınız?"

"Ayağa kalkar ve burayı terk ederdim..."

"Yeniden başlamayın!"

"...Tercihen de arka kapıdan."

"Benim de bunu yapmamı mı isterdiniz?"

"Kesinlikle! Hiçbir gerekçeyle arkanızı dönmeden, üç dediğimde ayağa kalkıyorsunuz ve perdenin ardına geçiyoruz. Şimdi!"

Zofia'yı bileğinden tuttu ve aldırmadan sürükledi. Alelacele mutfaktan geçerek, küçük avluya açılan kapıyı bir omuz darbesiyle zorladı. Bir yol açabilmek için, tekerlekleri gıcırdayan bir çöp arabasını itti. Zofia nihayet anladı: Karanlığın içinden bir siluet beliriyordu. Bir fenerin ışığı altında oradan oraya taşınan gölgeye, kendilerine yöneltilmiş otomatik bir silahın gölgesi ekleniyordu. Zofia etraflarının üç duvarla çevreli olduğunu şöyle bir göz atıp derhal saptamıştı ki, beş patlama sessizliği yırttı.

Lucas, gövdesiyle ona siper olmak için üzerine atladı. Zofia onu itmek istedi, ama Lucas onu duvara yapıştırdı.

İlk atış Lucas'nın oyluklarından sekti; ikincisi kalçasından sıyırdı, Lucas dizlerini kıvırdı ama hemen doğruldu; üçüncü patlama kaburga kemiklerinden sıçradı, etkisi şaşırtıcıydı; dördüncü kurşun omurgasının ortasına çarpıp aynı etkiyi yarattı, soluğu kesilmiş gibi oldu ve güçlükle tekrar soluk almaya başladı. Beşinci kurşun da isabet etti, bu etini yakan bir alev gibiydi: Beşinci kurşun onun bedenine giren ilk kurşun oldu... sol omzunun altından.

Saldırgan, cinayetini tamamlar tamamlamaz kaçtı. Silah seslerinin yankısı durulduğunda, sessizliği bozan yalnızca Zofia'nın soluk alıp verişiydi. Ona sarıldı. Lucas'nın başı omzundaydı. Kapalı gözleriyle, sanki hâlâ ona gülümsüyordu. Zofia onun cansız bedenini sarstı ve kulağına fısıldadı:

"Lucas?"

Lucas cevap vermedi, biraz daha güçlü sarstı.

"Lucas, saçmalamayın, açın gözlerinizi!"

Lucas kapalı gözleriyle uyuyor gibiydi. Kendini uykuya bırakmış bir çocuk gibi huzurlu bir hali vardı. Zofia, korkusu arttıkça ona daha sıkı sarılıyordu. Genç kadın yanağına bir damla gözyaşı indiğinde, görülmemiş bir gücün göğsünü sıktığını hissetti, midesi bulandı.

"Bu bizim başımıza gelemez, biz..."

"...Zaten ölüyüz... yenilmez... ölümsüz değil miyiz? Evet! Her aksilik onun işine yarıyor değil mi?" dedi Lucas doğrularak, neredeyse neşe içinde.

Zofia onu süzdü, içini kaplayan öfkeyi zapt edebilecek gibi değildi. Lucas yüzünü yavaşça onunkine yaklaştırdı, Zofia uzak durdu. Lucas'nın dudakları onunkilere hafifçe değerek, afyonlu tatta bir öpücük bıraktı. Zofia geri çekildi ve elinin kırmızıya boyanmış ayasına baktı.

"Niçin kanıyorsun o halde?"

Lucas, kolu boyunca akan kırmızı sızıntıyı izledi.

"Kesinlikle imkânsız bu. Bu da öngörülmemişti!" dedi.

...Sonra bayıldı.

Zofia, kollarıyla yeniden sarıp tuttu onu.

"Neler oluyor bize?" diye sordu Lucas, kendine geldiğinde.

"Beni ilgilendiren yanıyla bu oldukça karmaşık! Seni ilgilendiren yanıyla, sanırım bir kurşun omzunu sıyırdı."

"Canımı acıtıyor!"

"Bu sana belki mantıksız gelecek ama normal, seni hastaneye götürmek gerek."

"İmkânsız!"

"Lucas, iblisbilim konusuda tıbbi hiçbir bilgim yok, ama belli ki senin kanın var ve şimdi de kan kaybetmektesin."

"Şehrin öteki ucunda birini tanıyorum, bu yarayı kabuk bağlayana kadar dikebilir," dedi Lucas yarasına bastırarak.

"Ben de birini tanıyorum ve tartışmadan beni izleyeceksin, çünkü gece zaten yeterince hareketli geçti. Heyecan haddimi doldurduğumu düşünüyorum."

Zofia ona destek verdi ve ara sokağa sürükledi. Geçidin sonunda, çöp tenekesi yığını altında cansız yatan saldırganın cesedini gören Zofia, şaşkınlıkla Lucas'ya baktı.

"Az da olsa özsaygım vardır!" dedi yanından geçerken.

Bir taksi durdurdular, on dakika sonra Zofia'nın evinin önündeydiler. Zofia onu girişe yöneltti, gürültü yapmaması için işaret etti. Büyük bir dikkatle kapıyı açtı ve sessiz adımlarla merdivenlerden çıktılar. Eşiğe geldiklerinde Kraliçe'nin kapısı sessizce kapandı.

*

Çalışma masasının arkasında mosmor kesilmiş Blaise, kontrol ekranını açtı. Ellerinden damla damla ter akıyordu, alnı sucuk gibi terlemişti. Telefon çaldığında,

telesekreteri yanıt verdi, Blaise Şeytan'ın sesini işitti, doğu gecesinin doğuşunda toplanacak olan kriz komitesine pek de sevimli olmayan bir sesle onu çağırıyordu.

"Çözümlerini ve 'her şey öngörüldü'nün yeni bir tanımını yanına alıp vaktinde gelmekte çıkarın var," diye sözünü tamamlayan *Başkan* sertçe kapadı telefonu.

Blaise başını ellerinin arasına aldı. Bütün vücudu tir-tir titrerken ahizeyi kaldırdı, ama parmaklarının arasından kayıp gitti.

*

Mikhail, karşısındaki ekranların asılı durduğu duvara bakıyordu. Telefonunun ahizesini kaldırdı ve *Houston*'un direkt numarasını çevirdi. Hat, telesekreterdeydi. Omuz silkti ve saatine baktı; Guyana'da, *Ariane V* on dakika içinde atış rampasından fırlatılacaktı.

*

Lucas'yı yatağına yatırdıktan sonra, omzunu iki kocaman yastıkla destekleyen Zofia, giysi dolabına gitti. Üst rafta duran dikiş kutusunu aldı, banyodaki ecza dolabından bir şişe alkol çıkardı ve odaya geri döndü. Lucas'nın yanına oturdu, şişeyi açtı ve dikiş ipliğini dezenfektana batırdı. Sonra da ipliği iğne deliğinden geçirmeye çalıştı.

"Dikerken katliam yaratacak gibisin," dedi Lucas gülümseyerek, alaycı. "Titriyorsun!"

"Hiç de değil!" cevabını verdi Zofia, sevinç içinde, iplik iğne deliğinden nihayet geçmişti.

Lucas, Zofia'nın elini tuttu ve hafifçe uzaklaştırdı. Yanağını okşadı ve genç kadını kendine doğru çekti.

"Varlığımın seni tehlikeye atmasından çekiniyorum."

"Senle birlikte olduğum akşamların zengin tesadüflerle dolu olduğunu itiraf etmeliyim."

"İşverenimin tesadüflerle işi olmaz."

"Niçin sana ateş ettirdi?"

"Beni sınamak ve seninle aynı sonuçlara varmak için, sanırım. Asla yaralanmamam gerekirdi. Seninle temas edince güçlerimi yitiriyorum, bunun karşılığının da doğru olması için neredeyse dua edebilirim."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sana saldırmaya cesaret edemeyecektir. Senin meleksi dokunulmazlığın onu düşündürür."

Zofia, Lucas'nın gözlerinin içine baktı.

"Bundan söz etmiyorum, iki gün içinde ne yapacağız?"

Parmağının ucunu Zofia'nın dudaklarına değdirdi. Zofia da izin verdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Zofia, kafası karışmıştı, dikişine yeniden dönerek.

"Berlin Duvarı'nın yıkıldığı gün, erkekler ve kadınlar sokaklarının birbirine benzediğini keşfettiler. Her iki tarafta da sokaklar evlerle çevriliydi, yollarda arabalar dolaşıyordu, gecelerini sokak lambaları aydınlatıyordu. Mutluluklar ve mutsuzluklar aynı değildi, ama Batı'nın çocukları da Doğu'nunkiler gibi fark ettiler ki, karşıt olan şey, kendilerine anlatılmış olana benzemiyordu."

"Niçin bunu anlatıyorsun?"

"Çünkü Rostropoviç'in viyolonsel çaldığını işitiyorum!"

"Hangi parçayı?" diye sordu üçüncü kez iğneyi batıran Zofia.

"İlk kez işittiğim bir şey! Orası, canımı acıttın."

Zofia, dikiş ipliğini dişleriyle koparmak için Lucas'ya yaklaştı. Başını gövdesine yasladı ve bu kez kendini bıraktı. Sessizlik onları birbirine bağlıyordu. Lucas sağlam elinin parmaklarını Zofia'nın saçları arasına soktu, okşayışlarıyla Zofia'nın başını sallıyordu. Zofia ürperdi.

"İki gün kısa!"

"Evet," diye fısıldadı Lucas.

"Ayrılacağız. Kaçınılmaz bu."

Ve ilk kez, Zofia da Lucas da sonsuzluktan korktular.

"Benimle birlikte yeniden yola çıkmana izin vermeleri için pazarlık yapamaz mıyız?" dedi Zofia çekingen bir sesle.

"*Başkan*'la pazarlık yapılmaz, özellikle ona karşı kusur işlenmişse, yine de senin dünyana girmenin benim elimde olmamasından çok çekiniyorum."

"Ama daha önce, Doğu ile Batı arasında geçiş noktaları vardı değil mi?" dedi Zofia, iğneyi yeniden yaranın kenarlarına yaklaştırarak.

Lucas yüzünü buruşturdu ve bir çığlık attı.

"Burada çıtkırıldımlık yapıyorsun ama, daha dokunmadım bile! Bir-iki işim daha var!"

Kapı aniden açıldı ve Mathilde belirdi, koltuk değneği olarak kullandığı süpürgeye yaslanmıştı.

"Dairenin duvarları çiğnenmiş kâğıt gibiyse, benim elimden ne gelir," dedi onların yanına kadar topallaya topallaya ilerleyerek.

Yatağın ucuna oturdu.

"Şu iğneyi ver bana," dedi otoriter bir sesle Zofia'ya, "sen, yaklaş sen de," diye emretti Lucas'ya. "Çok şanslısın, solağım ben!"

Maharetli eliyle yaraları yeniden dikti. Omzun iki yanına atılan üç sıra dikiş yaraları kapatmaya yetmişti.

"Karanlık bir barın ardında iki yıl geçirince, tartışmasız bir hemşirelik yeteneği kazanır insan, özellikle de otelciye âşıksa. Gidip yatmadan önce bu konuda ikinize de bir çift lafım var. Sonra, aslında uyumakta olduğuma ve şu anda yapmakta olduğum şeyi rüyada yaptığımı yarın sabah düşünerek ömrümde hiç atmadığım kahkahayı atacağıma kendimi ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Derme çatma koltuk değneğine dayanan Mathilde odasına doğru yola çıktı. Kapının eşiğinde, onlara bakmak için geri döndü.

"Sizin sandığım şey olup olmamanızın pek önemi yok. Sana rastlamadan önce, Zofia, yeryüzündeki gerçek mutlulukların yalnızca kötü kitaplarda olduğuna inanıyordum, ancak oralarda bulunur sanıyordum. Ama bir gün sen bana, en kötümüzün bile daima bir yerlerde saklı kanatları olduğunu söyledin, onu mahkûm etmek yerine bu kanatları açmasına yardım etmeli, dedin. O halde, kendine gerçek bir şans ver, çünkü eğer benim onunla böyle bir şansım olsaydı, seni temin ederim ki dostum, ıskalamazdım bu şansı. Sana gelince, uf olmuş adam, bir tüyle bile olsa onu incitirsen, dikişlerini bu kez şişle dikerim. Ve böyle surat asıp durmayın, neyle boğuşmanız gerekirse gereksin, omuzlarınızı düşürmeyi ikinize de kesin olarak yasaklıyorum, çünkü eğer siz vazgeçerseniz tüm dünyanın dengesi bozulur, özellikle de benimkinin!"

Kapı ardından kapandı. Lucas ve Zofia suskun kaldılar. Salonun parkesi üzerinde topallayan adımlarını dinlediler. Mathilde, yatağından bağırdı:

"Ne zamandan beri söylüyorum sana, gizemli, saf tavırlarınla, melek gibi görünüyordun! Eh, şimdi de omuz silkmelerini kendine saklayabilirsin, o kadar aptal değilim ben!"

Zofia komodinin üzerindeki lambanın düğmesini tuttu ve kabloyu sertçe çekti. Otomatik sigorta aniden attı. Dairenin bütün pencerelerindeki perdelerden ay ışığı süzüldü içeri. Mathilde başını yastığına iyice gömdü. Odasında, Zofia Lucas'ya doğru iyice sokuldu.

Grace Cathedral'in çanlarının sesi banyonun yarı aralık penceresinden içeri girdi. On ikinci vuruşun yankısı şehrin üzerinde çınladı.

Ve akşam oldu ve sabah oldu...

Beşinci Gün

Beşinci günün şafağı söküyordu ve ikisi de uyuyordu. Sabahın ilk saatlerinin serinliği, açık pencereden sonbahar kokuları getiriyordu. Zofia Lucas'ya doğru iyice sokuldu. İnleyen Mathilde, onu huzursuz düşünden kurtarmıştı. Gerindi ve yalnız olmadığını fark ederek aniden donup kaldı. Yorganı yavaşça açtı ve önceki günkü giysileriyle yataktan çıktı. Sessiz adımlarla salona geçti.

"Bir yerin mi ağrıyor?"

"Kötü konumda uyumaktan ve şiddetli acıdan, üzgünüm, seni uyandırmak istememiştim."

"Bunun bir önemi yok, aslında uyumuyordum. Sana bir çay hazırlayayım."

Zofia mutfak köşesine yöneldi ve arkadaşının somurtkan yüzüne baktı.

"Bir sıcak çikolata kazandın!" dedi buzdolabını açarak.

Mathilde perdeyi açtı. Henüz boş olan sokakta, bir adam tasmasından tuttuğu köpeğiyle bir evden çıkıyordu.

"Ben bir labradorum olsun isterdim, ama her sabah onu dolaştırma fikri bile damardan Prozac almama yol açabilir," dedi Mathilde perdeyi geri kapatarak.

"Evcilleştirdiklerimizden sorumluyuz, ama bu ben olmayayım!" yorumunu yaptı Zofia.

"Gayet iyi belirttin. Planınız var mı, küçük Lu ile senin?"

"İki gündür tanışıyoruz! Hem, onun adı Lucas."

"Ben de öyle dedim."

"Hayır, planımız yok!"

"İyi de, böyle kalamaz, insan iki kişi olduğunda her zaman plan olur!"

"Bunu nereden çıkardın?"

"Böyle, rötuş yapma hakkı olmayan mutluluk resimleri vardır, boyarsın ama çizmeyi aşmazsın! Yani, bir artı bir eşittir iki, iki eşit çift ve çift eşit proje, bu böyle, başka türlü olamaz!"

Zofia kahkahadan kırıldı. Süt demlikte fokurdadı, fincana doldurdu ve çikolata tozunu yavaşça silkti.

"Al, saçmalayacağına iç," dedi duman tüten içeceği getirerek. "Çift nerede?"

"Üzüntü vericisin! Üç yıldır bana aşktan söz ettiğini işitiyorum, vıdı vıdı. Çekimin daha ilk gününde prenses rolünü reddedersen, senin peri masalların neye yarayacak."

"Ne romantik metafor!"

"Evet, pekâlâ, eğer seni rahatsız etmiyorsa, git onunla metafor yap! Seni uyarıyorum, eğer bir şey yapmazsan, bu bacak tamir olur olmaz, utanıp sıkılmadan bu bacakla seni dürteceğim."

"Göreceğiz. Durum göründüğü kadar basit değil."

"Sen hiç basit aşk hikâyesi gördün mü? Zofia, seni hep yalnız gördüm, sen değil miydin bana, 'Kendi mutluluğumuzdan yalnızca biz sorumluyuz,' diyen. Evet, dostum, senin mutluluğun 1.85 boylarında ve 78 kilo kadar kas, yalvarırım sana, mutluluğu ıskalama, insan mutluluğun altından geçmelidir."

"Ah, gerçekten zararlı ve nazik!"

"Hayır, pragmatik bu ve sanırım senin 'mutluluk' uyanmak üzeredir, onu görmeye şimdi gidebilirsen, çünkü gerçekten havaya ihtiyacım var, hadi, çık salonundan, yallah!"

Zofia başını salladı ve odasına doğru gitti. Yatağın

ayakucuna oturdu ve Lucas'nın uyanmasını kolladı. Esnerken gerinmek onu kediye benzetiyordu. Gözlerini araladı. Yüzü bir gülümsemeyle hemen aydınlandı.

"Uzun süredir mi buradasın?" diye sordu.

"Kolun nasıl?"

"Nerdeyse hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Lucas, omzunu çevirirken acıdan yüzün buruşturuyordu.

"Maço olmayan yorumla söylersek, kolun nasıl?"

"Büyük acı veriyor!"

"O halde, dinlen! Sana bir şey hazırlamak istiyorum, ama kahvaltıda ne yersin bilmiyorum."

"Yirmi kadar krep, bir o kadar da kruvasan."

"Kahve mi çay mı?" diye sordu Zofia, ayağa kalkarken.

Lucas ona baktı. Yüzü kararmıştı. Zofia'yı bileğinden tuttu ve kendine doğru çekti.

"Herkesin seni yalnız bıraktığı duygusuna ilk defa kapılmış olmamalısın. İçinde bulunduğun odanın her köşesinin daraldığı duygusunu, giysilerinin geceleyin eskimiş olduğu inancını, hiç seyirci yokken her aynada gördüğün yansının kendi sefaletin olduğu inancını, hiçbir iyi duygu hissetmeden, hiçbir şeyin seni sevmediğini düşündüğün, tüm bu hiçliğin senin kendi varlığının boşluğu olduğu duygusunu hiç mi hissetmedin?"

Zofia parmak uçlarını Lucas'nın dudaklarına dokundurdu.

"Böyle düşünme."

"O halde, beni bırakma."

"Sana bir kahve yapacağım."

Zofia yanına yaklaştı.

"Çözüm var mı bilmiyorum, ama bulacağız," diye fısıldadı.

"Bu omzu uyuşmaya bırakmamalıyım. Git duş al, ben kahvaltıyla ilgilenirim."

Zofia iyi niyetle kabul etti ve gözden kayboldu. Lucas, yatağın kenarına asılmış gömleğine baktı. Kolu ka-

rarmış bir kanla lekelenmişti, onu söktü. Pencereye kadar gitti, açtı ve gözünün önünde uzanan çatıları seyretti; büyük bir kargo gemisinin sis düdüğü, Grace Cathedral'in çanlarına cevap olarak koyda ötüyordu. Lekeli kumaşı top yaptı ve uzağa fırlatıp pencereyi kapadı. Sonra, banyonun eşiğine doğru birkaç adım attı ve kulağını kapıya dayadı. Suyun sesini işitmek ona iyi geldi, derin nefes aldı ve odadan çıktı.

"Kahve yapacağım, ister misiniz?" diye sordu Mathilde'e.

Mathilde ona sıcak çikolata fincanını gösterdi.

"Krepleri işittim, bu durumda silahlı soygunun yüzde onuyla yetinirim."

"En fazla yüzde beş," karşılığını verdi Lucas, tezgâhın arkasına geçerken, "ayrıca şartım da var, bana kahve kabının yerini söylerseniz."

"Lucas, dün akşam konuşmanızın bazı yerlerini işittim, gerçekten de can sıkıcı bir şeyler vardı. Haplandığım dönemde, bilmiyorum... kendime hiç soru sormazdım. Ama aspirinin bu tür triplere yol açtığını sanmam, tam olarak neden söz ediyordunuz?"

"İkimiz de çok içmiştik, bir yığın saçmalamış olmalıyız, endişelenmeyin, yan etkilerinden çekinmeden ağrı kesici kullanmaya devam edebilirsiniz."

Mathilde adamın önceki gece giydiği cekete baktı. İskemlenin arkasına asılıydı, sırtı kurşunlardan kalbura dönmüştü.

"Peki, kafayı çektiğinizde her zaman kevgircilik mi oynarsınız?"

"Daima!" cevabını verdi Lucas, oda kapısını açarken.

"Neyse, kurşun geçirmez bir ceket için yine de iyi kesimli, terzinizin omuzları sağlamlaştırmamış olması kötü."

"Bunu ona söylerim, inanın."

"Size güveniyorum, iyi duşlar!"

Kraliçe daireye girdi, gazeteyi ve kocaman bir paket

kurabiyeyi masanın üzerine koydu, odada yalnız olan Mathilde'i süzdü.

"Yarım pansiyon kahvaltısını kimse eleştiremez, ama müstakbel müşterimin hoşuna gitmeyebilir, kimbilir. Çifte kumrular uyandı mı?"

"Odada," dedi Mathilde gözlerini göğe kaldırarak.

"Her şeyin karşıtı hiç derken, söylediklerimi gerçekten tam da sözcük anlamlarıyla anlamış!"

"Üstü çıplak hayvanı görmediniz mi?"

"Hayır, ama benim yaşımda, bilirsin, onunla bir şempanze arasında büyük fark yoktur."

Kraliçe kruvasanları büyük bir tabağa dizerken, kuşkulu kuşkulu Lucas'nın ceketine baktı.

"Sokağın ucundaki kuru temizleyiciden uzak durmalarını söylersin, benimki o! Tamam, iniyorum!"

Merdiven boşluğunda kayboldu.

Zofia ve Lucas, sabah kahvaltısını üçe bölmek için masanın etrafına oturdular. Lucas sonuncu çöreği de yutunca hep birlikte mutfağı topladılar ve Mathilde'i rahat etsin diye yatağına yerleştirdiler. Zofia dokları ziyaretle başlayacağı günlük işlerine Lucas'yı götürmeye karar verdi. Portmantodan pardösüsünü aldı. Lucas giyilecek halde olmayan ceketine tiksintiyle baktı. Mathilde, tek kollu bir gömleğin belki de mahalle için biraz fazla orijinal olacağını belirtti. Eşyaları arasında bir erkek gömleği vardı, aldığı gibi getirmeye söz vermesi koşuluyla ödünç vermeyi kabul ediyordu. Birkaç dakika sonra sokağa çıkmaya hazırlanıyorlardı ki, Kraliçe onlara uyarıda bulundu. Kraliçe, elleri belinde, girişte duruyor ve Lucas'yı süzüyordu.

"Sizi böyle görenin sağlam yapılı olduğunuzu düşünecek haklı gerekçeleri olur elbette, ama yine de soğuk kaparak şeytanı kışkırtmaya kalkışmayın. Peşimden gelin."

Dairesine girdi ve eski dolabını açtı. Ahşap kapının

menteşeleri gıcırdadı. Kraliçe birkaç eşyayı aralayarak bir askıda duran ceketi çıkarıp Lucas'ya uzattı.

"Yepyeni olduğu söylenemez ama prens-dö-gal asla demode olmaz bana sorarsanız. Hem tüvid sıcak tutar!"

Lucas'nın ceketi giymesine yardım etti, sanki üzerine kesilmiş gibiydi, omuz genişliği tıpatıp uymuştu. Göz ucuyla Zofia'ya baktı.

"Kime ait olduğunu anlamaya çalışma istersen! Benim yaşıma gelince insan anılarıyla dilediğini yapabilir."

Kraliçe şöminenin kenarından destek almak için iki büklüm olurken tuhaf bir hareket yüzünü buruşturdu. Zofia ona doğru koştu.

"Neyiniz var Kraliçe?"

"Önemsiz, karnımda bir ağrı, şaşırmana gerek yok."

"Renginiz attı, bitkin görünüyorsunuz!"

"On yaşımdan beri güneşe çıkmadım, hem benim yaşımda, biliyorsun, sabahın birinde yorgun kalkabilir insan. Kaygılanma."

"Bir doktora götürülmeyi istemez misiniz?"

"Bir bu eksikti! Doktorların sende kalsın, ben de kendi evimde! Ancak böylelikle onlarla anlaşıyorum."

Eliyle onlara, 'haydi, haydi, ikinizin de acele bir hali var, gidin' der gibi bir işaret yaptı.

Zofia itaat etmeden önce tereddüt etti.

"Zofia?"

"Evet, Kraliçe?"

"Çok görmek istediğin o albüm var ya, sana onu göstermek beni mutlu edecek. Ama bu fotoğraflar biraz özel, akşamüzeri ışığında onları görmeni isterim. En yakışanı o."

"Nasıl isterseniz, Kraliçe."

"O halde, bu akşam beşte bana gel, gecikme ama, sana güveniyorum."

"Burada olacağım, söz."

"Şimdi, gidin, ikiniz de, kocakarı hikâyelerimle sizi yeterince geciktirdim Lucas, o cekete dikkat edin... Onu

giyen adama her şeyden çok bağlıydım."

Araba uzaklaştığında, Kraliçe penceresinin perdesini indirdi ve masasını süsleyen buketlerden birini düzenleyerek tek başına homurdandı:

"Yiyecek ver, yatacak ver, bir de giysi kalmıştı!"

California Street'e indiler. Polk Street kavşağında ışık kırmızı yandığında, tam Müfettiş Pilguez'in arabasının yanında buldular kendilerini. Zofia selam vermek için camını açtı. Müfettiş telsizinden gelen bir mesajı dinliyordu.

"Bu hafta neler oluyor bilemiyorum ama zıvanadan çıkmak üzereler, Chinatown'da çığrından çıkan beşinci kavga bu. Sizden ayrılıyorum, iyi günler," diyerek arabasını çalıştırdı.

Polis arabası, siren çala çala sola saptı. Onlarınki ise on dakika sonra 80 numaralı rıhtımın ucunda durdu. Eski kargo gemisinin halatların ucunda gevşek gevşek sallanışına baktılar.

"Kaçınılmaz olanı engelleyecek bir fikir buldum galiba," dedi Zofia, "seni benimle götürmeliyim."

Lucas onu süzdü, endişeli.

"Nereye?"

"Benimkilerin yanına, benimle gel, Lucas!"

"Nasıl yani? Kutsal-Ruh'un lütfuyla mı?" cevabını verdi Lucas ironik bir sesle.

"İnsan işvereninin yanına dönmek istemediğinde, beklenenin tam tersini yapmalı. Kovdurt kendini!"

"Benim CV'mi okudun mu sen? Onu silebileceğime ya da kırk sekiz saat içinde tekrar yazabileceğime inanıyor musun? Ya da senin ailenin beni kollarını açarak, kalpleri iyi niyet dolu kabul edeceğine gerçekten inanıyor musun? Zofia, senin evinin eşiğinden adımımı atarsam, muhafızlar sürüsü üzerime çullanıp geldiğim yere geri gönderirler beni ve geri dönüşün birinci sınıf olmasından korkarım."

"Ben ruhumu başkalarına adadım, kadere asla boyun eğmemeye onları ikna etmeye çalıştım, şimdi de sıra bende, mutluluğu tatma sırası bende, ben mutlu olacağım. Cennet kazanıldı, cennet demek çift olmak demek, bunu hak ettim ben."

"İmkânsızı istiyorsun sen, onlar birbirinin tamamen karşıtı, birbirimizi sevmemize asla izin vermezler."

"Biraz umut, bir işaret yeter. Değişmeye tek karar verebilecek olan sensin Lucas, onlara bir iyi niyet kanıtı ver."

"Söylediğinin doğru olmasını ve bu kadar kolay olmasını çok isterim."

"O halde, dene, yalvarırım!"

Lucas sustu. Sessizlik hüküm sürüyordu. Büyük geminin paslı pruvasına doğru birkaç adım uzaklaştı. Vahşi gıcırtılar içinde gerilen palamarlarının her şakırtısında, *Valparaiso* özgür olmak için, son barınağını –açıklarda güzel bir deniz kazası– seçmek için boğuşan bir hayvana benziyordu.

"Korkuyorum Zofia..."

"Ben de. İzin ver seni kendi dünyama götüreyim, senin her adımını yönlendiririm, senin uyanık anlarını öğrenirim, gecelerini keşfederim, yanında kalırım. Çizilmiş tüm kaderleri silerim, tüm yaraları yeniden dikerim. Öfkeli günlerinde ellerini sırtından bağlarım ki kötülük yapmayasın, çığlıklarını bastırmak için ağzımı ağzına yapıştırırım, hiçbir şey aynı olmaz, eğer sen yalnızsan ikimiz yalnız oluruz."

Lucas, Zofia'yı kollarına aldı, yanağını okşadı ve sesinin pes tınısıyla kulağına fısıldadı:

"Sana varmak için ne yollara başvurdum bilseydin! Bilmiyordum, Zofia, çok sık yanıldım ve her seferinde daha da fazla sevinçle, daha fazla coşkuyla tekrar başladım. Seni yaşayabilmek, seni keşfedebilmek ve seni hak ettiğin gibi sevebilmek için zamanımızın durmasını isterdim, ama bu zaman bize ait olmadan bizi bağlıyor. Ben

herkesin tek bir kişi olduğu, her şeyin biricik olduğu başka bir toplumdanım; ben kötülüğüm, sen iyiliksin, ben senin farklılığınım, ama sanırım seni seviyorum, ne istiyorsun söyle bana."

"Senin güvenini."

Liman bölgesinden ayrıldılar. Araba 3. Cadde'ye doğru yola devam etti. Zofia, gelip gidenle dolu, insanların ve araçların geçip durduğu geniş bir ana cadde arıyordu.

*

Blaise büyük büroya girdiğinde süklüm püklümdü, beti benzi atmıştı.

"Özel satranç dersim için mi bu?" diye bağırdı *Başkan,* sonsuz camekânlı pencere boyunca volta atıp duruyordu. "'Mat' kavramını yeniden tarif etsene bana?"

Blaise kendine kocaman bir siyah koltuk çekti.

"Ayakta kal, budala! Yok yok, otur, en iyisi, senin ne kadar azını görürsem kendimi o kadar iyi hissediyorum! Evet, durumu özetlersek, bizim seçkin çark mı etti?"

"*Başkan...*"

"Kes sesini! Konuşmanı istedim mi senden? Kulaklarımın senin o bet sesini işitmek istediği lafı çıktı mı ağzımdan?"

"Ben!.."

"Susuyor musun?"

Başkan öyle güçlü ulumuştu ki Blaise beş santim küçüldü.

"Onu davamızdan kaybetmemiz söz konusu olamaz," diye devam etti *Başkan,* "kısacası bizim kaybetmemiz söz konusu olamaz. Ezelden beri bu haftayı bekliyordum ve senin her şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim! Şu âna dek senin cehennem tanımın neydi bilmiyorum, ama senin için artık gelecekte muhtemelen yeni bir tanım olacak! Sesin çıkmasın! İçyağı dolu dudaklarının

kımıldamadığını görmem için ne gerekiyorsa yap! Bir planın var mı?"

Blaise bir kâğıt çıkardı ve alelacele birkaç satır çiziktirdi. *Başkan* notu kaptı ve masanın ucuna doğru uzaklaşarak okudu. Zafer tehlikede gözükse de, partiye ara verilip yeniden oynanabilirdi. Blaise, Lucas'yı süre dolmadan çağırmayı öneriyordu. Öfkeden kuduran Şeytan, kâğıdı top yapıp Blaise'in üzerine fırlattı.

"Lucas bunu bana çok pahalıya ödeyecek. Gece olmadan buraya getir onu ve bu kez başarısızlığı aklına bile getirme!"

"Kendi arzusuyla gelmeyecektir."

"Onun iradesinin benimkinden üstün olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Yalnızca ölmesi gerektiğini ima ediyorum..."

"...Küçük bir ayrıntıyı unutuyorsun... uzun süre önce oldu zaten bu, salak!"

"Bir kurşun ona isabet edebilmişse, ona isabet edecek başka yöntemler de vardır."

"O halde, konuşacağına bunları bul!"

Blaise hemen yok oldu, vakit öğleydi. Beş saat içinde gün batacaktı, demek ki korkunç bir sözleşmenin maddelerini kaleme alacak vakti pek az kalmıştı. En iyi ajanının öldürülmesini düzenlemekte, tesadüfe hiç yer olmamalıydı.

*

Ford, Polk ile California kavşağına, geniş bir alanın karşısına park etmişti. Günün bu vaktinde araçlar akın akın geliyordu. Zofia, yaya kaldırımından bastonuyla geçmekte güçlük çeken yaşlı bir adam gördü. Dört şeridi birden aşması için verilmiş zaman çok kısaydı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Lucas, gözü açılmış bir halde.

"Yardım et ona!" cevabını verdi Zofia, yaşlı yayayı

göstererek.

"Şaka mı ediyorsun?"

"Kesinlikle değil."

"Bir moruğu karşıya geçirmemi mi istiyorsun? Bu bana çok karmaşık gelmiyor..."

"Yap o halde!"

"Pekâlâ, yapacağım," dedi Lucas geri geri uzaklaşarak.

Adama yaklaştı ve hemen geri döndü.

"Benden istediğinin ne önemi var anlayamadım."

"Öğleden sonra, hastanedekilerin moralini yükselterek başlamayı mı tercih edersin yoksa? O da çok karmaşık değil, tuvaletlerini yapmalarına yardım etmek, hatırlarını sormak, iyiye gittikleri konusunda onlara güven vermek, bir sandalyeye oturup onlara gazete okumak falan..."

"Pekâlâ! Senin yıkıldı yıkılacak morukla ilgilenirim!"

Yeniden uzaklaştı... ve hemen Zofia'nın yanına geri döndü.

"Uyarıyorum seni, eğer karşıdaki küçük yumurcak, şu dijital kameralı telefonuyla oynayan, eğer tek bir fotoğraf çekerse, kıçına bir tekme indirip uyduculuk oynamaya uzaya gönderirim onu!"

"Lucas!"

"Tamam, tamam, gidiyorum!"

Lucas, şaşkın şaşkın kendisini süzen adamın koluna teklifsizce girdi.

"Arabaları saymaya geldiğini sanmıyorum! Yapış bastonuna, yoksa California Street'i tek başına geçmek çıkacak ikramiye olarak!"

Kırmızı ışık yandı ve Lucas ile yaşlı adamdan oluşan ekip yola girdi. İkinci çizgili şeritte, Lucas'nın alnı boncuk boncuk terlemeye başladı, üçüncüde bir karınca sürüsü kalça kaslarını mesken tutmuş gibi oldu, şiddetli bir kramp dördüncü şeritte her yanını ele geçirdi. Kalbi

korku ve telaş içinde çarpıyordu ve hava ciğerlerine erişmekte giderek güçlük çekiyordu. Daha yolun ortasına varmadan Lucas'nın soluğu kesildi. Geliş istikametine geçmeden aradaki korunaklı bölge mola vermeye imkân tanıyordu. Zaten Lucas'nın yüzü gibi yeşile dönmüş olan ışığın rengi de bunu dayatıyordu.

"Her şey yolunda mı, genç adam?" diye sordu yaşlı adam. "Karşıya geçmenize yardım etmemi ister misiniz? Koluma girin, çok uzak değil."

Lucas, alnını silmesi için uzattığı kâğıt mendili aldı.

"Yapamıyorum!" dedi titreyen bir sesle. "Başaramıyorum! Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm!"

Zofia'nın kollarını kavuşturup kaputuna oturarak onu beklediği arabaya doğru koşarak kaçtı.

"Onu orada bırakmayı mı düşünüyorsun?"

"Nerdeyse canımdan oluyordum!" dedi Lucas, soluk soluğa.

Zofia onun cümlesinin sonunu bile dinlemedi ve ana platforma erişmek için klaksonlarına basan arabaların ortasına koştu. Yaşlı adamı yakaladı.

"Çok mahcubum, çok mahcup, yeni başlayan biri o, ilk kezdi onun için," dedi, üzüntüden çılgına dönmüştü.

Adam, daha da şaşkın bir bakışla Zofia'ya bakarken, ensesini kaşıdı. Işıklar kırmızıya geçerken Lucas Zofia'ya seslendi.

"Orada bırak onu!" diye bağırdı.

"Ne diyorsun?"

"Gayet iyi işittin beni! Yolun yarısını senin için yaptım, diğer yarısını, bana doğru olanını yapma sırası sende. Olduğu yerde bırak onu!"

"Delirdin mi?"

"Hayır, tamamen mantıklıyım! Hilton'un o mükemmel kitabında okudum, sevmek paylaşmaktır, herkesin birbirine doğru bir adım atmasıdır! Sen benden imkânsızı istedin, ben senin için yaptım, sen de kendinin bir bölümünü reddetmeyi kabul et. Olduğu yerde bırak o ada-

mı. Ya o moruk ya ben!"

Yaşlı adam Zofia'nın omzuna vurdu.

"Size engel olmak istemem ama tüm bu hikâyelerinizle beni gerçekten geciktireceksiniz. Haydi arkadaşınızın yanına gidin!"

Ve, daha fazla beklemeden, adam caddenin diğer yarısını geçti.

Zofia, Lucas'yı arabaya yaslanmış buldu. Zofia'nın bakışları hüzünlüydü. Lucas arabanın kapısını açtı, oturması için bekledi ve kendisi de direksiyona geçti, ama Ford kımıldamadı.

"Bana böyle bakma, sonuna kadar gidemediğim için bütün içtenliğimle üzgünüm," dedi.

Zofia cevap vermek için derin bir nefes aldı, düşünceliydi:

"Bir ağacın yetişmesi için yüz yıl gerekiyor, yakmaya ise birkaç dakika yeter..."

"Çok doğru, ama nereye varmak istiyorsun?"

"Ben senin evinde yaşamaya geleceğim, beni sen götüreceksin, Lucas!"

"Aklından bile geçirme!"

"Hayal ettiğinden bile daha fazla istiyorum bunu."

"Bunu yapmayacaksın, hiçbir koşulda."

"Seninle gidiyorum, Lucas, hepsi bu."

"Yapamazsın."

"Beni küçümsememek gerektiğini söyleyen sensin. Bu gerçek bir paradoks, ama seninkiler beni bağırlarına basarlar! Bana kötülüğü öğret, Lucas!"

Lucas onun eşsiz güzelliğine uzun uzun baktı. İki evren arasında kalıp kendi sessizliğinde kaybolmuş olan Zofia, varacağı yeri bilmediği ama niyetinin her türlü korkuyu ortadan kaldırdığı bir yolculuğa çıkmaya kararlıydı. Ve, ilk kez arzu sonuçtan daha güçlü olmuştu. Sevmek, ilk kez, hayal edebileceği her şeyden farklı bir anlam ediniyordu. Lucas, arabayı çalıştırdı ve aşağı mahallelere doğru son sürat sürdü.

*

İyice telaşa kapılan Blaise telefonu kaldırdı ve kem küm ederek *Başkan*'la görüşmek istediğini söyledi, daha doğrusu pek yakında ziyaret edeceği konusunda uyardı. Ellerini pantolonunda kuruladı ve kayıt cihazından kaseti çıkardı. Küçük bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde koridorun dibine doğru pıtı pıtı yürüyen Blaise, tam bir ördeğe benziyordu. Kapıyı vurur vurmaz *Başkan*'ın bürosuna girdi, *Başkan* onu bir elini havaya kaldırarak karşıladı.

"Sus! Biliyorum!"

"Ben haklıydım!" diye bağırmasını engelleyemedi dillere destan Blaise.

"Belki!" cevabını verdi *Başkan* kibirli bir halde.

Blaise memnuniyetle hafifçe sıçradı ve bir eliyle diğerine var gücüyle vurdu.

"Şah mat olacak!" diye ağzı kulaklarına varıyordu, aşırı bir neşeyle. "Doğru görmüştüm çünkü, Lucas tam bir dâhi! Onların seçkinini bizim niyetlerimize döndürdü, ne yüce bir zafer!"

Blaise, devam etmeden önce yutkundu:

"Uygulamayı derhal durdurmalıyız, sizin imzanıza ihtiyacım var."

Şeytan ayağa kalkıp camlı pencere boyunca yürüdü.

"Zavallı Blaise, öyle aptalsın ki, kimi günler, senin buradaki varlığının bir yönlendirme hatası olup olmadığını düşünüyorum. Sözleşmemiz saat kaçta yürürlüğe konacak?"

"Patlama tam saat on yedide olacak," cevabını verdi saatine coşkuyla bakarak.

...Bu da onlara, Blaise'in ustalıkla hazırladığı operasyonu durdurmak için tamı tamına kırk iki dakika bırakıyordu.

"Kaybedecek bir saniyemiz bile yok, *Başkan*!"

"Tüm zaman bizim, en ufak bir kurtuluş riskini göze almadan zaferi sağlayacağız. Öngörülen şeyi hiç değiştirmeyeceğiz... bir ayrıntı hariç..." diye ekledi Şeytan çenesini kaşıyarak, "ikisini de getireceğiz, tam beşte!"

"Ama rakibimizin tepkisi ne olacak?" diye sordu Blaise, şaşkına dönmüştü.

"Kaza, kazadır! Tesadüfü icat eden ben değilim, bildiğim kadarıyla, öyle değil mi? Onların gelişleri şerefine bir karşılama hazırla, kırk dakikan var yalnızca!"

*

Broadway ile Colombus Avenue kavşağı uzun zamandan beri insan soyundan gelme tüm ahlaksızlıkların mesken tuttuğu yerdi: uyuşturucu; yaşamın terk ettiği kadın ve erkek bedenleri burada saygısız bakışlardan korunarak alışverişte bulunuyorlardı. Lucas dar ve karanlık bir yolun girişine park etti. Kırık dökük bir merdivenin altında genç bir fahişe, kendine unutamayacağı bir ceza veren pezevenginin kabalıklarına maruz kalıyordu.

"İyi bak!" dedi Lucas. "İşte benim evrenim, insan doğasının öteki yüzü, senin mücadele etmek istediğin. Bu pislik yığını içinde senin iyilik payını ara bakalım, gözlerini iyi aç, uzlaşmadan ama! Çürümeyi göreceksin, düşkünlüğü, kaba haliyle şiddeti göreceksin. Önünde geberen fahişe kendini aşağılatıyor, pestili çıkana dek dayak yiyor, satıldığı adama direnmiyor. Bu yeryüzü gibi, onun da birkaç saniyelik ömrü kaldı, birkaç dayak daha ve sonra o düşkün ruhunu teslim edecek. İşte bizi bağlayan bu korkunç bahsin nedeni. Sana kötülüğü mü öğretmemi istiyordun, Zofia? Kötülüğün tüm boyutuyla sana ait olması ve seni sonsuza dek tehlikeye düşürmesi için bir ders bana yeter. Şu ufak sokaktan geç, müdahale etmemeyi kabul et, göreceksin, hiçbir şey yapmamak son derece basit; onlar gibi yap, yolunu bu sefaletin önünden geçir, ben öbür tarafta bekleyeceğim; oraya vardığında

değişmiş olacaksın. Bu geçiş, iki dünya arasındaki geçiştir, geri dönüş umudu yok."

Zofia arabadan indi, araba da uzaklaştı. Yarı karanlığın içine daldı. Attığı her adım daha ağır geliyordu ona. Bakışlarını uzağa çevirdi ve tüm gücüyle direnmeye çalıştı. Ayaklarının altında, dar sokak, dolambaçlı yolda iz bırakan dağınık çerçöpten bir halı gibi sonsuza dek uzanıyordu.

Duvarlar koyu griydi. Sarah'yı, fahişeyi gördü, durmadan yağan darbelerin altında iki büklümdü. Kan sızan, sayısız yara bere içindeki ağzı, uçurum kadar karanlıktı, başı sallanıyordu, sırtı sıyrıklardan görünmüyordu, kaburgaları zincirinden boşanmış şiddet darbeleriyle art arda çatırdıyordu, ama aniden mücadele etti. Düşmemek için mücadele ediyordu, pek az kalmış ömrünü sona erdirecek tekmelerin insafına gövdesini bırakmamak için. Çenesine inen yumrukla başını duvara çarptı, duyulmadık bir çarpma sesi çıktı, kafatasının içindeki titreşim korkunçtu.

Sarah, Zofia'yı gördü, son bir ümit ışığı gibi, daima Tanrı'ya inanan birine sunulmuş bir mucize gibi. Bunun üzerine Zofia dişlerini, yumruklarını sıktı, yoluna devam etti... ve yavaşladı. Ardında, bir dizini yere dayamış olan kadın, inleyecek gücü bile bulamıyordu. Zofia, fahişenin boyun eğmiş ensesine bir tokmak gibi kalkan adamın elini görmüyordu. Bir gözyaşı sisi içinde, dile getirilmez bir bulantıya gömülmüş, sokağın öteki ucunda, kollarını kavuşturmuş bekleyen Lucas'nın gölgesini gördü.

Durdu, tüm varlığı dondu ve onun adını bağırdı. Hayal edemeyeceği bir acı çığlığıyla öyle güçlü seslendi ki, kimsenin görmediği kadar kısa bir zaman içinde dünyanın tüm sessizliklerini parçaladı, tüm uçurumları mahkûm etti. Lucas ona doğru koştu, yanından geçti ve adamı tuttuğu gibi yere fırlattı. Adam hemen doğrulup Lucas'ya hücum etti. Lucas'nın şiddeti tarifsizdi, adam paramparça oldu. Akan kanı, bozguna uğramış küstahlığı-

nın trajedisinin ifadesiydi, ölüme götürdüğü nihai korkusuydu.

Lucas, Sarah'nın cansız bedeni önünde çömeldi. Nabzını tuttu, ellerini bedeninin altından geçirip kollarına aldı ve kaldırdı.

"Gel," dedi Zofia'ya yumuşak bir sesle. "Kaybedecek vaktimiz yok, hastanenin yolunu en iyi sen bilirsin, arabayı ben kullanacağım, sen yolu göster, sen de iyi değilsin."

Genç kadını arka koltuğa yatırdılar, Zofia torpido gözünden ışıldağı çıkardı ve sireni çalıştırdı. Saat on altı otuzdu, Ford, San Francisco Memorial Hospital'e doğru son sürat fırladı, çeyrek saatten önce orada olurlardı.

Acil servise vardıklarında Sarah derhal iki doktorun ve bir suni teneffüs cihazının sorumluluğuna verildi. Göğüs kafesi göçmüştü, kafatası radyografileri artkafa lobunda kan toplanması ortaya çıkardı, görünürde beyin lezyonu yoktu ve yüzde çok sayıda travma izi vardı. Bir tarayıcı yaşamının tehdit altında olmadığını doğruluyordu. Ramak kalmıştı ama.

Lucas ve Zofia park yerinden ayrıldılar.

"Kefen gibi solmuşsun, vuran sen değilsin Zofia, benim."

"Başaramadım Lucas, ben de değişmekte senden daha yetenekli değilim."

"Başarsaydın senden nefret ederdim. Beni etkileyen sen, olan sensin Zofia, yoksa bana uyum sağlamak için olacağın şey değil. Değişmeni istemiyorum."

"Peki niçin bunu yaptın?"

"Benim farklılığımın senin farklılığın olduğunu anlaman için, bizi kusurlu yaparak ayıran bu zamanın aynı zamanda birleştireceğini de anlaman için."

Zofia arabanın paneline gömülü küçük sarkaçlı saati görünce sıçradı.

"Ne oldu?"

"Kraliçe'ye verdiğim sözü tutamayacağım, bu da onu

üzecek. Çay hazırladığını, bütün öğleden sonrayı tuzlularını pişirmekle geçirdiğini ve beni beklediğini biliyorum."

"O kadar önemli değil, seni affedecektir."

"Evet, ama hayal kırıklığına uğrayacak, dakik olma sözü vermiştim ona, onun için önemliydi."

"Randevunuz ne zamandı?"

"Tam on yedide!"

Lucas saatine baktı, beşe on vardı ve önlerindeki trafik Zofia'nın sözünü tutma ümidini azaltıyordu.

"En fazla on beş dakika gecikirsin."

"Çok geç olacak, gün batmış olur. Fotoğraflarını bana belli bir ışıkta göstermesi gerek, bir destek gibi, belleğinin bazı sayfalarını açacak bir bahane. Kalbinin özgürleşmesi için çok çabaladım, onun yanında olmalıyım. Gerçekten çok bir şey değil bu."

Lucas saatine baktı ve surat asarak Zofia'nın yanağını okşadı.

"Işıldak ve sirenle bir atlı karınca turu yaparız, zamanında varmak için yedi dakikamız kalır, tüm bir sonsuzluk için çok değil gerçekten! Kemerini bağla!"

Ford hemen sol şeride geçti ve son sürat California Street'e daldı. Şehrin kuzeyinde, yolları üzerindeki bütün kavşakları serbest bırakarak, kocaman kırmızı fenerlerden görkemli bir koridor oluşturmak için bütün ışıklar art arda dizildi.

*

"Evet, evet, geliyorum!" cevabını verdi Kraliçe, pişmenin tamamlandığını duyurmak için üst üste çalan küçük zile.

Havagazı fırınından hamur işlerini çıkarmak için eğildi. Sıcak tepsi tek eliyle tutamayacağı kadar ağırdı. Fırının kapağını açık bıraktı ve galetayı emaye tezgâha koydu. Elini yakmamaya dikkat ederek, ahşap bir levha-

nın üzerine doğru kaydırdı, eline geniş ve ince ağızlı bir bıçak alarak parçaları kesmeye başladı. Alnını sildi ve birkaç damlanın ensesinden aktığını hissetti. Hiç terlemezdi: Kuşkusuz sabah sabah hissettiği, o zamandan beri de musallat olan o ağır yorgunluktu nedeni. Hamur işini bir an bırakıp odasına gitti. O sırada odanın içine bir hava akımı girdi ve tezgâhın ardına kadar döne döne burgaçlandı. Kraliçe geri döndüğünde saate baktı, fincanları tepsiye dizmek için acele etti. Arkasında, tezgâhın üzerine konmuş olan yedi mumdan biri sönmüştü, gazocağına en yakın olan.

*

Ford, Van Ness'e saptı ve Lucas virajdan yararlanıp saatine baktı, vaktinde yetişmek için hâlâ beş dakikaları vardı, saatin yelkovanı bir kerte attı.

*

Kraliçe, eski dolaba doğru ilerledi ve her tarafı gıcırdayan ahşap kapısını açtı. Yılların pek güzel lekelendirdiği elini geçmişin dantel çamaşır yığını altına soktu. Zayıf parmakları, çatlak ve çizik deriden albümün üzerine kapandı. Gözkapaklarını kapatıp albümün kapağını kokladı, sonra da yere, salonun ortasındaki halının üzerine yerleştirdi. Bir tek suyu ısıtmak kalmıştı, böylece her şey hazır olacaktı. Zofia her an gelebilirdi; kalbinin biraz daha hızlı attığını hissetti ve artan heyecanını denetlemeye çabaladı. Mutfağa geri dönünce kibriti nereye koymuş olabileceğini düşündü.

*

Zofia, kapının üzerindeki tutamağa asıldı, Lucas ona bakıp gülümsedi.

"Kullandığım araba sayısını bilseydin, tekini bile çizmedim! İki küçük ışık daha, sonra senin sokaktayız. Gevşe artık, henüz beşe iki var."

*

Kraliçe büfenin çekmecesini karıştırdı, sonra bulaşık masasınınkini, sonunda da tel dolabındaki, ama nafile. Tezgâhın altındaki perdeyi açtı ve raflara dikkatle baktı. Doğrulurken hafif bir baş dönmesi hissetti, araştırmalarına devam etmeden önce başını salladı.

"Nereye koymuş olabilirim ki?" diye homurdandı.

Çevresine bakındı ve nihayet yemek kitabının kenarına konmuş küçük kutuyu buldu.

"Gökte ararken yerde buldum!" dedi kendi kendine, ocağın düğmesini çevirirken.

*

Arabanın lastikleri yokuş aşağı giderken gıcırdadı, Lucas Pacific Heights'a sapmıştı, ev yüz metre ötedeydi. Zofia'ya, en fazla on beş saniye gecikmiş olacağını gururla söyledi. Sireni susturdu... ve, mutfakta, Kraliçe kibriti çaktı.

Patlamayla birlikte ânında evin tüm camları tuzla buz oldu. Lucas iki ayağıyla frene bastı, Ford yan döndü, sokağın ortasına fırlayan giriş kapısından tam zamanında kurtuldu. Zofia ile Lucas dehşet içinde birbirlerine baktılar, giriş katı alevler içindeydi, böyle bir ateş duvarını aşmalarına imkân yoktu. Saat on yediydi... ancak birkaç saniye geçmişti.

Mathilde salonun ortasına fırlamıştı. Çevresindeki her şey devrilmişti: Küçük yuvarlak masa yan yatmıştı, şöminenin üzerindeki saat düşerken parçalanmış, halı-

nın üzerine binlerce cam parçası halinde dağılmıştı. Buzdolabının kapısı menteşeleri üzerinde sarkıyordu. Büyük avize, elektrik kablolarının ucunda tehlikeli biçimde asılı kalmış, sallanıyordu. Sert bir duman kokusu taban kirişlerinden sızıyordu. Mathilde doğruldu ve eliyle felaketin tozlarını yüzünden sildi. Alçısı boydan boya çatlamıştı. Kararlı bir şekilde, alçıyı parçalayıp uzağa fırlattı. Tüm gücünü toplayarak, devrilmiş sandalyenin arkasından destek alıp doğruldu. Topallaya topallaya yıkıntılar arasından ustaca ilerledi, giriş kapısına vardı, kapı olmadığından, sahanlığa çıktı ve tırabzanlara kadar ilerledi. Eğilerek, sayısız yangın öbeği arasında kendisine açabileceği yolu buldu. Bacağındaki ani zonklamaları unutarak merdivenden inmeye kalkıştı. Salondaki sıcaklık dayanılır gibi değildi, kaşları ve gözleri her an tutuşabilecek gibi geliyordu. Alevler içindeki bir putrelin tavandan koptuğunu gördü. Düşerken kıpkırmızı kor yağmurunu da peşinden sürüklüyordu. Tahtaların çatırtı konseri sağır ediciydi, soluduğu hava ciğerlerini yakıyordu. Mathilde her soluk alışında tıkanıyordu. Son basamakta acısı öyle şiddetlendi ki, iki büklüm oldu ve boylu boyunca uzandı. Yere yatınca, odada kalmış pek az oksijenden yararlandı. Büyük çabalarla soluk alıp verdi ve kendine geldi. Sağındaki duvar delinmişti, yaşamını kurtarması için birkaç metre sürünmesi yeterliydi, ama solunda, aynı mesafede, Kraliçe sırtüstü yatıyordu. Bir duman perdesi arasından birbirlerini gördüler. Elinin bir hareketiyle, Kraliçe ona gitmesini söyledi ve çıkışı gösterdi.

Mathilde acıdan uluyarak doğruldu. Dişlerini kıracak kadar çenesini sıkarak Kraliçe'ye doğru ilerledi. Attığı her adım etine hançer gibi saplanıyordu. Alevin yaladığı tahta kaplamaların parçalarını itti ve ilerlemeye devam etti. Eve girdi ve soluklanmak için Kraliçe'nin yanına uzandı.

"Doğrulmanıza yardım edeceğim, bana tutunun," dedi Mathilde soluk soluğa.

Kraliçe, onaylar anlamda gözlerini kırptı. Mathilde kolunu yaşlı kadının ensesinden geçirdi ve kaldırmaya çalıştı.

Istırap dayanılır gibi değildi, gözü kararıyor, yıldızlar görüyordu, dengesini yitirdi.

"Kurtar kendini," dedi Kraliçe, "tartışma ve git buradan. Benim tarafımdan Zofia'ya onu sevdiğimi söyle, seninle konuşmalarımdan da çok hoşlandığımı, senin çok çekici biri olduğunu da söyle. Mükemmel bir kızsın sen Mathilde, ananas kadar büyük bir yüreğin var senin, parçalarını kime armağan edeceğini doğru seçmeye çalış, git, vakit varken git. Neyse, küllerimi evimin etrafına serpmelerini istiyorum, o zaman, bir-iki ayrıntı hariç, dileğim yerine gelmiş olacak."

"Sizin yaşınızda sizden daha az dikkafalı olma ihtimalim olduğuna inanıyor musunuz? Bir soluk alayım, iki saniye içinde tekrar deniyoruz, buradan ya ikimiz birlikte çıkacağız... ya da hiçbirimiz!"

Lucas yıkıntıların arasında belirdi, onlara doğru ilerledi. Mathilde'in önünde diz çöktü ve üçünün birden kor yığınından nasıl çıkacaklarını açıkladı.

Tüvid ceketini çıkardı, yüzünü korumak için Kraliçe'nin başına sardı, kollarına aldı ve kaldırdı. İşaret verdiğinde Mathilde onun kalçalarına yapıştı, kendisine siper olan Lucas'nın gövdesine tamamen yapışarak peşinden ilerledi. Birkaç saniye sonra, üçü de cehennemden kurtulmuştu.

Lucas kollarında Kraliçe'yi tutuyordu, Mathilde koşarak gelen Zofia'nın kollarına bıraktı kendini. Cankurtaran sirenleri yaklaşıyordu. Zofia arkadaşını komşu evin çimenlerine uzattı.

Kraliçe gözlerini açtı ve Lucas'ya baktı, dudaklarının ucunda muzipçe bir gülümseme vardı.

"Bana demiş olsalardı, böyle yakışıklı bir genç adam..."

Ama bir öksürük nöbeti konuşmasını engelledi.

"Gücünüzü koruyun!"

"Beyaz atlı prens olmak sana yakışıyor, ama yine de aşırı miyop olmalısın, çünkü, açıkcası, kollarında taşıdığından çok daha iyileri var etrafında."

"Siz çok cazibelisiniz, Kraliçe."

"Evet, müzedeki eski bir bisiklet kadar elbette! Onu kaybetme, Lucas, insanın asla kendini affetmeyeceği hatalar vardır, inan bana! Şimdi, beni bırakmak istersen, sanırım bir başkası gelip beni alacak!"

"Saçmalamayın!"

"Sen de saçmalama!"

Yardım ekipleri yetişmişti. İtfaiyeciler derhal yangına girişti. Pilguez, Mathilde'e doğru koştu ve Lucas da bir sedyeyle gelen ilkyardım ekibine doğru ilerledi. Kraliçe'yi yatırmalarına yardım etti. Zofia onun yanına geldi ve ambülansa bindi.

"Hastanede buluşuruz, Mathilde'i sana emanet ediyorum!"

Bir polis ikinci bir ambülans çağırmıştı ama Pilguez emri iptal etti, zaman kazanmak için Mathilde'i kendi götürecekti. Lucas'ya peşinden gelmesini buyurdu ve ikisi birden Mathilde'i omuzlayıp aracın arkasına bindirdiler. Kraliçe'yi taşıyan ambülans çoktan uzaklaşmıştı.

Ambülansın içinde mavi-kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Kraliçe camdan baktı ve Zofia'nın elini tuttu.

"Tuhaf şey, insan çekip gideceği gün, görmediği her şeyi görüyor."

"Ben buradayım Kraliçe," diye mırıldandı Zofia, "dinlenin."

"Artık bütün fotoğraflarım yandı, biri hariç. Onu ömrüm boyunca üzerimde sakladım, senin içindi o, bu akşam sana onu vermek istemiştim."

Kraliçe kolunu uzattı ve elini açtı, boştu. Zofia şaşkın şaşkın ona baktı. Kraliçe ise gülümsedi.

"Aklımı oynattığımı mı sandın? Doğmamış çocuğu-

mun fotoğrafıydı bu. Kuşkusuz en güzeli o olurdu. Al onu ve kalbinin yakınına koy, benim kalbim onu çok özledi. Zofia, senden daima gurur duymamı sağlayacak bir şeyi günün birinde yapacağını biliyorum. Bachert'in hoş bir masal olup olmadığını mı öğrenmek istiyordun? Sana hakikati söyleyeceğim. Onun gerçek hikâyesini yazmak her birimize düşer. Yaşamından vazgeçme ve mücadele et."

Kraliçe onun yanağını şefkatle okşadı.

"Yaklaş da seni kucaklayayım, seni ne kadar sevdiğimi bilseydin, seninle geçirdiğim yıllar benim için gerçek mutluluk yılları oldu."

Zofia'yı kollarına aldı ve kalan tüm gücüyle onu kucakladı.

"Şimdi biraz dinleneceğim, dinlenecek çok vaktim olacak."

Zofia gözyaşlarını tutabilmek için derin derin soluk aldı. Başını, ağır ağır soluk alan Kraliçe'nin göğsüne dayadı. Ambülans acil servise girdi ve kapılar açıldı. Kraliçe'yi taşıdılar, ve o hafta ikinci kez Zofia hasta yakınlarına ayrılmış bekleme salonunda oturdu.

Kraliçe'nin evinde ise, eski bir albümün çizik deri kapağı sonunda yanıp kül olmuştu.

Kapılar yeniden kayarak açıldı ve bu kez, Lucas ile Pilguez'in taşıdığı Mathilde bölüme girdi. Bir hemşire tekerlekli bir iskemleyi ittirerek onlara doğru koştu.

"Bırakın!" dedi Pilguez. "Oturtursak çekip gitmekle tehdit etti bizi."

Hemşire, hastanenin idari kurallarını ezbere okudu ve Mathilde istemeye istemeye koltuğa oturarak sigorta gerekçelerine katıldı. Zofia yanına geldi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Turp gibi."

Stajyer bir doktor gelip Mathilde'i alarak bir muayene odasına götürdü. Zofia onu beklemeye söz verdi.

"Çok uzun sürmez!" dedi Pilguez arkasından.

Zofia ona döndü:

"Lucas bana arabada her şeyi anlattı," diye ekledi Pilguez.

"Ne dedi size?"

"Bazı gayrimenkul işlerinin ona yalnızca dost kazandırmadığını! Zofia, bence ikiniz de ciddi olarak tehlikedesiniz. Birkaç gün önce dostunuzu restoranda gördüğümde onun hükümet için çalıştığını sanmıştım, yoksa sizi görmek için orada olduğunu değil. Bir haftada iki gaz patlaması, sizin bulunduğunuz iki yerde, bir tesadüf olarak biraz fazla."

"İlkinde, restorandaki, sanırım gerçekten bir kazaydı!" dedi Lucas salonun öbür ucundan.

"Belki!" diye devam etti Müfettiş. "Neyse, son derece profesyonelce bir iş, kazadan başka bir şey olduğunu iddia etmeyi sağlayacak en ufak bir ipucu bile bulamadık. Bu işleri tezgâhlayanlar iblis gibi ve hedeflerine ulaşmadan onları ne durdurur bilmiyorum. Sizi korumak gerekli, minik arkadaşınızı da işbirliği yapmaya ikna etmeme yardım etmeniz gerekecek."

"Güç olacak bu."

"Şehrin tüm mahallelerini ateşe verdirmeden önce bunu yaptırın! Bu arada gece için sizi güvenli bir yere alacağım. Havaalanındaki Sheraton'un müdürü asansörden kimi inişlerini bana borçlu, düğmeye basmanın tam zamanı şimdi! En sırdaş karşılamalarından birini size hazırlayabilir. Onu arayıp sizi götüreceğim. Dostunuza hoşçakal deyin."

Zofia perdeyi kaldırdı ve muayene odasına girdi. Arkadaşına yaklaştı.

"Havadisler nedir?"

"Pek sıradan!" cevabını verdi Mathilde. "Yepyeni bir alçım olacak; ciğerlerime fazlasıyla zehirli duman çekip çekmediğime emin olmak için beni gözlem altında tutmak istiyorlar. Zavallılar, ömrüm boyunca zehirli ıvır zı-

vır olarak neler yutabildiğimi bilselerdi bu kadar endişelenmezlerdi. Kraliçe nasıl?"

"Pek iyi değil. Ağır yanıklar servisinde. Uyuyor, ziyaret yasak, steril bir odaya yerleştirdiler, dördüncü katta."

"Yarın bana gelir misin?"

Zofia ona sırtını döndü ve radyografilerin asılı olduğu ışıklı panoya baktı.

"Mathilde, burada olabileceğimi sanmıyorum."

"Niçin bilmiyorum ama bunu hissediyordum. Dostların kaderi bu, ötekinin bir gün bekârlığa son vermesine sevinirsin, bu senin kendi yalnızlığına yol açsa bile. Birlikte geçirdiğimiz zamanları çok özleyeceğim."

"Ben de. Yolculuğa çıkacağım, Mathilde."

"Uzun mu?"

"Evet, oldukça uzun."

"Ama yine de döneceksin değil mi?"

"Bilmiyorum."

Mathilde'in gözbebekleri üzüntüden buğulandı.

"Sanıyorum anladım. Dilediğince yaşa, Zofia'm benim, aşk kısadır ama anılar uzun sürer."

Zofia, Mathilde'i kolları arasına aldı ve sımsıkı sarıldı.

"Mutlu olacak mısın?" diye sordu Mathilde.

"Henüz bilmiyorum."

"Ara sıra telefonlaşır mıyız?"

"Hayır, bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum."

"Seni götüreceği yer bu kadar uzak mı?"

"Çok daha uzak. Yalvarırım ağlama."

"Ağlamıyorum. Hâlâ o duman acıtıyor gözümü, haydi git artık!"

"Kendine dikkat et," dedi Zofia uzaklaşırken, yumuşak bir sesle.

Perdeyi kaldırdı ve hüzün dolu gözlerle arkadaşına tekrar baktı.

"Tek başına başa çıkabilecek misin?"

"Sen de kendine dikkat et... kesin olarak," dedi Mathilde.

Zofia gülümsedi ve beyaz perde kapandı.

Müfettiş Pilguez direksiyondaydı, Lucas yanına oturmuştu. Motor çalışıyordu bile. Zofia arkaya bindi. Araç, acil servisin önünden ayrıldı ve otoban istikametine saptı. Kimse konuşmuyordu.

Yüreği kabarmış olan Zofia, camın önünden akan evlerin cephelerine ve kavşaklara yansıyan bazı anıları canlandırıyordu zihninde. Lucas eğildi, dikiz aynasından ona baktı, Pilguez surat astı ve aynayı düzeltti. Lucas bir süre sabrettikten sonra aynayı yeniden döndürdü.

"Benim araba kullanmam sizi rahatsız mı ediyor?" dedi Pilguez, tepesi atmıştı, aynayı tekrar düzeltti.

Müfettiş yolcu tarafındaki siperliği indirdi, süs aynasını açtı ve yeniden ellerini direksiyona koydu.

Araba Highway 101'den ayrılıp South Airport Boulevard'a doğru ilerledi. Bir süre sonra Pilguez, Sheraton'un park yerine giriyordu.

Otel müdürü en tepede, altıncı katta bir süit hazırlatmıştı. Otele Oliver ve Mary Sweet adlarıyla kaydedilmişlerdi. Pilguez, dikkati çekmek için Doe'lerden ve Smith'lerden daha iyisi olamayacağını söyleyerek omuz silkti. Ayrılmadan önce, odalarından hiç çıkmamalarını ve kendilerine gelmek için oda servisini çağırmalarını öğütledi. Çağrı cihazının numarasını verdi ve ertesi gün öğleden önce geleceğini bildirdi. Eğer sıkılırlarsa, haftanın olayları üzerine bir rapor yazmaya başlayabilirlerdi. Lucas ile Zofia öyle teşekkür ettiler ki rahatsız oldu ve suratını asıp gitti. 'Hoşçakal'ını da birkaç 'tamam, tamam'la süsledi. Saat yirmi ikiydi, süitin kapısı üzerlerine kapandı.

Zofia banyoya girdi. Lucas yatağa uzandı, televizyon kumandasını eline aldı ve kanalları dolaştı. Programlar onu kısa sürede esnetti. Televizyonu kapattı. Kapının ardından suyun sesi geliyordu, Zofia duş alıyordu. Lucas ayakkabılarının burnuna baktı, pantolonunun paçalarını düzeltti, iki dizinin tozunu silkti ve potlarını düzeltti.

Ayağa kalktı, minibarı açtı, hemen kapadı, pencerenin yanına gitti, perdeyi kaldırdı, ıssız otoparka baktı ve geri dönüp uzandı. Soluk alıp verdikçe inip kalkan göğüs kafesini gözledi, iç çekti, başucu lambasının abajurunu inceledi, kül tablasını hafifçe sağa itti ve komodinin çekmecesini açtı. Bir kitabın küçük karton kapağı dikkatini çekti, üzerine otelin adının baş harfleri kazınmıştı: Eline aldı ve okumaya başladı. İlk satırları onu mutlak bir korkuya boğdu. Sayfaları giderek daha hızlı çevirerek okumaya devam etti. Yedinci sayfada kendini kaybedip ayağa kalktı ve gidip banyonun kapısını çaldı.

"Girebilir miyim?"

"Bir dakika," dedi Zofia, üzerine bir bornoz alarak.

Kapıyı açtı ve Lucas'yı ateş püskürürken buldu, kapının eşiğinde volta atıyordu.

"Ne var?" diye sordu Zofia, endişeli.

"Kimse bir şeye saygı göstermiyor!"

Elinde tuttuğu küçük kitabı salladı ve kapağını göstererek devam etti:

"Bu Sheraton, Hilton'un kitabını tamamen kopya etmiş! Neden söz ettiğimi iyi biliyorum, gözde yazarım o benim."

Zofia kitabı onun elinden aldı ve hemen geri verdi. Omuz silkti:

"Kutsal Kitap bu, Lucas!"

Lucas'nın soran bakışlarını fark edince üzgün bir havada ilave etti:

"Boş ver!"

Zofia aç olduğunu söylemeye cesaret edememişti ama Lucas onun kat servisi kitapçığını karıştırmasından durumu anladı.

"Kesin olarak anlamak istediğim bir şey var," diye sordu Zofia. "Mönülerin karşısına niçin saat koyarlar? Ne ima eder bu? Sabah saat on otuzu geçtiğinde tahılı kesin olarak saat ayarlı bir kilitli sandığa koydukları ve ancak ertesi gün açılacağı anlamına mı gelir? Tuhaf yine

de! Ya saat on otuzda canın tahıl yemek isterse, ama akşamsa! Bak, krepler de aynı şekilde! Neyse, yapman gereken banyodaki saç kurutma makinelerinin kordonunun uzunluğunu ölçmek, her şeyi anlarsın! Sistemi icat eden kel olmalı; bir tutam saçı kurutmak için duvarla aranda on santim kalması gerekiyor."

Lucas onu kollarına aldı ve yatıştırmak için sarıldı.

"Güç beğenir olmaya başladın!"

Zofia etrafına bakındı ve kızardı.

"Belki!"

"Acıktın!"

"Hiç değil!"

"Sanırım acıktın!"

"Kemirecek ufak bir şey o halde, ama seni hoşnut etmek için."

"*Frosties* mi, yoksa *Special K* mı?"

"Çiğnerken 'Snap, Krakl, Pop' yapanlardan mı?"

"*Rice Krispies!* Ben ilgilenirim."

"Sütsüz!"

"Süt olmasın!" diye onayladı Lucas, telefonu kapatırken.

"Ama şekerli, şeker dolu!"

"Bununla da ilgilenirim!"

Yeniden açtı telefonu ve gelip genç kadının yanına oturdu.

"Kendine bir şey sipariş etmedin?" dedi Zofia.

"Hayır, ben aç değilim," cevabını verdi Lucas.

Oda servisi siparişi getirince Zofia bir havlu aldı ve sofrayı yatağın üzerine serdi. Her lokmayı yuttuğunda bir kaşık da Lucas'nın ağzına soktu, o da seve seve kabul etti. Uzaklarda bir şimşek gökyüzünü çizgi çizgi yaptı. Lucas ayağa kalktı ve perdeleri kapadı. Geri gelip Zofia'nın yanına uzandı.

"Yarın, onlardan kaçabilmemiz için bir çözüm bulacağım," dedi Zofia. "Bir yolu olmalı bunun."

"Bir şey deme," diye mırıldandı Lucas. "Olağanüstü

pazarlar istemiştim, yarınları seninle yaşamak, başka birçok yarın olacağını hayal ederek, ama tek bir günümüz kaldı ve onu gerçekten yaşayalım istiyorum."

Zofia'nın bornozu hafifçe çözüldü, Lucas eteklerini kapattı, Zofia dudaklarını onunkilere koydu ve mırıldandı:

"Gökten düşür beni!"

"Hayır, Zofia, omzuna dövmesi yapılmış o küçük kanatlar çok yakışıyor sana ve onları yakmanı istemiyorum."

"Seninle birlikte gidebilirim."

"Böyle değil, bunun için değil."

Lucas, lambanın düğmesini el yordamıyla aradı, Zofia iyice adama sokuldu.

Mathilde, hastanedeki odasında ışığı yaktı. O gece de Kraliçe'nin yatağının tam üstünde yatıyordu. Katedralin çanları gece yarısını çaldı.

Ve akşam oldu ve sabah oldu...

Altıncı Gün

Zofia parmak uçlarına basarak pencereye kadar ilerledi. Lucas hâlâ uyuyordu. Zofia bir kasım sabahı şafağına açtı perdeleri. Pusu delen güneşe baktı ve gerinen Lucas'yı seyretmek için geri döndü.

"Uyudun mu?" diye sordu Lucas.

Zofia bornozuna sarındı ve alnını cama dayadı.

"Sana kahvaltı söyledim, çok geçmez çalarlar kapıyı, ben hazırlanacağım."

"Bu kadar acil mi?" dedi Lucas, Zofia'yı kendine doğru çekmek için bileğinden yakalamıştı.

Zofia yatağın kenarına oturdu ve eliyle Lucas'nın saçlarını karıştırdı.

"Bachert ne biliyor musun?" diye sordu.

"Bir şey hatırlıyorum, bir yerde okumuş olmalıyım bu sözcüğü," cevabını verdi Lucas, alnını kırıştırarak.

"Birbirimizi terk etmemizi istemiyorum."

"Zofia, ardımızda cehennem var, yarına kadar vaktimiz var ve kaçacak hiçbir yer yok. Burada kalalım, ikimiz birden ve bize sunulmuş bu zamanı yaşayalım."

"Hayır, ben onların iradesine boyun eğmeyeceğim. Ben onların satranç tahtasındaki bir piyon değilim ve onların öngörmedikleri hamleyi bulmak istiyorum. İmkânsızlıkların arasında daima gizli bir isyancı bulunur."

"Ama sen bir mucizeden söz ediyorsun ve bu gerçekten de benim etki alanımda değil..."

"Benimkinde olabilir!" dedi Zofia, kat servisine kapıyı açmak için ayağa kalkarken.

Faturayı imzaladı, kapıyı kapadı ve tekerlekli masayı odaya kadar sürdü.

"Şimdi beni işitemeyecekleri kadar onların düşüncelerinin uzağındayım," dedi fincanı doldururken.

Tahılları alıp içine de üç parça şeker attı.

"Gerçekten süt istemiyor musun?" diye sordu Lucas.

"Hayır, teşekkürler, sonra çok yumuşuyor."

Pencereden uzakta uzanan şehre baktı Zofia ve öfkelendiğini hissetti.

"Etrafımdaki bu duvarlara bakıp da bundan böyle onların bizden daha ölümsüz olduğunu söyleyemiyorum, bu beni öfkeden kudurtuyor."

"Yeryüzüne hoş geldin Zofia!"

Lucas ayağa kalktı ve banyonun kapısını aralık bıraktı. Zofia, düşünceli düşünceli tepsiyi ittirdi. Ayağa kalktı, küçük salonu arşınlamaya başladı, odaya geri geldi ve yatağa uzandı. Gece masasının üzerindeki küçük kitap dikkatini çekti, sıçrayarak kalktı.

"Bir yer biliyorum!" diye haykırdı Lucas'ya.

Lucas başını yarı aralık kapıdan uzattı, yüzü buhar içindeydi.

"Ben de bir yığın yer biliyorum!"

"Şaka yapmıyorum, Lucas!"

"Ben de," dedi adam muzip bir ifadeyle. "Sen biraz daha fazlasını mı söylüyorsun? Böyle dururken yarım üşüyor yarım sıcak, iki oda arasında büyük sıcaklık farkı var."

"Yeryüzünde davamızı savunabileceğimiz bir yer var."

Zofia'nın öyle hüzünlü, öyle kafası karışık, ümidi öyle kırılmış bir hali vardı ki, Lucas endişelendi.

"Neresi bu yer?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Dünyanın gerçek çatısı, bütün dinlerin bir arada yaşadığı ve birbirlerine saygı gösterdikleri kutsal dağ, Sina

Dağı. Eminim, oradan, *Baba*'mla hâlâ konuşabileceğim ve *O* da belki beni işitebilecek."

Lucas video cihazındaki saate baktı.

"Uçak saatlerini öğren, ben giyinip hemen geliyorum."

Zofia telefona koştu ve havayollarının bilgi sorma servisinin numarasını çevirdi. Kayıtlı bant kısa süre içinde bir operatöre bağlanacağı vaadinde bulundu. Sabırsızlanan Zofia pencereden havalanmakta olan bir martıya baktı. Birkaç tırnak kemirdikten sonra, kimse çağrısına cevap vermemişti. Lucas arkadan geldi ve kollarıyla genç kadına sarılıp mırıldandı:

"En az on beş saat uçacağız, saat farkından kaynaklanan zaman kaybını da eklemeli... vardığımızda havaalanı kaldırımında birbirimize elveda diyecek zaman bile bulamayabiliriz, çoktan ayırmış olurlar bizi. Çok geç Zofia, senin dünyanın çatısı buradan çok uzakta."

Telefon ahizesi yerine kondu. Zofia gözlerini gözlerinin içine dikmek için Lucas'ya doğru döndü ve ilk kez sarıldılar.

*

Daha kuzeyde, martı bir başka parmaklığa kondu. Mathilde, hastanedeki odasından Zofia'nın cep telefonuna bir mesaj bıraktı ve telefonu kapattı.

*

Zofia birkaç adım geriledi.

"Bir yol biliyorum," dedi.

"Vazgeçmiyorsun!"

"Umuttan mı, asla! Bunun için programlanmışım ben! Bir an önce hazırlan ve güven bana."

"Başka bir şey yapmıyorum zaten!"

On dakika sonra, otelin park yerindeydiler ve Zofia bir arabaya ihtiyaçları olduğunu söyledi.

"Hangisi?" diye sordu Lucas, uyanık bakışlarla, park etmiş arabalara bakıyordu.

Zofia'nın talebi üzerine, en mütevazısını 'ödünç almaya' razı oldu. Derhal Highway 101'e çıkmışlardı, bu kez kuzey istikametinde. Lucas nereye gittiklerini öğrenmek istedi ama çantasında telefonunu aramakla meşgul olan Zofia ona cevap vermedi. Rahatsız olmamasını bildirmek için Müfettiş Pilguez'in numarasını çevirmeye vakit bulamadan mesajı çaldı, çağrıyı aldı:

"Benim, Mathilde, kaygılanmamanı söylemek istemiştim sana. Sabah sabah onlara öyle ekşidim ki öğleden önce çıkartacaklar beni. Manca'yı aradım, evime götürmeye gelecek, sonra her akşam bana yemek getirmeye söz verdi, iyileşene dek... iyileşmeyi belki biraz geciktiririm... Kraliçe'nin durumunda gelişme yok, ziyaret yasak, uyuyor. Zofia, aşkta dile gelen ama arkadaşlıkta cesaret edilemeyen şeyler var, işte, sen benim günlerimin aydınlığından da fazlasıydın, gecelerimin ise suç ortağı, sırdaşı, benim dostumdun ve öyle de kalacaksın. Gittiğin yere sağlıcakla git. Şimdiden özledim."

Zofia parmaklarının bütün gücüyle küçük düğmeye bastı ve cep telefonu kapandı; onu çantanın dibine fırlattı.

"Şehir merkezine sür."

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu Lucas.

"Transamerica Building'e doğru git, piramit biçimli Kule, Montgomery Street üzerinde."

Lucas arabayı emniyet şeridine çekip durdu.

"Neler karıştırıyorsun?"

"Havayollarına her zaman güven olmaz, ama gökyüzününkilere kimse bir şey yapamaz, yürü!"

Eski Chrysler, mutlak sessizlik içinde yola devam etti. 3. Cadde'nin sapağında 101'den çıktılar.

"Cuma mı bugün?" diye sordu Zofia, aniden endişelenerek.

"Ne yazık ki!" cevabını verdi Lucas.

"Saat kaç?"

"Mütevazı bir araba istedin benden! Bunda saat bile olmadığına dikkat etmeliydin! Öğleye yirmi var!"

"Yolu uzatacağız, tutmam gereken bir söz var, hastaneye sür lütfen."

Lucas, California Street'e çıkmak için saptı ve on dakika sonra hastane kompleksinin içindeydiler. Zofia pediyatri bölümünün önüne park etmesini söyledi.

"Gel," dedi arabanın kapısını kapatırken.

Lucas, içeri girip asansör kapılarına kadar Zofia'nın peşinden yürüdü. Zofia onun elini tuttu, sürükledi ve düğmeye bastı. Asansör yedinci kata kadar çıktı.

Zofia küçük Thomas'ı diğer çocukların oynadığı koridorun ortasında gördü. Thomas onu görünce gülümsedi, Zofia da sevgi dolu bir işaretle onun merhabasına karşılık verdi ve ona doğru yürüdü. Yanında duran meleği tanıdı. Donup kaldı ve Lucas da Zofia'nın elinin kendi elini sıktığını hissetti. Çocuk Cebrail'in elini tuttu ve gözlerini Zofia'dan hiç ayırmadan koridorun öteki ucuna doğru yoluna devam etti. Sonbahar bahçesine açılan kapıda küçük çocuk son bir kez döndü. Elini kocaman açtı ve avcundan bir öpücük üfledi. Gözlerini kapadı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, öğleye yaklaşan saatlerin bu solgun ışığında kayboldu. Zofia da gözlerini kapadı.

"Gel," diye mırıldandı Lucas ve onu sürükledi.

Araba park yerinden ayrıldığında, Zofia'nın midesi rahatlandı.

"Dünyanın üzerimize kapandığı kimi günlerden bahsediyordun ya," dedi Zofia. "Bugün de onlardan biri."

Birbirleriyle tek laf etmeden şehirde yol aldılar. Lucas hiç kestirmeye sapmadı, tam tersine, en uzun yolları seçti. Okyanus kıyısında ilerledi ve durdu. Köpük kaplı plajda yürüyüşe götürdü Zofia'yı.

Kule'nin dibine bir saat geç vardılar. Zofia bloğun etrafında üç kez döndü ama park edecek bir yer bulamadı.

"Çalıntı arabaların ceza parası ödenmiyor!" dedi Lucas gözlerini göğe kaldırarak. "Rasgele bir yere park et!"

Zofia yük boşaltanlara ayrılmış kaldırım boyunca park etti. Doğu girişine doğru yöneldi, Lucas da peşinden. Cephedeki kapak taşı kımıldadığında Lucas bir an geriledi.

"Yaptığından emin misin?" diye sordu endişe içinde.

"Hayır! İzle beni!"

Büyük salona götüren koridorlardan geçtiler. Pierre bankonun ardındaydı, onları görünce ayağa kalktı.

"Onu buraya getirmeye nasıl cesaret edersin!" dedi Zofia'ya, çok kızmıştı.

"Sana ihtiyacım var Pierre."

"Herkesin seni aradığını ve Bina'nın tüm bekçilerinin sizin peşinizde olduğunu biliyor musun. Ne yaptın, Zofia?"

"Sana açıklayacak vaktim yok."

"Burada acelesi olan birini ilk kez görüyorum."

"Bana yardım etmelisin, yalnızca sana güvenebilirim. Sina Dağı'na gitmem gerek, Kudüs'ten oraya götüren geçide giriş izni ver bana."

Pierre ikisini de süzerek çenesini kaşıdı.

"Benden istediğini yapamam, beni bağışlamazlar. Buna karşılık," dedi salonun ucuna doğru uzaklaşırken, "ben sizin burada olduğunuzu güvenliğe bildirirken aradığın şeyi bulacak vaktin olabilir. Konsolun ana bölümüne bak."

Zofia, Pierre'in boşalttığı bankonun arkasına seğirtti ve bütün çekmeceleri açtı. Uygun gibi gelen anahtarı seçti ve Lucas'yı sürükledi. Maymuncuğu sokar sokmaz duvarda gizlenmiş kapı açıldı. Arkasında Pierre'in sesini duydu:

"Zofia, bu geri dönüşsüz bir geçit, ne yaptığını biliyor musun?"

"Her şey için teşekkürler Pierre!"

Pierre başını salladı ve bir zincirin ucunda sallanan

büyük tutamağı çekti, Grace Cathedral'in çanları çaldı ve Zofia ile Lucas dar koridora süzülecek vakti ancak bulmuşlardı ki, büyük salonun tüm kapıları kapandı.

Bir süre sonra, geniş bir arazinin kazıklı duvarlarındaki bir açıklığa vardılar.

Güneş, cephelerinin rengi solmuş üç ya da dört katlı binalarla çevrili küçük sokağı ışıklara boğmuştu. Lucas etrafına bakarak ciddi bir hava takındı. Zofia yanından geçen ilk adama sordu:

"Dilimizi konuşuyor musunuz?"

"Bir hödüğe mi benziyorum?" cevabını verdi adam uzaklaşırken, üzülmüştü.

Zofia cesaretini yitirmedi ve karşıya geçmekte olan bir yayaya yaklaştı.

"Şeyi arıyorum..."

Cümlesini bitirmeye vaktit bulamadan adam çoktan karşı kaldırımdaydı.

"İnsanlar kutsal bir şehir için biraz fazla misafirperverler!" dedi Lucas, ironik.

Zofia hiç düşünmeden üçüncü bir kişiye yöneldi. Siyahlar giyinmiş adam kuşkusuz bir din adamıydı.

"Peder," dedi Zofia, "Sina Dağı'nın yolunu gösterebilir misiniz bana?"

Papaz, Zofia'yı tepeden tırnağa süzdü ve omuzlarını silkerek uzaklaştı. Bir sokak lambasına yaslanmış duran Lucas, gülümseyerek kollarını kavuşturdu. Zofia kendisine doğru gelmekte olan bir kadına doğru döndü.

"Bayan, Sina Dağı'nı arıyorum?"

"Hiç de komik değilsiniz, genç bayan," karşılığını verdi kadın ve yoluna devam etti.

Zofia, bir kendisine mal getiren satıcıyla tartışarak tezgâhını düzenleyen manava doğru yürüdü.

"Günaydın, içinizden biri bana Sina Dağı'na nasıl gidileceğini belirtebilir mi?"

İki adam, şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar ve Zofia'ya hiç aldırmadan karşılıklı konuşmalarına devam

ettiler. Karşıdan karşıya geçerlerken korna çalıp Zofia'yı sıyırarak geçen bir otomobil neredeyse çarpıyordu kıza.

"Herkes pek sevimli," dedi Lucas alçak sesle.

Zofia yardım edecek birini kollayarak dört yanına bakındı. Öfkeleniyordu, manavın tezgâhının dibinde duran boş teneke kutuyu aldı, yola indi, kavşağın ortasında dikildi, hazırladığı bu kürsünün üzerine çıktı ve elleri kalçalarında bağırdı:

"Burada bana küçücük bir dakika dikkat edecek kimse yok mu, önemli bir soru soracağım!"

Sokaktaki herkes dondu kaldı. Bütün bakışlar üzerinde toplandı. Birbirini izleyerek yolu geçen beş adam kıza yaklaşıp hep bir ağızdan:

"Soru nedir? Bir cevabımız var bizim!" dediler.

"Sina Dağı'na gitmem gerek, acil!"

Hahamlar Zofia'nın etrafında çember oluşturdular. Sırayla birbirlerine danıştılar, belirtilecek en uygun yön üzerinde fikirlerini abartılı el kol hareketleriyle birbirlerine aktardılar. Ufak tefek bir adam aralarından süzülüp Zofia'ya yaklaştı.

"Beni takip edin, bir arabam var, sizi götürebilirim."

Oraya birkaç metre ötede park etmiş eski bir Ford'a yöneldi. Lucas dibinde durduğu lambadan ayrıldı ve ekibe katıldı.

"Acele edin," diye ekledi adam kapıları açarken, "aciliyet olduğunu hemen söylemeliydiniz."

Lucas ve Zofia arkaya oturdular ve araba hışım gibi çalıştı. Lucas etrafına bakındı, yeniden kaşlarını çattı ve Zofia'nın kulağına eğildi:

"Koltuğa yatmak daha doğru olur, hedefe bu kadar yakınken saptanmak çok aptalca."

Zofia'nın tartışmaya niyeti yoktu. Lucas sıkıştı, Zofia başını onun dizlerine koydu. Sürücü aynasından arkaya bir göz attı. Lucas ona gülümsedi.

Araba, yolcularını sarsarak son sürat gidiyordu. Yarım saat sonra, bir kavşaktan döndü.

"Sina Dağı'nı istemiştiniz, işte Sina Dağı!" dedi adam arkaya dönerek, memnunlukla.

Zofia şaşkınlıkla doğruldu, şoför ona elini uzattı.

"Bu kadar çabuk mu? Daha uzak olduğunu sanıyordum."

"Daha bile yakındı!" cevabını verdi sürücü.

"Niçin bana elinizi uzatıyorsunuz?"

"Niçin mi?" dedi haham sesini yükselterek. "Brooklyn'den 1470 Madison Avenue'ye yirmi dolar yapar da ondan!"

Zofia gözlerini faltaşı gibi açarak pencereden baktı. Manhattan'daki Sina Dağı Hastanesi'nin büyük cephesi önünde dikiliyordu.

Lucas iç çekti.

"Üzgünüm, sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Şoförün hesabını ödedi ve tek laf etmeyen Zofia'yı çekti. Zofia otobüs durağının altındaki küçük banka kadar sendeleye sendeleye ilerledi, sersem gibi oturdu.

"Sina Dağı'nı karıştırdın, New York'taki küçük Kudüs'ün anahtarını aldın," dedi Lucas.

Zofia'nın önünde diz çöktü ve ellerini elleri arasına aldı.

"Zofia, dur şimdi... Binlerce yıldır dünyanın yazgısı konusunda karar vermeyi onlar başaramadı, sen bizim yedi gün içinde şansımız olduğuna gerçekten inanıyor muydun? Yarın öğleyin ayrılmış olacağız, kalan zamanımızın bir dakikasını bile yitirmeyelim. Şehri iyi tanıyorum, izin ver bugün bizim sonsuzluğumuz olsun."

Zofia'yı peşinden sürükledi ve ikisi birden Beşinci Cadde'ye, Central Park istikametine indiler.

Lucas, Zofia'yı küçük bir geleneksel köy lokantasına götürdü. Arka bahçe o mevsimde boştu, kendilerine bir şölen yemeği sipariş ettiler. SoHo'ya kadar yürüdüler, bütün dükkânlara girdiler, on kez üstlerini değiştirdiler, üstlerinden çıkardıkları giysileri kaldırımlarda gezen evsizlere bıraktılar. Saat beşte Zofia yağmur yağsın istedi,

Lucas onu bir park yerinin rampasından indirdi ve iki kemer arasında durmasını söyledi. Bir yangın musluğunun altında çakmağını çaktı ve aynı sağanağın altında el ele yol boyunca ilerlediler. İtfaiyecilerin ilk sirenlerini işitir işitmez koşarak saklandılar. Dev bir hava emme aygıtının parmaklıkları önünde kurulandılar ve bir sinema kompleksine sığındılar. Filmlerin nasıl bittiğinin önemi yoktu, onlar için yalnızca başlangıçlar önemliydi; yedi kez salon değiştirdiler, koridorlardaki koşuşturmaları sırasında tek bir pop-corn'u bile kaybetmediler. Dışarı çıktıklarında, Union Square'e çoktan gece çökmüştü. Bir taksi onları 57. Cadde'nin köşesinde indirdi. Geç kapanan büyük bir mağazaya girdiler. Lucas siyah bir smokin çekti üzerine, Zofia son moda bir tayyörden yana kullandı tercihini.

Zofia'nın bir etolde kararsız kaldığını gören Lucas "Hesaplar ancak ay sonu gelir!" diye fısıldadı kulağına.

Beşinci Cadde'den çıktılar ve parkın kenarındaki büyük lüks otelin salonundan geçtiler. Son katına kadar çıktılar. Oturdukları masanın manzarası muhteşemdi. Zofia'nın bilmediği bütün yemeklerden tattılar. En çok tatlılarda oyalandı Zofia.

"Ancak daha ertesi gün şişmanlatır," dedi mönüden çikolatalı sufle seçerken.

Saat akşamın on biriydi ki Central Park'a girdiler. Hava yumuşaktı. Lambalarla çevrili yol boyunca yürüdüler ve büyük bir söğüt ağacının altındaki bir banka oturdular. Lucas ceketini çıkardı ve Zofia'nın omuzlarını örttü. Zofia, kemeri yolun üzerinden geçen, beyaz taştan küçük köprüye baktı ve, "Seni götürmek istediğim şehirde büyük bir duvar var. İnsanlar dileklerini kâğıt parçalarına yazıp taşların arasına sokarlar. Kimsenin onları oradan almaya hakkı yoktur," dedi.

Evsiz bir yoksul geçti yanlarından, onları selamladı ve silueti, küçük köprünün kemeri altında, alacakaranlıkta kayboldu. Uzun süre sessizlik oldu. Lucas ile Zofia gökyüzüne baktılar, yusyuvarlak kocaman bir ay etrafla-

rına gümüşi bir aydınlık yayıyordu. Elleri birleşti, Lucas, Zofia'nın avcuna bir öpücük kondurdu, teninin kokusunu içine çekti ve mırıldandı:

"Senin tek bir ânın tüm sonsuzluğa değer."

Zofia ona sarıldı.

Sonra Lucas, Zofia'yı kolları arasına aldı ve gecenin esrarı içinde, onu şefkatle sevdi.

*

Jules hastaneye girdi. Kimse fark etmeden asansörlere kadar ilerledi. Denetleyici Melekler istediklerinde görünmez olmayı biliyorlardı... Dördüncü katın düğmesine bastı. Bekleme salonundan geçtiğinde, hemşire koridorun alacakaranlığında ilerleyen silueti fark etmedi. Odanın kapısında durdu, prens-dö-gal desenli tüvid pantolonunu düzeltti, yavaşça kapıyı çaldı ve ayak uçlarında içeri girdi.

Yaklaştı, Kraliçe'nin uyuduğu yatağı çevreleyen perdeyi kaldırdı ve yanına oturdu. Giysi dolabındaki ceketi tanıdı ve heyecandan bakışları bulandı. Kraliçe'nin yüzünü okşadı.

"Seni öyle özledim ki," diye fısıldadı Jules. "Upuzun on yıl, sensiz."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve gece lambasının üzerindeki küçük yeşil ekran, Kraliçe Sheridan'ın yaşamını kesintisiz uzun bir çizgiyle imzaladı.

Kraliçe'nin gölgesi ayağa kalktı ve ikisi birlikte gittiler, el ele...

*

...Central Park'ta gece yarısıydı ve Zofia, Lucas'nın omzunda uyuyordu.

Ve akşam oldu ve sabah oldu...

Yedinci Gün

Central Park'ta hafif bir rüzgâr esiyordu. Zofia'nın eli bankın arkasından kaydı ve düştü. Sabahın erken saatlerinin soğuğu ürpertmişti. Uykuda gevşemişti. Mantosunun yakasını ensesine kaldırdı ve dizlerini çekti. Doğmakta olan günün solgunluğu kapalı gözkapaklarından süzülüyordu, sırtını döndü. Uzak olmayan bir yerde, bir kuş bir ağaçta cıvıldamaktaydı, havalanan martının çığlığını tanıdı. Gerindi ve parmaklarıyla yoklayarak Lucas'nın bacağını aradı. Eli hiçbir şey bulamadan tahta sıra boyunca uzandı, gözlerini açtığında yalnızlığına uyanmıştı.

Hemen seslendi, kimse cevap vermedi. Bunun üzerine ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Ağaçlıklı yollar boştu, çiy dokunulmamıştı.

"Lucas? Lucas? Lucas?"

Her seslenişinde sesi daha endişeli, daha kırılgan, daha yaralı oluyordu. Lucas'nın adını bağırarak, başı dönene dek kendi çevresinde dönüyordu. Çıtırdayan birkaç yaprak yalnızca hafif bir rüzgârın varlığına işaretti.

Küçük köprüye kadar coşkuyla ilerledi, soğuğun ısırıkları tirtir titretiyordu. Beyaz taş duvar boyunca yürüdü ve taşların arasına bırakılmış mektubu buldu.

Zofia,

Uyurken sana bakıyorum ve Tanrım, çok güzelsin. Bu son gece geri dönüyorsun, ürperiyorsun, sana sarılıyo-

rım, paltomu üzerine örtüyorum, senin bütün kışlarında üzerine bir palto örtebilmek isterdim. Yüz hatların sakin, yanağını okşuyorum, ve, yaşamımda ilk kez, hem hüzünlü hem mutluyum.

Zamanımızın sonu, benim için sonsuzca sürecek bir ânının başlangıcı. Bir araya geldiğimizde ikimizde de ne çok tamamlanmışlık vardı, ve tamamlanmamışlık.

Gün doğarken gideceğim, adım adım uzaklaşacağım, senin her saniyenden yararlanmak için son âna dek burdayım. Kötülüğün mantığına teslim olmak için şu ağacın ardında yok olacağım. Onların beni yok etmesine izin vererek yok olacağım, böylelikle seninkilerin zafer çanlarını çalacağız, işlenen günahlar ne olursa olsun seni bağışlayacaklardır. Dön, aşkım, sana ait olan ve sana çok yakışan o eve dön. Senin tuz kokulu konutunun duvarlarına dokunmak, tanımadığım ama sana ait olduğunu bildiğim ufuklarda doğan sabahları senin pencerelerinden görebilmek isterdim. Sen imkânsızı başardın, benim bir parçamı değiştirdin. Artık senin bedeninin beni örtmesini ve dünyanın ışığını yalnızca senin gözlerinin prizmasından görebilmeyi isterim.

Senin var olmadığın yerde, ben hiç yokum. İkimizin elleri on parmaklı bir el yarattı; seninki benim üzerimden geçerken benimki oluyordu, öyle kusursuz ki, senin gözlerin kapandığında ben uyuyorum.

Üzülme, kimse bizim anılarımızı çalamaz. Seni görmem için gözlerimi kapamam, kokunu duymam için nefes almam, senin soluğunu keşfetmem için rüzgâra karşı durmam yeter. Dinle o halde: Ben nerede olursam olayım, senin kahkahalarını bilirim, senin gözlerinde gülümsemeleri görürüm, sesinin tınılarını işitirim. Senin bu yeryüzünün bir yerlerinde olduğunu bilmek, benim cehennemimdeki küçük cennet köşesi olacak.

Sen benim Bachert'imsin.

Seni seviyorum

Lucas.

Zofia, mektubu parmakları arasında sıkarak yaprakların halısı üzerinde büzüldü. Başını kaldırdı ve hüzünle örtülü göğe baktı.

Parkın ortasında, Lucas'nın adı Dünya'nın hiç duymadığı biçimde çınladı; elleri göğe doğru, en yükseğe uzanmış olan Zofia sessizliği yırttı ve çağrısı dünyanın akışına ara verdi.

"Niçin terk ettin beni?" diye mırıldandı.

"Bu kadar da abartmayalım!" cevabını verdi, küçük köprünün kemeri altında beliren Mikhail'in sesi.

"Vaftiz baba?"

"Niçin ağlıyorsun Zofia?"

"Sana ihtiyacım var," dedi ona doğru koşarak.

"Ben seni aramaya geldim Zofia, şimdi benimle dönmelisin, bitti."

Elini uzattı, ama Zofia geriledi.

"Dönmüyorum. Benim cennetim bizim orası değil."

Mikhail ona doğru ilerledi ve kızı kollarının arasına aldı.

"Baba'nın sana verdiği her şeyden vazgeçmek mi istiyorsun?"

"Eğer boş bırakacaksa bana bir kalp vermesi ne işime yarar, vaftiz baba?"

Mikhail, Zofia'nın karşısına geçti ve iki elini kızın omuzlarına koydu; dikkatle Zofia'ya bakarak gülümsedi, merhamet doluydu.

"Ne yaptın Zofia?"

Zofia gözlerini adamın gözlerine dikti, dudakları üzüntüyle büzüldü, bakmaya devam ederek, "Sevdim," dedi.

Bunun üzerine vaftiz babasının sesi duyulmaz hale geldi, bakışları silikleşti, o yok oldukça gün ışığı da yüzünden perde perde geçti.

"Yardım et bana," diye yalvardı Zofia.

"Bu birleşme..."

Ama cümlesinin sonunu asla işitmedi Zofia, Mikhail yok olmuştu, onu artık hiç işitmeyecekti.

"...kutsal," diye tamamladı sözünü, ağaçlıklı yolda tek başına uzaklaşan Zofia.

*

Mikhail asansörden çıktı, resepsiyon görevlisini aceleyle selamlayarak hızlı adımlarla koridordan geçti. Büyük büronun kapısını çaldı ve beklemeden içeri girdi.

"*Houston,* bir sorunumuz var!"

Kapı ardından kapandı.

Birkaç dakika sonra, *Beyefendi*'nin gümbür gümbür sesi binanın duvarlarını titretti. Mikhail kısa süre sonra çıktı, koridorda rastladığı herkese dünyaların en iyisinde her şeyin yolunda gittiğini ve herkesin kendi işinin başına dönebileceğini belirtti. Resepsiyonistin bankosunun arkasına geçti ve pencereden sinirli sinirli dışarı baktı.

Beyefendi, geniş bürosunda, öfkeli bakışını dipteki bölmeye dikmişti, sağ eliyle çekmeceyi açtı, gizli bölmeyi yivleri üzerinde kaydırdı ve ara güvenlik sürgüsünü sertçe çekti.

Bir yumruk indirerek itme düğmesine dokundu. Bölme yavaş yavaş raylar üzerinde kaydı ve *Başkan*'ın bürosu ortaya çıktı; iki masa artık aşırı büyük, tek bir masa olmuştu, ikisi de bir uçtaydı, karşı karşıya.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu *Başkan,* iskambil kartlarını elinden bırakarak.

"Buna cesaret etmiş olabileceğine inanamıyorum!"

"Neye?" diye tıslar gibi sordu Şeytan.

"Hile yapmaya!"

"İlk ben hile yaptığım için mi?" karşılığını verdi *Başkan* küstah bir tonda.

"Elçilerimizin yazgısına nasıl kastedebildin? Hiç mi sınırın yok senin?"

"Yine de tersine işleyen bir dünya bu, duymadığım şey kalmadı benim!" diye onu alaya aldı Şeytan. "İlk sen hile yaptın, dostum!"

"Ben mi hile yaptım?"

"Kesinlikle!"

"Nerede hile yaptım?"

"Bana böyle melek havası takınma!"

"İyi de ne yaptım ben?" diye sordu Tanrı.

"Yeniden başladın!" dedi Şeytan.

"Neye?"

"İNSANLARA!"

Tanrı öksürdü ve rakibini süzerken çenesinin ucunu kaşıdı.

"Onların ardından koşmaktan derhal vazgeçeceksin!"

"Yoksa n'olur?"

"Yoksa, ben senin ardından koşacağım!"

"Öyle mi? Dene bakalım, dene de gör! Şimdiden eğlenceli! Sence avukatlar sende mi bende mi?" cevabını verdi *Başkan* çekmecesindeki düğmeye basarak.

Bölme yavaş yavaş kapandı. Tanrı yarıya kadar kapanmasını bekledi, derin bir nefes aldı ve Şeytan onun odanın öteki ucundan bağıran sesini işitti:

"İKİMİZ DE BÜYÜKBABA OLACAĞIZ!"

Bölmenin hareketi ânında durdu. Tanrı, Şeytan'ın ürkmüş yüzünü gördü. Onu yeniden görmek için eğilmişti.

"Ne dedin?"

"Gayet iyi işittin beni!"

"Kız mı oğlan mı?" diye sordu Şeytan endişeli, kısık bir sesle.

"Henüz karar vermedim!"

Şeytan bir sıçrayışta doğruldu.

"Bekle, geliyorum! Bu kez gerçekten konuşmamız gerek!"

Başkan masanın etrafından dolaştı, bölmeyi geçti ve *Beyefendi*'nin yanına oturdu, masanın öteki ucuna... uzun bir sohbete giriştiler ve sohbet sürdü, sürdü... ta ki *akşam*'a kadar...

Ve sabah oldu ve...

...Bir Sonsuzluk

Central Park'ın üzerinde hafif bir rüzgâr esiyordu.

Bir yaprak yığını burgaçlanarak dönüp durdu, yürüyüş yolunun kenarındaki bir bankın etrafında dönmeye devam etti. Tanrı ile Şeytan bankın arkalığına oturmuşlardı. Onların uzaktan geldiğini gördüler. Lucas, Zofia'nın elini tutmuştu. İkisi de, boştaki elleriyle, iki beşikli bir puseti itiyordu. Onları görmeden önlerinden geçtiler.

Şeytan heyecanla iç çekti.

"Ne dersen de ama küçük ikisinin en iyisi!" dedi.

Tanrı alaycı bir bakışla onu şöyle bir süzmek için geri döndü.

"Çocuklardan söz etmeyeceğiz demiştik sanıyorum."

Birlikte ayağa kalktılar ve ağaçlı yolda yan yana ilerlediler.

"Tamam," dedi Şeytan, "tamamen kusursuz ya da tamamen kusurlu bir dünya olsaydı sıkılırdık, unutalım bunu! Artık baş başa olduğumuza göre söyleyebilirsin! Dördüncü gün mü yoksa beşinci gün mü hile yapmaya başladın?"

"İyi de niçin ille de benim hile yapmış olduğumu düşünüyorsun?..."

Tanrı elini Şeytan'ın omzuna koydu ve gülümsedi:

"...Tüm bunlar tesadüf!"

*

Bir akşam oldu... ve sayısız başka sabah.

Teşekkürler

Nathalie André, M.R. Bass, Éric Brame, Fréderique, Kamel Berkane, Antoine Caro, Philippe Dajoux, Valérie Dijan, Marie Drucker, M.P. Fehner, Guillaume Gallienne, M.C. Garot, Philippe Guez, Sophie Fontanelle, Katrin Hodapp, M.P. Leneveu, Raymond ve Danièle Levy, Lorraine Levy, Daniel Manca, M. Natalini, Pauline Normand, IFR eğitmeni Patrick Partouche, J.M. Perbost, Bayan Regen Tell, Manon Sbaïz, Aline Souliers, Zofia ve

Marsilya Limanı'ndaki CGT'ye bağlı Dok İşçileri Sendikası,
Marie Le Fort,
muhteşem kitabı *Archives des Anges* için Alix de Saint-André,
Nicole Lattès, Loenello Brandolini
ve
Susanna Lea ve Antoine Audouard.